

1890 — Β'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ, 1890 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΒΕΒΛΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1890η 1η βιβλ. 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1890.

Αποφασίσταται η άνω έκδοσις ἀναδημοσιεύσει τῶν περιεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσῷ φρ. 6

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησια, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΣΘΣ

Ἄδետον φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέττον 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς σταλλομένου 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθεμένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΘΣ.....	14, 31, 63, 79, 95, 111, 127, 143, 159	Ὀλίγον ἀπ' ἑλα.....	29
Ἄλογον (τὸ) τοῦ Ξενοφῶντος (μετὰ 2 εἰκότων)	40	[Μαζεύετε τὰ μαραμμένα φύλλα, 29. — Μεγα- λίτερα (τὰ) κράτη τοῦ κόσμου, 29. — Με- τριπροσόννη συγγραφῆς, 29. — Οἰκογένεια (ἡ) τοῦ Ἑδισσῶν, 29. — Πόσαι ἡμερῖδες ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον, 29. — Σῦκα (τὰ) τοῦ Βυφρώνος, 29]	
Ἀμάραντα.....	186	Οὐδὲν κακὸν ἀμικτον καλοῦ (μετὰ εἰκότος)....	164
Ἀναμνήσεις ψιττακοῦ (μετὰ εἰκότος).....	85	Οὐρά (ἡ) τοῦ παντιχοῦ.....	158
Ἀναχώρησις (ἡ) τῶν χελιδόνων (διάλογος) (μετὰ εἰκότος).....	44	Παιγνίδια.....	60
Ἄξιος (ὁ) λαβέτω.....	62	[Ὁ λύκος καὶ τὰ ἀρνία (μετὰ εἰκότος, 60)]	
Ἄξιος (ὁ) βραβεύεται.....	70	Παιδικὸν πνεῦμα.....	14, 31, 47, 62, 78, 94, 111, 127, 143, 159, 186
Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Πυρσιπολάου (μετὰ δύο εἰ- κότων).....	152	Παραγγέλματα.....	90, 123
Ἀποτελέσματα 24ου διαγωνισμοῦ (Ἀύστων).....	30	Παραμύθι.....	166
" 25ου (Παιδ. Πνευμ.).....	188	Πάτερ ἡμῶν.....	156
" 26ου (Ἀύστων).....	187	Πολιάρχος (ὁ) (Συνέχεια καὶ τέλος μετὰ 20 εἰκότων).....	1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 118, 129, 145, 161, 177
Βατραχογραφία.....	94	Πλοῦτος (ὁ) καὶ ἡ εὐτυχία.....	38
Γάτα καὶ Πετρίτης.....	147	Πνεῦμα (τὸ) τῆς ἀνιλογίας (μετὰ εἰκότος)....	27
Δακτυλάκι (τὸ) τῆς μητέρας.....	26	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις... 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 123, 144, 160, 176, 188	188
Δύο (οἱ) μελισσοφάγοι.....	104	Πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε (μετὰ εἰκότος).....	170
Ἄφρον πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΘΣ.	175	Ποντικός (ὁ), ἡ ποντικίνα καὶ τὰ τέσσαρα πον- τικία.....	93
Ἐβραβεύθησαν ὁ Πυρσιπολάος καὶ ὁ Πολιάρχος.	183	Πρόγευμα (τὸ) τοῦ Κωνσταντῆ.....	174
Εἰς τίποτε δὲν ἔχει κλίση (μετὰ 2 εἰκότων)...	52	Πρότυπον ὑπηρετίας (μετὰ εἰκότος).....	157
Ἐλαφοὶ καὶ δορκάδες.....	173	Πυρσιπολάος (ὁ) (μετὰ 4 εἰκότων)....	126, 143, 152
Ἐπιστολὴ ἐξ Ἰνδιῶν μικρᾶς Ἑλληνίδος (μετὰ τριῶν εἰκότων).....	87	Πῶς ἡ μικροῦλα Λουκία παίζει τὸν κρυπτόν.....	46
Ἐπὶ τέλους (μετὰ εἰκότος).....	121, 139	Πῶς ἐξοντάνευσεν (μετὰ εἰκότος).....	137, 148
Ἡμέρα φθινοπώρου.....	55	Πῶς οἰκονομεῖται ὁ χρόνος.....	91, 106
Ἡσυχα, ἡσυχα (μετὰ εἰκότος).....	73	Σιδηροουργία (ὁ).....	22
Θαυματουργὸν (τὸ) κουτίον.....	7	Σταθῆρὰ ἀπόρασις.....	43
Θῦμα τοῦ καθήκοντος (μετὰ εἰκότος).....	166	Σχολεῖον (τὸ) τῆς κυρᾶς κοκκουβάγιας (μετὰ εἰκότος).....	25
Ἰδρυσις ἐν Κων/πόλει Γραφείου τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΘΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.....	79, 95	Τι ἀπέγινε ;.....	110
Ἱστορία λύκων (μετὰ εἰκότος).....	141	Τιμωρία (ἡ) (Κωμῆδια) (μετὰ τριῶν εἰκότων).	8
Καδουτζά (ἡ).....	180	Τὶ πίνωμεν.....	171
Κακὸν ἢ φλυαρία.....	179	Τὸ γγ (ὁ) (μετὰ δύο εἰκότων).....	116
Κακὸς (ὁ) Πέτρος.....	6	Τρεῖς (οἱ) φαλακροί.....	75
Κίτσα (ἡ) (μετὰ εἰκότος).....	28	Φιλόσοφος (ἡ) κῆρη (Δραμάτιον) (μετὰ εἰκ.)	101, 124
Κουτί (τὸ) μὲ τὰ γλυκύσματα.....	153	Χρόνου φεῖδου.....	74
Κυρὰ (ἡ) ροχαλιστρα (μετὰ δύο εἰκότων)....	56	Χωρὶς τροφόν.....	58
Λύκος (ὁ) καὶ τ' ἀρνία (Παιγνίδιον) (μετὰ εἰκ.)	60		
Μαργαρίτα (ἡ) μετὰ δύο εἰκότων.....	184		
Μέσα εἰς τὸ ἀμφιθιατρον (μετὰ εἰκότος).....	67		
Μετασοκώληκες (οἱ).....	71		
Μικρὸς (ὁ) ἀρτοκόλης (μετὰ εἰκότος).....	172		
Μύρμηξ ὁ θηρευτὴς (μετὰ δύο εἰκότων).....	76		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀμάραντο (τὸ)	172	Μεσα ἰς τὸ λόγγο.....	47
Ἄν ὁ γάιδαρος δὲν τρέχη (μετὰ εἰκόνα).....	105	Μικρούλα (ἢ) Μελπομένη.....	105
Αὐγουστος.....	25	Νέον ἔτας.....	140
Βροχή (ἢ).....	72	Προσευχή (ἢ) (μετὰ τεσσάρων εἰκόνων).....	27
Εἶδες ; ἄκουσες ;.....	71	Σκλαδιά (ἢ).....	56
Εἶν' ἢ πατρίς μας — εἶν' ἢ Ἑλλάδα.....	44	Τῆς Δέσποινας τὸ ὄμμα.....	51
Εἰς πτηνὸν νεκρὸν (μετὰ εἰκόνα).....	8	Τοῦ Κώστα ἀλλάζουσε.....	155
Κεικερίκου κικίρι! (μετὰ εἰκόνα).....	117	Φαντασμένα λόγια.....	133
Κυκλαμιά (ἢ).....	181	Φώτης (ὁ).....	83, 108, 118, 134
Μαργαρίτα.....	92	Χωρισμός (ὁ).....	186

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 80 εικονογραφίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατεστημάτων ἈΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1890—2486

« ΕΦΑΓΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΗΣΑΝ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² DE NANTESUIL, ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
[Συνέχεια ἴδε τόμον ΙΖ' σελ. 177]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ — Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ. —
Η ΑΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ. — ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ!

Ἐἶπμεν ἤδη ὅτι ὁ Ἰωσίκης εἶχε προβιάσθῃ εἰς κλειυστήν· ὅτε τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ προβιάσμου ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον ὁ Ὑδὼν ἠθέλησε νὰ ἐφορτάσῃ μετὰ τῶν φίλων του τὸ χαροποῖον γεγονός. Προσεκάλεσε λοιπὸν αὐτοὺς εἰς γεῦμα ἐν Σταυροδρομίῳ, ὅπου ἔφαγον καὶ ἐπιον, καὶ εὐθύμησαν. Ὅλοι προέπιον ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Ὑδῶνος, τὸν ὁποῖον συνεκίνησε βαθύτατα ἡ ἐκδήλωσις ἐκείνη τῆς ἀγάπης.

Εἰς τὸ γεῦμα ἔλαβε μέρος, ἐννοεῖται, καὶ ὁ Πλοίαρχος, ὅστις μὴ περιμείνας μέχρι τέλους ἐπέστρεφεν ἐνωρίτερον εἰς τὸ πλοῖον, διότι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τοὺς δρόμους, καὶ ἔφθασεν πάντοτε, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην περιπλάνησιν, εἰς τὴν ἀποβάθραν ὅπου προσήγγιζον αἱ ἀκατοὶ τοῦ Ἀστέρου.

Ὁ Πλοίαρχος κατὰ προτίμησιν ἐσύχναζεν εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὁ κ. Λεστούρης προ-

σωπικὸς φίλος ὦν τοῦ πρέσβεως εὕρισκε πάντοτε θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν. Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρου συχνὰ παρελάμβανε μεθ' αὐτοῦ τὸν κύνα, ὅστις οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσχετίσθη μετὰ τὰ παιδιά τοῦ πρέσβεως. Ἄλλ' ἂν αὐτὰ ἐτρέλλαινοντο διὰ τὸν Πλοίαρχον καὶ ὁ Πλοίαρχος ἐπίσης τὰ ἡγάπα καὶ κάποτε ἤρχετο μόνος εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἔπαιζε μαζί τω. Ὅσάκις ὁ Πλοίαρχος ἤρχετο μετὰ τοῦ κυβερνήτου τὸν συνάδευεν ἀναχωροῦντα, ὁσάκις ὁμως ἤρχετο μόνος του, ἀνεγώρει πάντοτε ἀκριβῶς εἰς τὰς τέσσαρας. Οὐτε γλυκίσματα, οὔτε θωπεῖαι ἠδύνατο νὰ τὸν κρατήσουν. Τὰ παιδιά, χάριν ἀστειότητος ἔβαλον ὀπίσω τὸν ὠροδείκτην, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠπατάτο, ἀνεχώρει ἀκριβῶς τὴν τετάρτην ὥραν. — He is a witch! εἶπε μάγος! ἔλεγεν ἡ μικρὰ Βέση, ἡ ἰδιαίτερα φίλη του.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὕρισκετο ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς κλουσιώτατος Ἀμερικανὸς ταξιδευτὸν χάριν διασκεδάσεως, τοῦ ὁποῖου ἡ ὠραιότατη θαλαμηγὸς (γιώτ, yacht) τὸ Μετέωρον ἦτο ἡγκυρο-

ΕΤΟΣ 12^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 13^{ον}.

ΤΟΜΟΣ 18^{ος} — 1

βολημένη ἐν τῷ Βοσπόρῳ, ὄχι μακρὰν τοῦ Ἀστέρου. Ὁ Ἀμερικανὸς ἰδὼν πολλάκις τὸν Πλοίαρχον ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρεσβείᾳ καὶ θαυμάσας τὴν νοσηρότην καὶ χάριν αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀγοράσῃ.

— Πιστεύετε, εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν πρεσβευτήν, ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρου θὰ θελήσῃ νὰ μὴ πωλήσῃ τὸ θαυμασίον αὐτὸ ζῷον; Δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω παζάρια, ὅτι ζητήσῃ τὸ δίδω εὐχαριστίας.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ λαϊκὴ Μαίρη ἡ σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ, ὄχι, δὲν πιστεύω. Ὁ κ. Λεστούρης μοὶ διηγήθη ὅτι ὁ σκύλος αὐτὸς ἀνήκει εἰς ἕνα ὑπαξιωματικόν τοῦ προσέφεραν μεγάλα ποσά, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν πωλήσῃ.

— Ὡ, ἂν δὲν εἶνε τοῦ κυβερνήτου, ἡ ὑπόθεσις ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς τελειωμένη, εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Τὸ πολὺ πολὺ ποῦ θὰ κάμω εἶνε νὰ δώσω πολλὰ χρήματα. Μὴ χάνεσθε, δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν κόσμον ποῦ νὰ μὴν ἀγοράζεται μὲ χρήματα.

Ἡ λαϊκὴ εἶχεν εὐγενεστάτην ἀνατροφὴν καὶ δὲν ἠθέλησε ν' ἀντικρούσῃ τὸ θρασύ καὶ αὐθάδες ἀξίωμα τοῦ Ἀμερικανοῦ δὲν εἶπε λοιπὸν τίποτε εἰς ἀπάντησιν, μολοντί ἐνδομύχως ἐσκέπτετο ὅτι εὐτυχῶς ὑπάρχουν πλῆθὸς πράγματα εἰς τὸν κόσμον τὰ ὁποῖα δὲν ἀγοράζονται μὲ χρήματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἐκατομμυριοῦχο Ἀμερικανοῦ ἔλθον εἰς τὸν Ἀστέρου προσεκάλεσεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κυρίου του τὸν ὑπαξιωματικὸν Ἰωσήφον νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ Μετέωρον. Ὁ Δουρόκης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεκοινώθη ἡ πρόσκλησις αὕτη, ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα καὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ κλευστὴς εἶχεν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λείψῃ ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἀύθημερον περὶ τὴν ἑσπέραν ἦλθεν εἰς τὸν Ἀστέρου αὐτοπροσώπως ὁ Ἀμερικανός. Ὁ κ. Λεστούρης τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, μολοντί πολὺ ὀλίγον τὸν ἐξετίμα ἕνεκα τοῦ σκαιοῦ του χαρακτήρος.

— Κυβερνήτα, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, ἔχετε ἐπὶ τοῦ πλοίου σας ἕνα γαυτὴν ἢ ὑπαξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα σκύλον. Τὸν σκύλον αὐτὸν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀγοράσω. Ἀναλαμβάνετε, σὰς παρακαλῶ, τὰς διαπραγματεύσεις; Ποῖαν τιμὴν νομίζετε ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ζητήσῃ;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, ἀπήντησεν ἐκπληκτικὸς ὁ κ. Λεστούρης, δὲν πιστεύω νὰ ἡμπορέσητε νὰ τὸν ἀγοράσετε ὅσα καὶ ἂν δώσετε ὁ κλευστὴς εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἀπέριψεν ἕως τῶρα ποσά ὄχι εὐκαταφρόνητα ἐπὶ τέλους ὅμως θὰ τὸν προσκαλέσω καὶ ἐμιλήσασθε μὲ τὸν ἴδιον.

Μετὰ τινὰ στιγμὰς ὁ Ὑβὼν ἦτο ἐπὶ τοῦ ἐπιπέτου ὅπου ἦσαν ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ Ἀμερικανός.

— Ἰωσήφ, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν κ-

λευστήν, ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ ν' ἀγοράσῃ τὸν Πλοίαρχον καὶ ἐρωτᾷ τί ζητεῖς.

Ὁ Ὑβὼν ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ πωλήσῃ τὸν Πλοίαρχον.

Ὁ Ἀμερικανός ἐπανελάβε ὅτι δὲν θὰ κάμῃ παζάρια, καὶ ἐζήτησε καὶ καλὰ ν' ἀκούσῃ τὴν τιμὴν.

— Σὰς δίδω δέκα χιλιάδας φράγκα εἶπε.

Ὁ Ὑβὼν ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ, κατάρθρωσεν ὁμοῦ νὰ κρατηθῇ καὶ εἶπεν ἠσυχῶς:

— Καὶ διακοσίας χιλιάδας φράγκα ἂν μοῦ δώσετε, ἢ ἀπάντησις μοῦ θὰ εἶνε ὄχι! δὲν τὸν πωλῶ τὸν Πλοίαρχον.

Φαντάσθητε μὲ ποῖαν λύσασαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θαλαμηγὸν τοῦ Ἀμερικανός, ἰδὼν ἐκ πείρας ὅτι ὅλα τὰ πράγματα δὲν ἀγοράζονται μὲ χρήματα.

Εἶχον παρελθῆ δύο ἡμέραι ὁ Πλοίαρχος εἶχεν ἐξέλθῃ μόνος, ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν δὲν ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ὁ κ. Λεστούρης ἔστειλε τὸν ὑπηρετήν του εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν, τὸ μόνον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πλοίαρχος συνείθιζε νὰ πηγαίῃ μόνος ὡς ζητήσῃ πληροφορίας. Πραγματικῶς τὴν προηγουμένη ἡμέραν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἀναχωρήσῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν τετάρτην ὥραν. Ὁ Ὑβὼν ἠρεσύνησεν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σταυροδρομίου ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης τις νὰ εὑρεθῇ ὁ Πλοίαρχος ἀλλὰ ματαίως. Νὰ τὸν ἐκλεψάν δὲν ἦτο δυνατόν, διότι ὁ Πλοίαρχος εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Δὲν ἠγάπα τὰς φιλονεικίας καὶ οὐδέποτε ἤρχετο εἰς ἐριδας μὲ τοὺς ἄλλους σκύλους.

Μετὰ τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεῦνας τοῦ Ὑβὼν ἐπιστρέψας τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ πλοῖον εἶπεν εἰς τὸν κ. Λεστούρη:

— Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἐκλεψε, ἢ τὸν ἐφαρμάκωσε, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅλα ἡμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ. Ἀλλ' ἀπαρῶ πῶς ὁ Πλοίαρχος ἔπεσεν εἰς τὰ δίκτυά του.

— Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθησά ἤρχισε τὰς ἀναζητήσεις της. Μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους ἐρεῦνας κατάρθρωσε νὰ πληροφορηθῇ ὅτι Ἀρμένιος τις εἶδε ἕνα σκύλον ὁμοιάζοντα μὲ τὸν Πλοίαρχον ἄνθρωποι τινες μετέφερον αὐτὸν ἐπὶ φορείου διευθυνόμενοι εἰς στενωπὸν παρὰ τὴν θάλασσαν ἀλλ' ἔπειτα τὰ ἔχον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἐξηφανίζοντο.

Ὁ Ὑβὼν ἔχων τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἐκλεψε τὸν Πλοίαρχον συχνάκις διήρχετο μὲ ἐν ἐφόλκιον πλησίον τοῦ Μετέωρου συρίζων τὸ γινώσκον εἰς τὸν κύμα σύριγμα ἂν ὁ Πλοίαρχος ἦτο ἐκεῖ ἐξάπαντος θ' ἀπήντα, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀπόκρισις.

Ὁ Λάρας ἐπεφόρτισε κήρυκας (τελάληδες) νὰ φωνάζουν ἐν Σταυροδρομίῳ εἰς ἕξ ἐπιτὰ γλώσσας,

ὅτι δίδει δύο χιλιάδας φράγκα ἀμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος φέρει τὸν Πλοίαρχον, ἢ δώσῃ ἀσφαλεῖς πληροφορίες περὶ αὐτοῦ.

— Ἴδου ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ πιάσουν καὶ μιὰ φορὰ τὸπον τὰ χρήματα τοῦ Λάρα, εἶπεν ὁ Δουρόκης.

Ὅκτὼ ἡμέραι παρήλθον, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἀνεκαλύφθη. Ἡ καπινοδόχος τοῦ Μετέωρου ἐκάπινε, ἢ δ' ἀμερικανικὴ θαλαμηγὸς ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ συμπαραλαμβάνουσα ἰσως μὲθ' αὐτῆς τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Πλοίαρχου.

Ἦτο ἑσπέρα, ὁ ἥλιος ἔδωε μεγαλοπρεπεῖας, ὁ δὲ Ὑβὼν ἐργαζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐπιστόγι ἀνελογίζετο τὸ παρελθόν, τὸ ἀπομακρυσμένον ἤδη παρελθόν, καθ' ὃ, σχεδὸν παιδίον εἶχε σωθῆ ὑπὸ τοῦ κυνός... Αἱ σκέψεις αὐταὶ καθίστων τὴν θλιβὴν τοῦ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Πλοίαρχου μεγαλειτέραν... Ἀλλ' ἀφνης παρετήρησεν ἀσυνήθη κίνησιν ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοίου. Παρατηρήσας διὰ τοῦ τηλεσκοπίου εἶδεν ἀνθρώπους τρέχοντας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ πρῶτ' αἰτιῶν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρῶτην ἦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ διότι ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους καὶ τὸ ἀπέκρυπτε τὸ πλοῖον. Μετὰ τινὰ λεπτὰ μικρὸν ἐφόλκιον ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν θαλαμηγὸν, καταδιώκον τὸ μαῦρον ἐκεῖνο ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο ἐντὸς τῆς θαλάσσης, διευθυνόμενον εἰς τὸν Ἀστέρου.

— Χριστέ καὶ Παναγία! ὁ Πλοίαρχος εἶνε! ἐφώνασεν ὁ Ὑβὼν μόνος αὐτὸς ἡμπορεῖ νὰ καλυμῆται ἀλλὰ τί ἀργά ποῦ προχωρεῖ!...

— Πῆδαι εἰς τὸ ἐφόλκιον, καὶ κάμῃ γρήγορα, δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ χάνῃς! τῷ εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς τετραωρίας.

Ὁ Ὑβὼν πηδᾷ εἰς τὸ ἐφόλκιον ὅπου ἦσαν ἤδη δύο ναῦται αὐτὸς κυβερνᾷ καὶ οἱ δύο βωμαλέοι ναῦται κωπηλατοῦν μὲ ὄλην τὴν δυνάμιν των προφθάνουν ἐγκαιρῶς διότι ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ. Βαρὺ τεμάχιον αἰδηρᾶς ἀλύσου ἡμπόδιζεν αὐτὸν νὰ κινήθῃ ἐλευθέρως ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Καὶ τὸ ἄλλο ἐφόλκιον δὲν ἦτο πλέον μακρὰν, ἀλλ' οἱ ναῦται αὐτοῦ καθὼς εἶδον ὅτι οἱ ναῦται τοῦ Ἀστέρου παρέλαβον τὸν κύμα ἐπέστρεψαν ὀπίσω κατῆσχυμένοι.

Ὁ Πλοίαρχος ἐξέβαλλε κραυγὰς χαρᾶς, ἔλειγε τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας τοῦ Ὑβόνος καὶ τῶν ἄλλων ναυτῶν. Ἐπὶ τοῦ πλοίου δόκιμοι, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, ναῦται, πάντες ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν βαρεῖαν ἀλυσιν, ἢ ὅποια παρ' ὀλίγον νὰ τὸν πνίξῃ ἢ το χονδρὰ ἢ ἄλυσια ἐκείνη, ἐξαρτωμένη ἀπὸ στερεώτατον κλοῖον καὶ προσηλωμένη εἰς χονδρὸν πόδα καρυίνης τραπέζης τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐξερριζώσε καὶ παρέλαβε μαζί του ὁ Πλοίαρχος, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς κλοπῆς τοῦ Πλοίαρχου ἐγιναν γνωσταί, διὰ τινος ἰατροῦ ἀγγλοῦ τὴν καταγωγὴν μεγάλην ὑπόληψιν ἔχοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅστις τὰς διηγήθη εἰς τὴν λαϊκὴν Μαίρη, τὴν σύζυγον τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας.

«Προχθὲς ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Ἀμερικανοῦ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ μὲ παρεκάλεσεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κυρίου του νὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸ πλοῖον του διότι ἦτο μεγάλη ἀνάγκη. Πηγαίνω κατεσκευασμένος καὶ τὸν εὐρίσκω εἰς τὴν κλίνην τὸ πρόσωπον του ἦτο ὀλόκληρον μιὰ πληγὴ, ἢ μὴ τῆ του μισοφαγωμένη.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐφώνασα, τί ἐπάθατε; πῶς ἐκαταντήσατε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Ἐνας σκύλος μὲ κατεσπάραιξε, ἕνας ἀγριόσκυλος, λυσσασμένος χωρὶς ἄλλο. Καὶ ἔκλαιε, καὶ ἐκίνησε τὰς χεῖράς του μὲ ἀπελπισίαν, καὶ ἐφώνασε: «Ἐχάθηκα, ἐτελείωσε, καὶ νέος ἀκόμη ὁ ἄμοιρος! Ἐπέδεσα τὸ τραῦμά του ὅσῳ καλλίτερα ἠδυνάμην καὶ τῷ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἐπιστρέψω.

«Ἀναχωρῶν ἠρώτησα τὸν θαλαμηπόλον, οὗτος δὲ μοὶ διηγήθη ὅτι πρό τινας ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖον ἑβραῖος τις ζητῶν νὰ ὀμιλήσῃ μὲ τὸν κύριόν του, καὶ ὅτι ἀνεχώρησε ἀφ' οὗ συνωμίλησε μαζί του ἀρκετὴν ὥραν. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ τὸ Μετέωρον, ἦλθεν ὁ ἴδιος ἑβραῖος μὲ δύο ὁμοθρήσκους του τὴν νύκτα, φέροντες ἕνα σάκκον ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξέβαλον ἕνα πελώριον σκύλον. Ἐνομίσαμεν ὅτι ὁ σκύλος ἐκεῖνος ἦτο νέκρος, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἑβραῖος, εἶνε χλωροφορμισμένος, δέσατε τὸν καλὰ πρὶν συνέλθῃ νὰ, πάρετε αὐτὸν τὸν χαλκῶν καὶ αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα τὰ ἡγόρασα ἐπίτηδες.

«Κατεβιβάσαμεν τὸ σκύλον εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀναίσθητον, τῷ ἐπεράσαμεν τὸν χαλκῶν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὸν ἐδέσαμεν εἰς τὸ πόδι τῆς μεγάλης τραπέζης. Ὁ κύριός μου ἔδωκε ἀρκετὰ μόνον ποσὸν εἰς τὸν ἑβραῖον, αὐτὸς δὲ μᾶς διηγήθη πῶς παρηκολούθησε τὸν σκύλον μακροθῶν, κρατῶν τὸ χλωροφόριον εἰς τὸ θυλάκιόν του, περιμένων τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Τέλος ἐπιτυχῶν αὐτὸν μόνον τὸν ἐχλωροφόρμισε καὶ βροθούμενος ἀπὸ δύο Ἀρμένιους τὸν μετεκόμισεν εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ εἰδοποίησε τὸν κύριόν μου.

«Τὸν ἐκλείσαν ἕνα ὑπόγειο ἕως ὅτου νὰ ἐξημερώσῃ. Τὸ πρῶτ' ἀφ' οὗ τὸν ἐχλωροφόρμισαν καὶ πάλιν, τὸν ἔβαλαν μέσα ἕνα σακκὶ καὶ μᾶς τὸν ἔφεραν.

«Οἱ ἑβραῖοι ἀνεχώρησαν, ἀλλ' ὁ σκύλος ἐμεινεν ἀναίσθητος ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ τὴν αὔριαν ἡμέραν. Τέλος κατὰ τὸ βράδυ, ἐκινήθη ὀλίγον, ἀνοῖξε τὰ μάτια του.

«—Θά πεινᾷ φοβερά τὸ καίμενο τὸ σκυλί, εἶπεν ὁ ἀφέντης μου· δώσατέ μου ἓνα πιάτο σούπα κ' ἓνα πιάτο νερό· θά τὰ σκουνηθῶ σιμά του, θά εὐχαριστηθῆ πολὺ καὶ σιγὰ σιγὰ θά μ' ἀγαπήσῃ.

Πραγματικῶς ἐσκούντησε σιμά του τὰ δύο πιάτα, ὁ σκύλος ἔφαγε καὶ ἔπιε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἡμεῖς τὸν ἐβλέπαμεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρταν, ποῦ ἔγλειφε τὸ πιάτο καὶ ἐκουνούσε τὴν οὐρὰν του. Ἐξαρνα ἐτράνταζε δυνατὰ τὴν ἀλυσίδα του καὶ σηκώθηκε ὀλόρθος· ἐγὼ ἔπεσα προθύμια ἀπὸ τὴν τρομάρα μου· ὁ σκύλος ἐπέρασε ἀπὸ πάνω μου χωρὶς νὰ μὲ πειράξῃ καὶ ἐπήδησε ἐμπρός· σηκώθηκα ἀπάνω καθὼς ἀκουσα τὸν ἀφέντη μου νὰ βάζῃ κάτι φοβερὲς φωνές.

«—Πιάστε τον! πιάστε τον! ἐφώναξε, ἀλλὰ ποῖος ἐκοτούσε νὰ τὸν πιάσῃ· ἔπεσε ἔς τὴν θάλασσα· ἡμεῖς εἶχαμε τὸν νοῦν μας εἰς τὸν ἀφέντη τὸ πρόσωπό του ἦτο καταματωμένον, ὁ ἀναθεματισμένος ὁ σκύλος τὸν εἶχε καταξέσχισῃ. Ἀμέσως τότε ἦλθα καὶ σὰς ἐκάλεσα· τὰ ἄλλα τὰ ἤξεύρετέ.

«Αὐτὴ εἶνε, κυρία μου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἰατρός, ἡ ἱστορία μὲ ὄλας τῆς τὰς λεπτομερείας. Τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψα εἰς τὴν θαλαμηγόν· ὁ πληγωμένος ἦτο καλλίτερα, κατέρθωσα δὲ νὰ τὸν πείσω ὅτι ἀφ' οὗ ὁ σκύλος δὲν ἦτο λυσσασμένος ἢ θεραπεία ἦτο ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν μόνον, ὅτι ὅμως ἔπρεπε νὰ λάβῃ φιλοσοφικῶς τὴν ἀπόφασίν του νὰ ζῆσῃ τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς ζωῆς του μὲ ἓν μόνον χεῖλος καὶ μὲ ὀλίγην μύτην. Τῷ ἐπέτρεψα ν' ἀναχωρήσῃ, ἀφ' οὗ τῷ ἔδωκα πολλὰς ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας.»

Ὁ ἰατρός ἐστράφη τότε πρὸς τὰ μικρὰ κοράσια τοῦ πρεσβευτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀκούσῃ τὴν διήγησίν του μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον καὶ εἶπε.

— Δὲν εἶνε δίκαιον, μικραὶ μου, νὰ τιμωροῦνται οἱ κακοὶ καὶ νὰ τοὺς τρώγουν οἱ σκύλοι τὴν μύτην των;

Ἡ Βέση, ἡ φίλη τοῦ Πλοίαρχου, ἀπήντησε μὲ στεναγμὸν ἀνακουφισέως.

— ὦ, καί, ἰατρέ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, τί καλά ποῦ ἐκάματε καὶ δὲν τὸν ἰατρεύσατε ὄλας διόλου. Ἔτσι τοῦ ἔπρεπε, νὰ μείνῃ σηματοδευμένος καὶ ἀσχημὸς εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του.

— Σιώπα, Βέση, τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς μετόνον ἐπιπλήξεως. Καὶ σεις, ἰατρέ, εἶπε μὲ προσποιητὴν σοβαρότητα, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὀμιλήτε μὲ περισσοτέραν εὐσπλαγγίαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, θά μοῦ χαλάσετε τὴν καρδιά τῶν παιδιῶν μου!...

Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ κατὰ βάθος ἦτο εὐχαριστημένη. Αὐθημερὸν διηγήθη τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἰς τὸν κ. Λεστούρη, ὅπερ ταχέως διεδόθη καθ' ὅλον τὸ Πέραν καὶ τὸν Βόσπορον καὶ τὰς Πριγκιπωνήσους.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ περιπέτεια αὕτη κατέστησε τὸν

Πλοίαρχον δημοτικώτατον. Πάντες ἡμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ τὸν θεωπέσῃ, νὰ τὸν περιποιηθῆ· ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ἔμενε πάντοτε πιστὸς εἰς τοὺς πρώτους φίλους του, οὐδόλως δὲ ὑπερηφανεύθη ἐκ τοῦ νέου του θριάμβου.

Τὴν πρωίαν τῆς εἰκοστῆς Ἰουνίου ὁ κυβερνήτης ἔλαβε συμβολικὸν τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου διατάσσεται νὰ πλεύσῃ ἀμέσως εἰς Πειραιᾶ. Ἡ αἰφνιδία ἐκείνη ἀναχώρησις ἦτο ὄλας διόλου ἀπροσδόκητος, διότι ὁ Ἀστὴρ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ τοῦλάχιστον δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας ἀκόμη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τί συνέβαιεν ἀρά γε; Διὰ τὸ διοικητῆς τῆς Ἀνατολικῆς μοίρας προσεκάλεσε ἐν σπουδῇ τὸ πλοῖον εἰς Πειραιᾶ;

— Δὲν ἐδίδετο πλέον ἄδεια εἰς τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ὑπαξιωματικούς. Μόνον οἱ ἀξιωματικοί, ὅσοι δὲν ἦσαν τῆς ὑπηρεσίας, ἠδύνατο νὰ μείνωσιν ἔξω μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας. Ἡ ἀτμάκατος, ἠτις ἐμελλε ν' ἀποδιάβῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀποβάθραν θά τοὺς ἀνέμενον ἐκεῖ τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν εἶχον νὰ κάμουν ἀγοράς, ἢ ν' ἀφήσουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των εἰς τὰς οἰκογενεῖας παρ' αἰς ἐσύγαζον, ἐναδύθησαν κατεσκευασμένως καὶ ἐπέβησαν τῆς ἀτμάκατος.

Ὁ Λάρας, μὴ ἔχων ὑπηρεσίαν ἐπὶ τοῦ Ἀστέρου περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Πέρα. Ὁ Ὑβῶν τὸν εἶχε παρακαλέσῃ ν' ἀγοράσῃ διὰ τὴν μητέρα του μικρὸν τραπεζιον μὲ μαργάρινα (σιντεφένια) ψηφιδώματα, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀξία ἀνήρχετο εἰς εἴκοσι πέντε φράγκα. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν διερχόμενος ὁ Ἰωσὶκῆς τὸ τσαρσιὸν εἶχεν ἐκλέξῃ ἐν ὄρατον καὶ τὸ εἶχε συμφωνήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠγόρασε διότι δὲν εἶχε λάβῃ τὸν μισθὸν του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λάρας ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ὁ Ὑβῶν τῷ εἶχεν εἶπη:

— Ἡξεύρω τί θά μοῦ προταίνετε· ἀλλ' ἐννοεῖτε ὅτι αὐτὸ τὰ μικρὸν ἐπιπλοῦν δὲν θά προσεήσῃ καμμίαν χαρὰν εἰς τὴν μητέρα μου ἂν δὲν τὸ ἀγοράσω μὲ τὰ χρήματα τοῦ μισθοῦ μου.

Ὁ Λάρας εἶχε μᾶθῃ νὰ μὴ ἐπιμένῃ, εὐρισκόμενος ὁμοῦ εἰς τὸ τσαρσιὸν ἠγόρασεν ὄρατον ἀργυρῶν καφεοδόχην καὶ δύο κομποτάτους κιαθίσκους ἐπίσης ἀργυροῦς. Ἐπανελθὼν εἰς τὸ πλοῖον προσεκάλεσε τὸν Ὑβῶνα καὶ τῷ εἶπε:

— Ἰδοῦ, φίλε μου, τὸ τραπεζάκι· τὸ ἠγόρασα ἀκριδῶς εἴκοσι πέντε φράγκα. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θά μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ δυσαρεστηθῆς διότι ἠγόρασα καὶ αὐτὰ τὰ μικρολογήματα. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ στείλῃς ἐκ μέρους μου εἰς τὴν μητέρα σου, ἀλλὰ πρόσεξε καλά, ἂν εἰπῆς ὄχι, τὰ κετῶ ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα θά με προσκαλέσῃς εἰς τὸ σπίτι σας, καὶ ἡ μητέρα σου θά μοῦ προσφέρῃ καφέ μὲ αὐτὸ ἔδω τὸ

«ΖΗΤΩ Η ΠΑΤΡΙΕ! ΑΝΕΚΡΑΣΑΝ ΒΡΟΝΤΩΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΤΟΜΑΤΑ» (Σελ. 6)

φιλίαν· θά εἶμαι εὐτυχῆς νὰ σ' ἀκούω νὰ τὴν λέγῃς μητέρα. Ἐλα, Ἰωσὶκῆ, δέξου τα.

Ὁ Ἰωσὶκῆς τὰ ἐδέχθη βαθέως συγκινημένος, καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἠσθάνθη ὅτι ἠγάπα ἀκόμη περισσοτέρον τὸν Λάραν.

Καὶ ὁ κ. Λεστούρης εἶχεν ἀποχαιρετήσῃ τὰς οἰκογενεῖας εἰς τὰς ὁποίας ἐσύγαζε. Εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβεῖαν ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ὁ Πλοίαρχος.

Τὰ κοράσια ἐδειξαν τὴν ὄραν ἐκείνην τοῦ ἀποχωρισμοῦ πόσον ἠγάπων τὸν εὐφυσέτατον κύνα.

— Νὰ μὴ μὲ ξεχάσης, τ' ἀκούς; τῷ ἔλεγεν ἡ μικρὰ Βέση, ὁ δὲ Πλοίαρχος ἀκούων τοὺς λόγους ἐκείνους ἔσσει τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα.

— Καταλαβαίνει, μητέρα, καταλαβαίνει, ἀνεφώνησε τὸ κοράσιον, καὶ λυπάται ποῦ φεύγει! Καὶ τὸ κοράσιον ἐνηγκαλίσθη τὸν λαίμῶν τοῦ Πλοίαρχου

και έκλαιε, ούτος δὲ ἔλειχε τὸ δροσερὸν πρόσωπον τοῦ κορασίου, ἀπομάττων μὲ τὴν γλώσσάν του τὰ δάκρυα τῆς μικρᾶς φίλης του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ἀστὴρ ἀπῆρε. Οἱ θόλοι τῶν τζαμιῶν πρὸ πάντων τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀπαστράπτοντες ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου ἐξηφανίζοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν, ἔξοχον, ἀπερίγραπτον.

Μετὰ πλοῦν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὥρων τὸ πλοῖον ἐφθασε εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον εἰς Ἑλληνὴν πλοηγὸς ἐπλησίασε διὰ πλοιαρίου καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ Ἀστέρου διὰ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Ἦτο μεσονύκτιον ὅτε τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησε. Ἡ σελήνη ἀνέτελλε πλησιφαῖς διαχέουσα μυστηριώδεις φῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν χιλιάδων ἰσθμῶν τῶν πλοίων.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ ἑβδόμῃ ὥρα ὁ κ. Λεστούρης ἐπιβάς ἀτιμακᾶτου διτυθύνθη εἰς τὴν ναυαρχίδα, ὅπως ζητήσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρου ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος!... Ὡ, βεβαίως κατὶ σπουδαίου συνέβαινε!... Ὅλοι αὐτῆς τῆς ἰδέας

ἦσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀτιμακᾶτος ἐπανῆλθε, ὅλοι δὲ συνέβρευσαν εἰς τὸ κατὰστρωμα διὰ νὰ μάθουν τὴν σπουδαίαν εἰδήσιν...

Ὁ κυβερνήτης ἀφ' οὗ ἀνταπέδωκε τὸν χαίρετισμόν, εἶπε πρὸς τοὺς περικυκλουῦντας αὐτὸν ἀξιωματικούς καὶ ναῦτας.

— Παιδιά, εὐθὺς ἅμα ἐτοιμασθῶμεν, ἀναχωροῦμεν ὀλοταγῶς εἰς Κίον, ὅπως ταχθῶμεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ. Ἐλπίζω, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ εἶνε ἐπὶ τοῦ Ἀστέρου, θὰ πρᾶξουν τὸ καθήκον των ἐκαὶ κάτω. Ζήτω ἡ Πατρίς!

— Ζήτω ἡ Πατρίς! ἀνέκραξαν βροντωδῶς ὅλα τὰ στόματα...

Λοιπὸν ἀνεχώρουν διὰ τὸν πόλεμον! Ἦ τὸσον ἀνυπομόνως περιμενομένη ὥρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους. Ποῖον ἐνθουσιασμὸν ἐγέννησεν εἰς μερικὰς καρδίας ἡ εἰδήσις ἐκείνη! Εἶνε τὸσον εὐγενές, τὸσον ὠραῖον ἡ ἀγωνίζεσθαι τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος του!...

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παραρτήριον ἐν τῷ Γαλλικῷ
τῆς Καε DE NANTUIL

Ο ΚΑΚΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Πόσον κακὸν καὶ μοχθηρὸν παιδίον εἶνε ὁ Πέτρος! Ἐπῆγεν ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς μὲ μερικούς συμμαθητάς του. Κάθε παιδίον ἐπῆρε μαζί τὸν χάρτινον ἀετὸν του. Ὁ Πέτρος ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν Ζωηρόν, τὸ ἔξυπνον καὶ χαίρεστατον σκυλάκι του.

— Ὁ δίκός μου ἀετὸς θὰ πετάξῃ περὶ ὕψη ἀπὸ τὰ δικά σας τὰ παληόχαρτα, ἔλαγε καθ' ὁδὸν ὁ Πέτρος.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν, εἶπον μὲ τὸν νοῦν των τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ δὲν ἐπρόσεξαν πλέον εἰς τὰς φλυαρίας του.

— Γιατί δὲν μιλάτε; Βάζομε στοίχημα; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Πέτρος.

— Μποροῦμε τὰ λεπτά μας νὰ τὰ μεταχειρισθῶμε γιὰ ἄλλο πρᾶγμα καλλίτερον παρὰ γιὰ νὰ βάζομε στοίχηματα! ἀπήντησαν τὰ ἄλλα παιδιά καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. Ὅποιοι ἀετὸς πετάξῃ περὶ ὕψη, αὐτὸς θάξῃ τὴν μεγαλῆτερην χαρὰ, αὐτὸ τοῦ θάνατι.

Τὰ παιδιά ἐφθασαν εἰς ἓν ἐκτεταμένον χωράφι τὸ ὁποῖον ἦτο χωρὶς χόρτον, διότι τὸ εἶχον θερίσει οἱ γεωργοὶ πρὸ τινων ἐβδομάδων, καὶ ὁμοιάζε μὲ μεγάλην πλατείαν. Τὰ παι-

δια ἀπέλυσαν τοὺς ἀετοὺς των εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ ἀνεμος ἦτο εὐνοϊκός. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀετὸς τοῦ Πέτρου ἀνέβη ὕψη. ἐν ᾧ τῶν ἄλλων παιδιῶν ἐταλαντεύοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ δὲν κατάρθωνον νὰ ὕψωθουν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ πρᾶγματα ἠλλαξαν, ἐπὶ τέλους δὲ οἱ ἄλλοι ἀετοὶ ἐπέταξαν πολὺ ὕψηλότερα ἀπὸ τὸν ἰδικόν του.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε σεῖς! ἐφώνησεν ὁ Πέτρος μὲ μεγάλην πεποίθησιν.

Ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦτο ἤδη ὄχι ὀλίγον δυσηρεστημένος.

Τὶ νὰ κάμῃ; Ἐτράβα τὸν σπάγγον, ἔτρεχε, ἐστέκετο ἀκίνητος, ἔκαμνε τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν κατάρθωνε νὰ ὕψωθῇ ὁ ἀετὸς του ὑπεράνω τῶν ἄλλων.

Τώρα ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ εἰς τὰ σωστά του, καὶ μάλιστα νὰ δεικνύῃ καὶ τὸν θυμὸν του εἰς τὰ ἄλλα παιδιά. Καὶ πότε μὲν προσεπάθει ὡς ἐκ τύχης δῆθεν νὰ πατήσῃ ἐν παιδίον, πότε δὲ ἔσπρωχνε τὸ ἄλλο εἰς μίαν τάφρον ποῦ ἦτο ἐκεῖ κοντά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεχνάσματα μετεχειρίζετο διὰ νὰ κάμῃ καὶ τῶν ἄλλων παιδιῶν τοὺς ἀετοὺς νὰ καταθῶν.

Ἀλλὰ ματαιῶς. Οἱ συμμαθηταὶ του ἦσαν ἔξυπνα καὶ ἐπιδέξια παιδιά καὶ ἐματαιῶνον τὰ σχέδια τοῦ Πέτρου.

— Μὴ χαλᾶς τὴν καρδιά σου, Πέτρο, -τῷ ἔλεγον. Κύτταξε σὺ νὰ μὴ παραπατήσης καὶ πείσης ὁποῖος ζητᾷ νὰ σηκωθῇ πολὺ ὕψηλὰ πέφτει πολὺ χαμηλά.

Τίποτε δὲν δυσαρρεστεῖ τὸσον τοὺς θυμωμένους ὅσον τὸ νὰ μένουν ἡσυχοὶ καὶ ἀτάραχοι ἐκεῖνοι κατὰ τῶν ὁποίων ἔχουν τὸν θυμὸν των. Ὁ θυμὸς τοῦ Πέτρου μετεβλήθη λοιπὸν εἰς λύσσαν καὶ μίαν στιγμὴν τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ὀδηγήσῃ κατὰ τῶν συμμαθητῶν του καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ὅσους γρόνθους ἠμπορήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι τὸ τοιοῦτο κίνημα θὰ εἶχε πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα διὰ τὴν βίχην του.

Ὁ Πέτρος ἐκράτει τὸν σπάγγον τοῦ ὠραίου ἀετοῦ του καὶ ἠγωνίζετο μὲ πείσμα ὀλονὲν περισσότερο νὰ τὸν κάμῃ νὰ πετάξῃ ὕψηλὰ. Ἀλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐτράβα τὸν σπάγγον ἦτο τὸσον κωμικὸς ὅστε τὰ ἄλλα παιδιά δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ γελάσουν.

— Θὰ σᾶς δεῖξω ἐγὼ σᾶς μὲ ποῖον γελάτε!

Καὶ ἀμέσως στραφεὶς πρὸς τὸν Ζωηρόν, ὅστις ἔτρεχε κατόπιν του. — Ἀπάνω τους, Ζωηρέ!

Ὁ Ζωηρός, νῆχαριστεῖτο πολὺ νὰ κυνηγᾷ τοὺς διαβάτας, οἱ ὁποῖοι διέβαινον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κυρίου του, καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο καθόλου νὰ πιάνῃ μὲ τὰ δόντια του τὰ φορέματα καὶ νὰ τραβᾷ ἢ νὰ δαγκάνῃ καμμίαν κνήμην. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο πολὺ γνωστικώτερος ἀπὸ τὸν μικρὸν κύριόν του καὶ ἦτο εὐθυμὸς καὶ Ζωηρός ὅπως καὶ τὸ ὄνομά του. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ὀδηγήσῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων

παιδιῶν, ἐπήδησε παίζων καὶ φιλικῶς γαυγίζων ἐπὶ τοῦ Πέτρου καὶ τὸν ἠμποδίζε νὰ τρέχῃ.

— Ἐπάνω τους, Ζωηρέ, ἐπάνω τους! ἐφώνησεν οὗτος ἀδιακόπως καὶ προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐρεθίσῃ τὸν σκύλον. Ἀλλ' αἰφνης πίπτει ὁ ἀετὸς του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον τόσῃ ὥραν παρεκίνε τὸν Ζωηρόν νὰ ὀδηγήσῃ. Τότε ὁ Ζωηρός, ὁ ὁποῖος εἶχε κάπως ἐρεθισθῇ, καθὼς εἶδε τὸν ἀετὸν νὰ κινῆται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθῶς ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀστραπή καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ τὸν σύρει ὅστε μετ' ὀλίγον τὸν μεταβάλλει εἰς βᾶκος.

«Ζωηρέ, Ζωηρέ, ἀφῆσέ τον!» φωνάζει ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος βλέπει μετὰ φρίκης τὰ συμβαίνοντα, ἀφῆσέ τον!» Τρέχει ὅσον ἠμπορεῖ κατόπιν τοῦ σκύλου. Ἀλλ' οὔτε τὸ τρέξιμον ὠφελεῖ, οὔτε αἱ φωναὶ. Ὁ Ζωηρός ἐννοεῖ καὶ καλὰ νὰ φέρῃ τὴν λείαν εἰς τὴν οἰκίαν. Μὲ φαιδρὰ πηδήματα, ὑπερηφάνως καὶ ὕψηλὰ κρατῶν τὴν κεφαλὴν του, τρέχει μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του.

Εἰς τὸ μεταξύ δὲ τοῦτο τί ἔκαμνε ὁ Πέτρος; ἔτρεχε ὅσον ἠμπορεῖ κατόπιν ἀπὸ τὸν σκύλον, ἔτρεχε διὰ μέσου τοῦ δρόμου καὶ δὲν παρετήρει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐγγέλων βλέποντες τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο κυνηγητὸν τοῦ παιδίου καὶ τοῦ σκύλου.

Τὰ ἄλλα παιδιά ἔμειναν ἀκόμη πολλὴν ὥραν εἰς τὸ χωράφι μὲ ἀγάπην καὶ μὲ θυμῶν καὶ ἠσθάνθησαν ἐλάφρως ὅταν ἐφυγεν ὁ Πέτρος, διότι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν κακογλωσσίαν του καὶ τὴν μοχθηρίαν του. Ἀλλ' ὁ Πέτρος εἰς ποῖαν κατάστασιν εἶρε εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του τὸν ὠραῖον ἀετὸν του.

Σ. Δ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΚΟΥΤΙΟΝ

Ὁ ἀγροτικὸς κτηματίας Χαραλάμπης παρεπονεῖτο ὅτι αἱ ἐργασίαι του δὲν ἐπήγαιναν καλά. Εἰς γέρον τῷ χωρίῳ, ὅστις ἠσχολεῖτο μὲ μάγια, ἔλεγεν ὁ κσμος, τοῦ εἶπε:

— Πάρε αὐτὸ τὸ κλεισμένον κουτί δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔχει μέσα, ἀλλὰ ἄκουσε τί πρέπει νὰ κάμῃς: τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν καὶ μίαν φοράν τὴν νύκτα νὰ τὸ περιφέρῃς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κτηματίου σου, εἰς τὴν ἀποθήκην, εἰς τὸν στάβλον, εἰς τὴν μάδραν καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἓν ἔτος φέρε τὸ μου ὀπίσω.

Ὁ Χαραλάμπης ὑπήκουσεν. Ἀλλ' ἐν ᾧ περιέφερε τὸ μαγικὸν κουτίον παρετήρει ὅτι τὰ πρᾶγματα δὲν ἦσαν ἐν τάξει εἰς τὸ κτήμα του. Μίαν φοράν ἔβλεπεν ὅτι ἡ βροχὴ

ἔμβαιεν εἰς τὸν σταβολῶνα ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον ὁ ἐπιστάτης εἶχεν ἀφήσῃ ἀνοικτὸν ἄλλην φοράν εἰς αὐτὸ τὸ θαυματουργὸν κουτί. Σὲ παρακαλῶ πολύ, ἀφῆσέ μου το νὰ τὸ ἔχω καὶ σοῦ δίδω, εἰ θέλεις.

Ὁ γέρον ἠνοῖξε γελῶν τὸ κουτίον δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐντὸς αὐτοῦ. — Παιδί μου, εἶπε, μάγος δὲν εἶμαι, ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν: «Κύτταξε ὁ ἴδιος τῆς δουλειῆς σου καὶ ἡ δουλειῆς σου θὰ πᾶν καλά».

ΕΙΣ ΠΤΗΝΟΝ ΝΕΚΡΟΝ

Τινάζει τὰ μικρά φτερά του,
κυτάζει μὲ ματιά θολή,
τὴν κεφαλὴ του γέρνει κάτω
καὶ ξεφυγάει σὰν παυλί.

Στοῦ περβολιστοῦ τὴν ἄκρη, ἄκρη
τὸ ἦσαν ὕστερα νεκρό
κανεὶς δὲν ἔχουσ' ἕνα δάκρυ,
οὔτ' ἕνα λόγο κἄν πικρό.

Μόνον τὸ βράδυ σὺν γυρίσῃ
ἢ μάνα του ἀπ' τῆ δουλειᾶ,
καὶ σὺν τρελλῇ θὰ τὸ ζητήσῃ
καὶ δὲν θὰ τωδῶρῃ στῆ φωλιά,

Θὰ τρέξῃ ἀμέσως ἐς τὸ πλευρό του,
καὶ μὲ φωνὴ λυπητερῇ
θὰ κλαύσῃ γιὰ τὸ θάνατό του,
καθὼς μὴτέρα τρυφερῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, μαθητής. — ΚΛΕΙΩ, ἀδελφὴ αὐτοῦ. — ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ, διδάσκαλος.
[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μαθητοῦ]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ἔπειτα ΚΛΕΙΩ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Δὲν ὑποφέρεται! Εἶνε μεγάλη ἀδικία νὰ χάσω τὸν περίπατό μου, διότι δὲν ἔμαθα ἕνα παλαιομάθημα!... Καὶ ὡς νὰ μὴ ἐφθανε τάχα ἡ φυλακὴ, μοῦ ἐφόρτωσαν καὶ τιμωρίαν, δηλαδὴ γραφικὴν ἐργασίαν, ὅπως τὴν λέγει ὁ κύριος διδάσκαλός μου καὶ τὴ γραφικὴν ἐργασίαν;... ἔμμετρον! μ' ἄλλους λόγους νὰ κάμω στίχους ὡσαν νὰ εἶμαι ποιητής! Καὶ ἡ εὐγενεία του νὰ εἶνε εἰς τὸν περίπατον μὲ τὰ ἀδελφία μου. "Α! αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι! πῶς τους ἀποστρέφομαι ὅλους, καὶ μάλεστα τὸ κύριον Πελίαν. Ἀμ' δὲν θὰ τὴν γράψω τὴν τιμωρίαν! Νᾶ, ἐγὼ πῶς τὴν γράφω [Ἐκσπενδονίζει τὰ βιβλία καὶ τὰ τετραδιά του] Νᾶ χάσω μίαν τὸσον ὠραίαν ἡμέραν!... [Ἐρχεται εἰς τὸ παράθυρον]. Τώρα, πταίω ἐγὼ ἂν σηκωθῶ καὶ φύγω; Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγω ὁ δυστυχής! Τὸ κλειδί τὸ ἐπῆρε μαζί του ὁ κ. Πελίας... ἂ! τὸν δεσμοφύλακα! τὸν τύραννον! [Σείει τὴν θύραν] Ποῦ νὰ πάρῃ εἰδησὴν αὐτῇ ἡ θύρα; εἶνε τὸσον στερωμένη! Τούλάχιστον

νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ Σαμφών νὰ με βοηθήσῃ ἢ ὁ Ἑρακλῆς... Νᾶ κηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον; Εἶνε πάρα πολὺ ὕψηλὰ καὶ θὰ σπάσω χέρια καὶ πόδια καὶ εἴμφορῃ νὰ σπάσω καὶ τὸ κεφάλι μου... Τότε βλέπομε τί θὰ εἴπῃ ὁ κύριος Πελίας, τί ὠραία ἐκδικησις! νὰ σοῦ τον κάμω ἐγὼ νὰ συλλογίσῃται ἄλλοτε ὅταν τιμωρῇ μαθητὴν. Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες θὰ το γράφουν ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ κ. Πελίας ὁ ὁποῖος εἶνε διδάσκαλος πολὺ αὐστηρὸς, ἐσκοτώθη ὁ ἐπιμελέστατος καὶ φιλοτιμώτατος μαθητὴς Χαρίλαος Χαριλαΐδης. Οἱ γονεῖς θὰ τρομάξουν καὶ θὰ φοβηθοῦν καὶ δὲν θὰ ἀφίουν πλέον τοὺς διδασκάλους νὰ τιμωροῦν τοὺς μαθητὰς των. Καὶ θὰ γίνω εὐεργέτης καὶ σωτὴρ τῶν μαθητῶν. [Κύπτει ὄλιγον ἀπὸ τοῦ παραθύρου] Οὐ! ζαλιζομαι, εἶνε πολὺ ὕψηλὰ. Ἀλλὰ καὶ τί θὰ κερδίσω ἂν σκοτωθῶ; Δὲν θὰ χάσω τὴν ζωὴν μου; Προτιμῶ τὴν ζωὴν παρά τοὺς ἐφημέρους ἐπαίτους τῶν ἐφημερίδων. Λοιπὸν ἂς σκεφθῶ πῶς νὰ δραπετεύσω... Ἀρὰ γε πῶς δραπετεύουν οἱ περιφθῆμοι φυλακισμένοι; [Σκέπτεται] Ἄ! τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου μου! Τί κουτὸς τῶσιν

ὄραν νὰ μὴ το συλλογισθῶ! [Ἐπὶ καθίσματος ἐπιθέτει σκαμνίον καὶ ἀναβαίνει. Ἀποσπᾷ τὰ παραπετάσματα ἀπὸ τῶν στηριγμάτων, ἀλλὰ ἐν ᾧ προσπαθεῖ νὰ καταβῇ ὀλισθαίνει καὶ πίπτει σῶρὸς μετὰ τοῦ καθίσματος καὶ τοῦ σκαμνίου] Ὁχ! ὄχ! ἄχ! ἄχ! [Ἐγείρεται τρίθων τὴν μέσην του]. Τί νὰ γίνῃ! διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ κανεὶς πρέπει πρῶτα νὰ ὑποφέρῃ πολλὰ. [Συνῶνει τὰ δύο παραπετάσματα καὶ τα δένει εἰς τὸ παράθυρον] Εἶνε πολὺ κοντά! Καὶ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ κηδήσω καὶ νὰ μὲν δὲν θὰ πάθω τίποτε, διότι ὑποκάτω εἶνε πρασιά μὲ ἀνήθη, ἀλλὰ θὰ κατασπᾶσω τὰ γεράνια. Ὅσον καλλίτερα! Ποῖος θὰ εἶνε ἡ αἰτία πάλιν; ὁ κύριος Πελίας πού μ' ἐπεριώρισε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Καὶ ὅλον τὸ βᾶρος θὰ πέσῃ ἐπάνω του νὰ του δεῖξω ἐγὼ πῶς ἐπεριώριζον! Καὶ ἄλλο ἐν ἀκρόμῃ θὰ τοῦ καταφέρω. Θὰ λείψω τούλάχιστον τρεῖς ἡμέρας καὶ οἱ γονεῖς μου θὰ ἀνησυχῆσουν καὶ τὸ βᾶρος θὰ πέσῃ εἰς τὸν κύριον Πελίαν! Τί χαρά! Ἄς πάρω καὶ τὰ χρήματά μου [Μετρεῖ] Δέκα δραχμαὶ καὶ δεκαπέντε λασπὰ... περιουσία ὀλοκληρὸς! Τί νὰ πάρω ἀκόμη; Ἄ! τὸ κονδυλομάχαιρόν μου... καὶ τοὺς βόλους μου... Οἱ βόλοι δὲν εἶνε τῆς ἡλικίας μου, ἀλλὰ εἴμφορῃ νὰ ἀπαντήσω μικροῦς συνοδοιπόρους, καὶ τότε εὐρίσκω ἀφορμὴν καὶ παίζω καὶ ἐγὼ. Καὶ τώρα τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα! Ἐπιστρέφει εἰς τὸ παράθυρον] Ἐν, δύο, τρία καὶ θὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τὰ παραπετάσματα. Ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν καὶ καλὸ ῥώτημα εἶνε ἄρα γε στερεὰ; μήπως σχισθοῦν; καὶ τότε... Δὲν εἶμαι δειλός, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὸν νοῦν μας. Τὰ παραπετάσματα αὐτὰ εἶνε παλαιὰ, καὶ πολλάκις ἤκουσα τὴν μητέρα νὰ λέγῃ ὅτι ἡ σιδερώτρα τὰ ἔχει ἀφανίσῃ μὲ τὸ σιδερωμα. Ἄς τα δοκιμάσω, δὲν χάνω τίποτε... [Τανύει δυνατὰ τὸ ὄρασμα καὶ σχίζεται.] Εὐθηνά τὴν ἐγλύτωσα! Νᾶ τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶνε κανεὶς Προμηθεὺς ὅπως λέγει ὁ κύριος Πελίας.

Καὶ τώρα λοιπὸν ἀνάγκη νὰ μείνω ἐδῶ κατὰ κλειστός, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι διασκεδάζουν. [Βλέπει ἔσω] Ἄχ! καὶ νὰ εἴμφορῶσα νὰ σκεπᾶσω τὸν οὐρανὸν μὲ μαῦρα σύννεφα καὶ νὰ βρέξῃ... νὰ του δεῖξω ἐγὼ τοῦ κυρίου Πελίου, πού ἐπῆρε τὰ ἀδελφία μου ἔξω μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ τα κάμῃ κακία καὶ νὰ τα ἀρρωστήσῃ ἀλλὰ πού σύννεφα!...

Στενοχωροῦμαι! δὲν εἰξέζω πῶς νὰ σκοτώσω τὴν ὄραν μου! Ἀλήθεια! διατὶ δὲν μιμοῦμαι τοὺς περιφθῆμους φυλακισμένους; πῶς ἐσκότωναν ἐκεῖνοι τὴν ὄραν των; Οἱ περισσότεροι βέβαια κατεγίνοντο νὰ δραπετεύσουν! αἱ! αὐτὸ δὲ ἔκαμα καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ

δὲν ἐπέτυχα. Ἄλλος ἡμέρωσε μίαν ἀράχνην τοῦτο εἶνε διασκεδαστικώτερον ἀλλὰ πού νὰ τὴν εἶρω; Μήπως καὶ αὐτὴ ἡ Μαρία εἶνε ἀνθρώπος; Ἀράχνη δὲν ἀφίει, ἀλλὰ κάθε πρωὶ καθαρίζει τοὺς τοίχους. Ποῦ ἠκούσθη φυλακὴ χωρὶς ἀράχνην!... [Κρούεται ἡ θύρα] Ποῖος εἶνε;

ΚΛΕΙΩ, [ἐκ τῶν παρασκηνίων]. — Ἐγὼ, ἡ Κλεῖω.

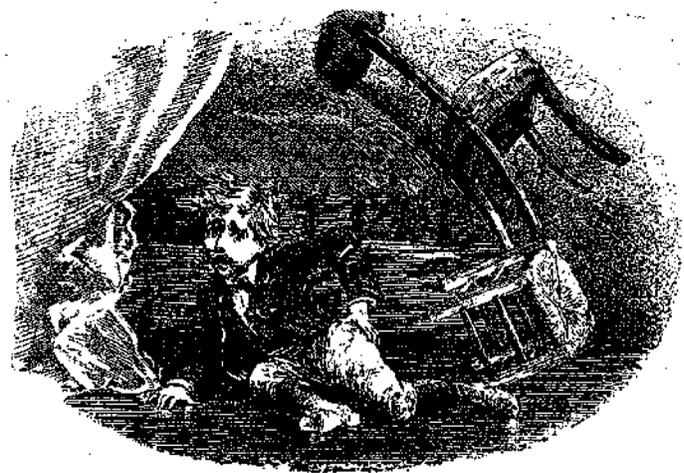
ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Δὲν ἐπῆγες εἰς τῆς θείας;

ΚΛΕΙΩ. — Ἄφ' οὗ σὺ εἶσαι τιμωρία, δὲν θέλω νὰ διασκεδάζω ἐγὼ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Νᾶ ἀδελφούλα μιά φορὰ... νὰ μου ζήσης, Κλεῖω μου.

ΚΛΕΙΩ. — Νᾶ ἔλθω μέσα;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Καὶ πῶς νὰ σ' ἀνοίξω; Εἴμαι κλειδωμένος ἀπ' ἔξω.

« Ὁχ! Ὁχ! ἄχ! ἄχ! »

ΚΛΕΙΩ. — Ἐγὼ τὸ ἔχω τὸ κλειδί, μοῦ το ἔδωκαν ὁ κύριος Πελίας.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Λοιπὸν ἔλα γρήγορα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, ΚΛΕΙΩ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, [ἀπαγγέλλων].

Τώρα που βλέπω τὴν ἀδελφὴν μου τὴν προσφιλή ὅ' ἀλλάξ' ἡ τύχη μου καὶ θὰ γίνῃ καλὴ καλὴ!

ΚΛΕΙΩ. [Ἐισέρχεται καὶ κλειδώνει διὰ δεξιᾶς στροφῆς, ἔπειτα ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον]. — Μαρία, λάβε τὸ κλειδί [Τὸ ρίπτει] καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὁ κύριος Πελίας τοῦ το δίδεις.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Τί πράγματα εἶν' αὐτά; Δὲν ἤλθες νὰ μ' ἐλευθερώσης;

ΚΛΕΙΩ. — Ὅχι! ἤλθα νὰ φυλακισθῶ μαζί σου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Καὶ τί μ' ὠφελεῖ, ἀφ' οὗ πάλιν εἴμαι φυλακισμένος;

ΚΛΕΙΩ. — Ἀγάριστε! Ἦθελες σύντροφον, καὶ ἄς ἦτο καὶ μία ἀράχνη. Τάχα ἐγὼ δὲν ἀξίζω ὅσον μία ἀράχνη;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ, [γελῶν ἀκουσίως]. — Μίαν μόνον; Πενήντα, καὶ ἀκόμη περισσότερον, ἀλλὰ...

ΚΛΕΙΩ. — Καίμενε Χαρίλαε, τί κατάστασις εἶν' αὐτή; Ὅλα τα ἔχεις ἄνω κάτω.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Αἰ! εἰς τοὺς φυλακισμένους τὰ πάντα συγχωροῦνται.

ΚΛΕΙΩ. — Τὰ βιβλία σου σκορπισμένα [Καμθάνει τινὰ βιβλία καὶ τὰ δεικνύει εἰς τὸν Χαρίλαον.] Κύτταξε πῶς ἐχάλασε τὸ δέσιμον.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Μπᾶ!

ΚΛΕΙΩ. — Μὴ λέγῃς μπᾶ! Ὁ πατήρ μας δὲν εἶνε πλούσιος καὶ ἐξοδεύει τόσα διὰ τὰ μάθωμεν γράμματα. Καὶ δὲν πρέπει νὰ καταστρέφωμεν ἐπιτηδες τὰ βιβλία πού μας ἀγοράζει.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Καλὰ λές, δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ αὐτὸ δᾶ. [Συλλέγει τὰ ἄλλα βιβλία καὶ τὰ θέτει ἐπὶ τοῦ τραπέζου.]

ΚΛΕΙΩ. — Τί εἶν' αὐτὰ ἐδῶ πάλιν; [Δεικνύουσα τὰ συνστραμμένα παραπετάσματα.]

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἦθέλησα νὰ τα κάμω σχοινὶ νὰ δραφετεύσω.

ΚΛΕΙΩ. — Ἀπὸ τὸ παράθυρον; Τί ἀνοησία! νὰ πᾶ νὰ σκοτωθῆς!... Ἄς τα διορθώσωμεν τώρα νὰ μὴ μάθῃ ἡ μητέρα τίποτε [Λύει τὰ παραπετάσματα, τὰ ἀνοίγει καὶ τὰ ἐνάγει κατὰ τὸ δυνατόν.] ὦ! αὐτὸ ἐδῶ τὸ σχίσιμον! οὐ τὸ ἔκαμες;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἦθέλησα νὰ τα δοκιμάσω ἂν εἶνε στερεά.

ΚΛΕΙΩ. — Καλὰ πού ἔχω ἐπάνω μου κλωστήν καὶ βελόνην. [Κάθηται καὶ ράπτει τὰ παραπετάσματα.] Ἐτελείωσε. Τώρα νὰ τὰ βάλωμεν εἰς τὴν θέσιν των.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Δὲν εἶν' εὐκόλον, εἶνε κίνδυνος. Ὅταν τὰ ἐξεκρέμαζα ἐγλύστρισε τὸ σκαμνὶ καὶ νὰ σοῦ με κάτω. Ἀκόμη πονῶ.

ΚΛΕΙΩ. — Κρατῶ ἐγὼ τὸ σκαμνὶ καὶ δὲν γλιστρᾷ. Ἔλα, γρήγορα. Χαρίλαε, ἐνθυμίσαι τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν ὅπου μας ἔμαθεν ὁ κύριος Πελλίας; Ὁ τρῶνας καὶ ἰάσεται, «ὅποιος ἐπλήγωσε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ ἰατρῆσῃ τὸν πληγωμένον» ὅποιος κάμνει ζημίαν, πληρώνει λοιπὸν ὅποιος ξεκρεμάζει τὰ παραπετάσματα αὐτὸς τὰ ξανακρεμάζει. [Ὁ Χαρίλαος ἀναβαίνει εἰς τὸ τραπέζιον, καὶ κοποθεῖ τὰ παραπετάσματα ἐν ᾧ ἡ Κλειὼ κρατεῖ τὸ σκαμνὶον.] Περὶφημα! [Ἡ Κλειὼ ἀνασηκώνει τὰ κράσπεδα τῶν παρακατασμάτων καὶ τὰ κρεμᾷ εἰς τοὺς κρεμαστήρας καὶ διευθετεῖ τὰς πτυχάς.] Τώρα, μάλιστα! καὶ τὸ δωμάτιόν σου ἀνθρώπευσε λιγάκι. Καλλίτερα θὰ σοῦ τα ἔκαμνε ἡ ἀράχνη;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Δὲν πιστεύω.

ΚΛΕΙΩ. — Ἴσως θὰ σοῦ ὕψαινε αὐτὴ ἄλλα παρα-

πετάσματα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤρσκαν εἰς τὴν μητέρα.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ [γελῶν]. — Οὐδὲ εἰς τὴν Μαρίαν. [Σοβαρῶς] Πραγματικῶς, μ' ἔσωσες. Ἡ μητέρα θὰ ἐθύμωνε μὲ τὰ σωστά της ἂν ἐδλεπε τὸ δωμάτιόν μου εἰς τὴν κατάστασίν πού το ἤρσες σύ. Ἀλλὰ πάλιν ὅταν εἶνε κανεὶς κλεισιμένος...

ΚΛΕΙΩ. — Μᾶ, Χαρίλαε μου, δὲν μου λέγεις πῶς το παθαίνει αὐτὸ νὰ μὴ μαυθάνῃς τὰ μαθήματά σου, ἐν ᾧ τὰ παίρνεις τόσον εὐκόλα;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Κλειὼ μου, δὲν πταίω ἐγὼ, πταίει ἡ γάτα, πταίει καμμιά Νεράιδα, ξεῦρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ σοῦ τὴν πᾶ. Ἴσα ἴσα ὅταν ἔχω κανὲν μάθημα ἄνοστον καὶ ὀχληρὸν, αὐτὴ μου στέλλει πάντοτε κάτι τι διασκεδαστικὸν καὶ παραιτῶ εὐθὺς τὸ μάθημα. Νὰ ἰδῆς, χθὲς ἀνοίγω τὴν γεωγραφίαν μου καὶ μελετῶ, μὰ μὲ τὰ σωστά μου, ἔκει δᾶ νὰ σοῦ τὴν καὶ ἡ Νεράιδα σχίζει τὰ σύννεφα καὶ εὐθὺς μου στέλλει μίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου, καὶ μέσα εἰς τὴν ἀκτίνα ἐχοροπηδοῦσαν χίλια μύρια ψιλὰ ψιλὰ κομματάκια σκόνῃ. Τὰ ἐδλεπα, τὰ ἐδλεπα καὶ δὲν μου ἔκαμνε καρδιά νὰ ξεκολλήσω ἀπ' ἐκεῖ τὸ μάτι μου. Ἐπειτα ἐφύσουσε καὶ ἀεράκι δροσερὸ δροσερὸ, ἔπειτα ἔρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρον μία μυῖγα μικρούλα πρασινοκόκκινῃ ὠραία καὶ κομψή, καὶ ἐταξείδευεν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην μου. Ἐκεῖ πού τὴν ἐδλεπα εἰς Θεσσαλίαν εὐθὺς γρήγορα γρήγορα εὐρέθη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔπειτα διὰ μίαν πηγαίνει εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτην πηγαίνει καὶ βουτᾶ τὰ πόδια της εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμίνας, πηγαίνει εἰς τὴν Ἠπειρον περνᾷ πάλιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ εὐρίσκειται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' οὗ ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ ὄλας τὰς νήσους. Νὰ, εἶπα μέσα μου, πῶς νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς γεωγραφίαν ὅταν ταξείδῃ; Διατί δὲν μάς τὴν διδάσκουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἄν μου ἔλεγον:

λογιώτατε, αὐριον θὰ ξεκινήσης νὰ πᾶς μὲ τὸν σιδηρόδρομον εἰς τὸν Πύργον φαντασθῆτε ἀπὸ πόσα μέρη θὰ περάσω καὶ πῶς θὰ μάθω τὸ μέρος τοῦτο τῆς γεωγραφίας χωρὶς νὰ μελετήσω, χωρὶς κανὲν νὰ ἀνοίξω τὸ βιβλίον. Ἀλλὰ τώρα τί κάμνουν; σὲ καρφώνουν εἰς τὸν χάρτην, καὶ σοῦ λέγουν: λογιώτατε, φρόντισε νὰ μάθῃς αὐτὰ τὰ μαυραδάκια, αὐτὲς τῆς γραμμῆς τῆς μαῦρες καὶ τῆς χρωματιστές. Μὰ τὸ νὰί, διασκεδαστικὸν μάθημα...

ΚΛΕΙΩ [μειδιῶσα]. — Ποῦ ξεῦρεις αὐτὴ ἡ μέθοδος σου ἂν δὲν εἰσαχθῆ εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ μέλλοντος. Ἐν τούτοις...

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐξήλεσα τῆς μυῖγας διότι ἔχουν καθ' ἡμέραν Κυριακὴν, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἔχομεν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος. Ἐταξείδευα λοιπὸν καὶ ἐγὼ μαζί μὲ τὴν μυῖγαν καὶ ὅταν ἔπειτα ἡλ-

θεν ἡ σειρά μου νὰ εἶπω μάθημα δὲν τὸ εἴξευρα τὸ μάθημά μου. Θυμῶνε ὁ διδάσκαλος. Ἐγὼ ὅμως ἂν γίνω ποτὲ διδάσκαλος δὲν θὰ θυμῶνω ἂν δὲν εἴξευρον οἱ μαθηταὶ τὸ μάθημά των, οὐδὲ θὰ τοὺς τιμωρῶ.

ΚΛΕΙΩ. — Καὶ τότε θὰ ὁμοιάζουν οἱ μαθηταὶ μὲ τὸν διδάσκαλον.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἐρχόμεθα ἔπειτα εἰς τὸν Ὀμηρον. «Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἔπραξε τὸ καὶ το.» Ἡ μυῖγα ἐπεριηγείτο δεξιά καὶ ἀριστερά. Ἐκεῖ δὲ ὁ διδάσκαλος τὴν παίρνει τὸ μάτι του καὶ θυμῶνε μὲ τὰ σωστά του ὅπως ὁ Αἴας. Ὁ Νίκος καὶ ὁ Κωστάκης, αὐτοὶ πού δὲν κυτᾶζουν τῆς μυῖγας, τὸ εἶπαν τὸ μάθημά των σὰν παπαγάλλοι καὶ ὁ κύριος Πελλίας τοὺς λέγει ἐνα σωρὸ ἐπαίνους, καὶ εἰς ἐμὲ τὸν καίμενον λέγει: «Λογιώτατε, αὐριον ἡμεῖς θὰ ὑπάγωμεν περίπατον καὶ σὺ θὰ μείνης ἠεραισμένον, καὶ ἐπειδὴ κάμνεις καὶ τὸν ποιητὴν, θὰ γράψῃς ὡς τιμωρίαν τὴν διήγησιν τῆς ἀταξίας σου καὶ τῆς ἀπροσεξίας σου εἰς στίχους. — Αἰ, βλέπεις, ἀδελφούλα μου, πῶς μὲ κυνηγῆ ἡ κακὴ μου τύχη;

ΚΛΕΙΩ. — Ἄς τὸ παραδεχθῶ. Ἀλλὰ σὺ, κύριε, ἔπρεπε νὰ εἰπῆς εἰς τὸν διδάσκαλον: «Κύριε Πελλία, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε καὶ ἄλλη φορὰ αὐτῆς μυῖγας θὰ κυτᾶζω ὡς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ δότε μου προθεσίαν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας νὰ μάθω τὸ μάθημά μου.» Καὶ δὲν θὰ σοῦ ἔλεγεν ὄχι.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Βεβαίως ἔπρεπε νὰ το κάμω αὐτὸ, ἀλλὰ, βλέπεις, δὲν τὸ ἔκαμα καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι τώρα φυλακισμένος ὅπως τόσοι ἐπίσημοι καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες.

ΚΛΕΙΩ. — Καὶ ὅπως τόσοι ἀμελεῖς μαθηταὶ. Καὶ ποῦ εὐρίσκεισαι τώρα εἰς τὴν τιμωρίαν; Κοντεύεις νὰ τὴν τελειώσης;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἀμ' δέ! Τὸ εἶπα μία φορὰ ὅτι δὲν θὰ γράψω τίποτε. Ὅ τι εἶπα δὲν τὸ ξελέγω.

ΚΛΕΙΩ. — Ναι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος...

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Πῶς δὲν εἶνε;

ΚΛΕΙΩ. — Ἄφες τώρα τὰ λόγια, καὶ ἔλα νὰ γράψῃς

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ὅχι.

ΚΛΕΙΩ. — Θὰ δυσαρστηθῆ ὁ κύριος Πελλίας.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Καὶ ἂν δυσαρστηθῆ;

ΚΛΕΙΩ. — Ναι, ἀλλὰ θὰ λυπήσης καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν καίμενην τὴν μητέρα.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ πῶς θέλεις νὰ γράψω;

ΚΛΕΙΩ. — Ὅπως γράφουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Θὰ καθίσῃς εἰς τὸ γραφεῖόν σου, θὰ πάρῃς λευκὸν χαρτί, θὰ πιάσης τὴν πένα, θὰ τὴν βουτήσης εἰς τὸ μελανοδοχεῖον καὶ θὰ γράψῃς.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Νὰ ἐργάζεσαι ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι διασκεδάζουν εἰς τὸν περίπατον!...

ΚΛΕΙΩ. — Ὅπως σὺ ἐταξείδευες κατὰ φαντασίαν ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι εἰργάζοντο.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

ΚΛΕΙΩ. — Εἶνε καὶ παρὰ εἶνε... Καὶ ἴσως σὺ χθὲς διασκεδάζεις περισσότερον ἀφ' ὅτι διασκεδάζουν αὐτοὶ σήμερον. Ἔλα καὶ ἄρχισε θὰ καθίσω κοντὰ σου μὲ τὸ κέντημά μου καὶ νὰ ἰδῆς τί εὐκόλα θὰ γράψῃς.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ, [γογγύζων]. — Εὐκόλα! ἀμ' δέ!

ΚΛΕΙΩ. — Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἄν ἦτο πεζὸν, ὑπομονή, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε στίχοι, τὸ εἶπε ρητῶς ὁ κύριος Πελλίας, ὅτι θέλει στίχους. Ἐπειδὴ ἔκαμα πέντε δέκα στίχους μία φορὰ χάριν διασκεδάσεως, δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς διὰ νὰ γράψω τιμωρίαν μὲ στίχους.

ΚΛΕΙΩ. — Εἶνε διασκεδαστικώτερον.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Καὶ εὐκόλωτατον, ἔ; Ἀμ' δὲν καταβαίνουν ἔτσι εὐκόλα οἱ στίχοι! καὶ μάλιστα εἰς τὴ φυλακὴ! ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητῆς

ΚΛΕΙΩ. — Ἴσα ἴσα, ὅποιος κυτᾶζει τῆς μυῖγας καὶ ἔχει τὸν νοῦν του εἰς τὰ ἄνθη, αὐτὸς εἶνε ποιητῆς.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἄν θέλῃς εἶμαι ποιητῆς πεζὸς ὅπως εἶνε τόσοι ἄλλοι ποιηταὶ.

ΚΛΕΙΩ. — Ἐνθυμήσου τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο συγχαρητήριον εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα δὲν ἦτο εὐμορφὸν ποιημάτων;

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἦθελα καὶ τὸ ἔγραφα.

ΚΛΕΙΩ. — Αἰ! τώρα εἶπες καλὰ!... ἤθελες...

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ὅχι.

ΚΛΕΙΩ. — Ναι.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Καθῆλου.

ΚΛΕΙΩ. — Πρὸς χάριν μου!... Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ. Γράψε, Χαρίλαε μου.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Ἀχ! γλυκεῖα ἀλοιοφῆ. Πῶσα ξεύρεις! Ἐἰ ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἡ Μοῦσά μου, ἐμπρός λοιπὸν, ἄρχισε...

ΚΛΕΙΩ. — Δὲν εἶνε δύσκολον γράψῃς: [Ἐπαγορεύει.]

Χθὲς εἰς τὰς ἐνδεκα πρὸ μεσημέριος εἴχαμεν μάθημα τῆς ἱστορίας περὶ ἀλώσεως τῆς Τροίας ἦτο καὶ ὁ διδάσκαλος ἐδηγείτο ἅπαντα πρᾶγματα μὲ τόσην χάριν διὰ τοὺς Ἕλληνας διὰ τὸν Πάριν.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Διὰ τὸν Αἴαντα ἔλεγε περισσότερα ἀλλὰ δὲν πειράζει [Ἐπαναλαμβάνει]

... διὰ τὸν Πάριν

Ἐπειτα;

ΚΛΕΙΩ. — Ἐξακολούθησε τώρα καὶ σὺ, δὲν θὰ τὸ κάμω ἐγὼ ὅλον.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ. — Καλὰ λέγεις [Γράφει]

διὰ τὸν Ἑκτορα, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν γέρον Πρίαμον τὸν βασιλέα, τὰς δυστυχίας τοῦ ἔδιηγέτο...

Ἐδιηγέτο, ἔδιηγέτο, εὐρὲς μου μίαν ὁμοιοκαταληξίαν τοῦ ἔδιηγέτο.

ΚΛΕΙΩ, [ὑπαγορεύουσα].

ὄλοι ἐπρόσεχον εἰς μόνον ἦτο πολὺ ἀπρόσεκτος, ἢ ἀφεντιά μου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Ὅχι, δὲ τόσον

ΚΛΕΙΩ, — Γράφει, γράφει, εἶνε λαμπρὰ ἢ ὁμοιοκαταληξία.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Λαμπρὰ εἶνε, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ...

Ἄς εἶνε [Γράφει.]

ΚΛΕΙΩ, [ἐξακολουθοῦσα.]

Ἄχ! τί μοῦ ἔκαμες ἀμέλειά μου!...

[Ὁ Χαρίλαος νύει ὅτι δὲν θέλει νὰ τὸ γράψῃ.]

Γράψε το Χαρίλαε, γράψε το αὐτὸ καὶ ἔπειτα γράψε τίποτε ἄλλο δικό σου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Τώρα πού μ' ἐξευτέλισες!... Ἄς εἶνε καὶ αὐτὸ [Γράφει.]

Ἄχ! τί μοῦ ἔκαμες ἀμέλειά μου! Ἄπ' τὸ παράθυρον ἔφαρνα εἶδα εἰς τὸ τραπέζι μου χρυσὴν ἀχτίδα.

Τὸ ἀχτίδα δὲν μ' ἀρέσει, δὲν εἶνε καλὸ, ἀκτίνα ἐπρέπε νὰ γράψω, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ τὸ γράψω διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν: εἶδα.

Ἐκεῖ δὲ νὰ σου τὴν καὶ μίαν μυῖα κακκιοπράσινη μὲ πόδια λίγα

Τὸ μὲ πόδια λίγα δὲν λέγει τίποτε, εἶνε μάλιστα ἀνοησία, ἀλλὰ τὸ ἔγραψα μόνον διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ διὰ νὰ γεμίσῃ ὁ στίχος ἀπαράλλακτα κάμνουν καὶ ἄλλοι νεαροὶ ποιηταὶ ὡσάν ἐμένα.

Εἰς τὸ βιβλίον μου ἐπάνω τρέχει καὶ μὲ τὰ πόδια της τὸ καταβρέχει.

Τί ὥρατον ποιηματάκι ὅπου ἐγίνε! τώρα μ' ἀρέσει.

ΚΛΕΙΩ. — Καὶ βέβαια δὲν σου ἔλεγα ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε ἡ δυσκολία καὶ ἔπειτα ὅταν πάρῃ κανεὶς δρόμον ὅλα εἶνε εὐκόλα;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. [Ἐξακολουθεῖ].

τὸ καταβρέχει. Πότε ἐπάνω μου ἔχρησθησες, πότε τὰ πόδια της τὰ ἔβουτούσε ἔς τὸ καλαμάρι μου μὲ τὸ μελάνι καὶ τὸ βιβλίον μου μουντζούρα κάνει.

« ΓΡΑΦΕ ΧΑΡΙΛΑΕ ΜΟΥ, ΓΡΑΦΕ »

Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται, πάγει καλά;

ΚΛΕΙΩ. — Καλὰ πάγει, μοῦ φαίνεται.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — [Γράφει].

Κ' ἐν ᾧ ἐπρόσεχα νὰ δῶ ἢ μυῖα ἂν εἶχε πράγματι ποδάρια λίγα μ' ἐπῆρην ἔφαρνα τᾶγρυπνο βλέμμα...

Τᾶγρυπνο βλέμμα... βλέμμα... μίαν ὁμοιοκαταληξίαν, Κλειώ, γρήγορα μίαν ὁμοιοκαταληξίαν τοῦ βλέμμα.

ΚΛΕΙΩ. — Μίαν ὁμοιοκαταληξίαν; ... Στάσου αἶμα.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Εὔγε.

μ' ἐπῆρην ἔφαρνα τᾶγρυπνο βλέμμα τοῦ διδασκάλου μου. μὲ βράζον ἰαίμα εἰς τὸ τραπέζι μου εὐρέθη ἐμπρός· θεὸς διδασκαλός, ἀλλ' ἀσύστηρός.

Ναί, ναί, πολὺ αὐστηρὸς ἤθελα νὰ τοῦ το εἶπῶ μὲ τρόπον καὶ ἤλθε πολὺ εὐμορφα. Ἐ; Κλειώ, τί λέγεις δὲν ἐτελείωσε καλὰ τὸ ποιηματάκι; Μήπως εἶνε πάρα πολὺ μεγάλο;

ΚΛΕΙΩ. — Ἄ, δὲν σημαίνει ἂν εἶνε πολὺ μεγάλο, ἂν καὶ δὲν εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε καλὰ. Γράψε [ὑπαγορεύει.]

Ἄχ! ἐξημέρωσεν ἡ ἄλλη μέρα καὶ εἶπ' ὁ διδασκαλός εἰς τὸν πατέρα μόνον ξερόψωμον ὅτι θὰ φάγω καὶ εἰς τὸν περίπατον δὲν θὰ ὑπάγω, μόν' ὁ Κωστάκης μας θὰ πάη καὶ ὁ Νίκος καὶ μ' ἐτιμώρησαν ὅχι ἀδίκως.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, [ἐπαναλαμβάνων]:

Καὶ μ' ἐτιμώρησαν ὄχι ἀδίκως.

ΚΛΕΙΩ. — Ὅχι Χαρίλαέ μου, ὄχι ἀδίκως, διότι λείπει μίαν συλλαβὴν γράψε ὄχι ἀδίκως.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Ὄχι! ὄχι! ὄχι! Τὸ ὄχι ταιριάζει καλλίτερα. Ἀλλὰ ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου. Ἐπειτα;

ΚΛΕΙΩ. [ὑπαγορεύει]

Ὄμοι! κατάκλειστος ἔς τὴν φυλακὴν μου, πρᾶγμα ἀφόρητον μὰ τὴν ζωὴν μου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Ἀλήθεια, ἀφόρητον! Ἐπειτα;

ΚΛΕΙΩ. [ὑπαγορεύει].

ὀλίγον θλιφέν εἰς τὸν θυμὸν μου νὰ βλάψω ἀδίκῃ τὸν ἑαυτὸν μου,

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Πολὺ καλὰ. Φθάνει ἕως ἐδῶ

Τώρα θὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ κατὶ τι δικό μου [Γράφει.]

Ἄλλ' ἦλθεν ἄγγελος παρήγορός μου ὁ ἀνεκτίμητος ὁ θησαυρὸς μου, πλάσμα κρινόλευκον ἢ ἀδελφὴ μου, κ' εἶνε παράδεισος ἢ φυλακὴ μου.

Ἐ; δὲν εἶν' εὐμορφοὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι; ΚΛΕΙΩ. — Εὐμορφοὶ, ἀλλὰ πάρα πολὺ μὲ κολακεύουν.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Ἐννοία σου, Κλειώ, λέγουν τὴν ἀλήθεια. Τώρα νὰ ἰδῆς καὶ παρακάτω.

Μ' ἐπαρηγόρησε ἔς τὴν συμφορὰ μου, μὲ ἐσυμβούλευσεν ὡσάν γιαιγιά μου κ' εὐρέθη ἔφαρνα τελειωμένη ἢ τιμωρία μου κ' ἀντιγραμμένη.

Καὶ τώρα ἐτελείωσε δὲν εἶν' ἀλήθεια; ΚΛΕΙΩ. — Μάλιστα, ἀλλὰ πάρα πολλὰ μοῦ λέγεις.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Ὅχι, εἶνε μάλιστα πάρα πολὺ ὀλίγα, ἂν θέλῃς νὰ εἰξεύρης. Μὰ τὸ ναὶ τί καλὸ [πρᾶγμα εἶνε μίαν καλὴ ἀδελφὴ [τὴν ἀσπάζεται]. Καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν;

ΚΛΕΙΩ, [βλέπουσα ἔξω τοῦ παραθύρου]. — Νὰ τοὺς οἱ κύριοι, ἔρχονται, ζῶηροὶ καὶ καμαρωμένοι.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Τόσον γρήγορα; Ἀδύνατον! [Παρατηρεῖ.] Ναί, τῷ ὄντι. Τότε λοιπόν...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, ΚΛΕΙΩ, ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ

ΚΛΕΙΩ. — Τόσον γρήγορα, κύριε Πελία;

ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ. — Δὲν ἐπῆγαμεν πολὺ μακρὰν. Ὁ Κωστάκης καὶ ὁ Νίκος δὲν ἤθελον νὰ διασκεδάσωσι χωρὶς τὸν ἀδελφὸν των.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, [Κατ' ἴδιαν]. — Κύτταξ, τί καλὰ ἀδελφάκια ἔπου ἔχω! πολὺ καλλίτερα ἀφ' ὅτι ἐνόμισα.

ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ. — Καὶ ἐγὼ ἤμην λυπημένος διότι ἐστερήθην τὸν περίπατόν του.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, [Κατ' ἴδιαν]. — Καὶ ὁ κύριος Πεlias εἶνε καλός, ὁ καίμενος!

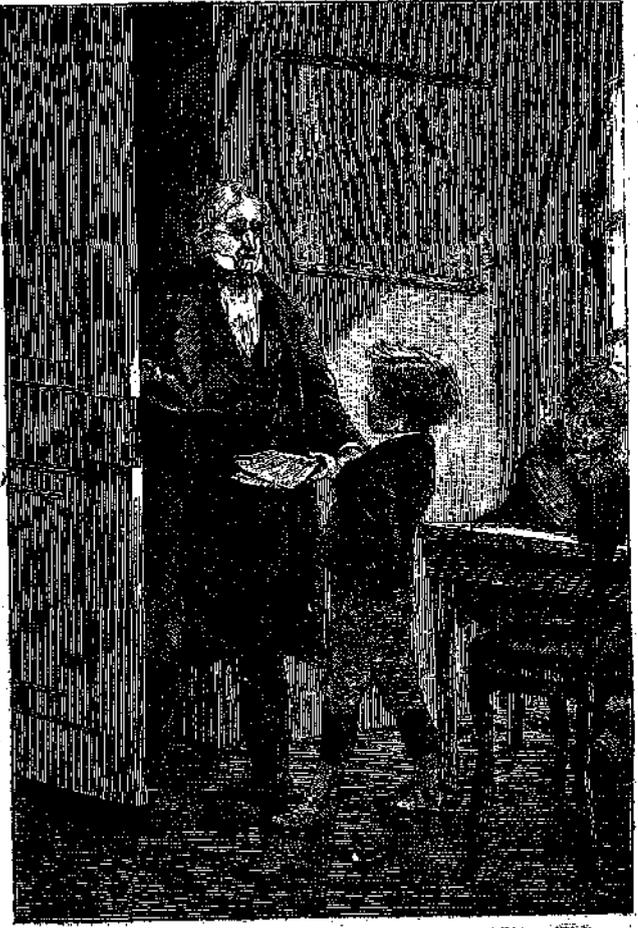
ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ. — Καὶ ἐκ συμφώνου οἱ τρεῖς μας ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀναβάλωμεν τὴν ἐκδρομὴν μας εἰς ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὁ Χαρίλαος θὰ θελήσῃ νὰ μάθῃ τὰ μαθηματά του.

ΚΛΕΙΩ, [Κατ' ἴδιαν πρὸς τὸν Χαρίλαον].

— Βλέπεις πόσον εἶνε καλός; ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Κύριε Πελία, ὄριστε τὴν τιμωρίαν μου.

ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ, [ἀφ' οὗ τὴν ἀνέγνω ἐπιτροχάδην]. — Δὲν εἶνε πολὺ ἀσχημῆ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Εἶχα ἀπόφασιν νὰ μὴ τὴν γράψω ἀλλὰ ἦλθεν ἡ Κλειώ καὶ μὲ ἠσύχασε, μὲ ἐσυμβούλευσε καί...

« ΟΡΙΣΤΕ Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΟΥ »

ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ. — Σ' εὐχαριστῶ, Κλειώ. Χαρίλαε, εἶσαι ἐλεύθερος, ἔλῃξεν ἡ ποιητὴ σου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. — Εὐχαριστῶ, κύριε Πελία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι ὅλη ἡ τιμωρία δὲν εἶνε ἔργον μου. Οἱ καλλίτεροι στίχοι εἶνε τῆς Κλειούς.

ΚΛΕΙΩ. — Σὺ δὲν μ' ἔκαμες Μοῦσάν σου;

ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΛΙΑΣ. — Δὲν πειράζει, Χαρίλαε, ἂν ὀλίγοι στίχοι εἶνε δανεικοί τὸ σπουδαῖον εἶνε ἐάν

εκατάλαβες ότι, εστις δὲν μανθάνει τὰ μαθήματά του, εἶνε ἄξιος τιμωρίας, καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ τὴν διορθώσιν τὸ σφάλμα του εἶνε νὰ δεχθῆ τὴν ποινήν ἀνευ γογγυσμῶν καὶ μετὰ προθυμίας, καὶ...

ΧΑΡΜΑΟΣ. — Καὶ νὰ γράψῃ τὴν τιμωρίαν του.

Μάλιστα, κύριε Πελία. Ἄλλα καὶ νὰ ἔχῃ μίαν καλὴν ἀδελφὴν νὰ τὸν προτρέψῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ζήτησέ μου ἀδελφὴ!

[Κατὰ τὴν Β. Vadier]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ συμβουλεύει τὸν ἑπταετῆ υἱὸν τοῦ Ἀντωνίου νὰ εἶνε ἐπιμελής, φιλόπonos, οἰκονόμος διὰ νὰ γίνῃ πλούσιος.

— Νά, τοῦ λέγει, βλέπεις τὸ κύρ Σταμάτης; θαρρεῖς πῶς αὐτὸς ἔσται πάντα πλούσιος; Μ' ἕνα πουκάμισο ἤλθε ἐκτὴν Ἀθήναις καὶ μετὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ, ὅ, τι ἔχει.

Ὁ Ἀντωνίου ἀκούσας ταῦτα μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύνονος, ἔπειτα ὡς νὰ εὔρετο τὸ συμπέρασμα τῆς σκέψεώς του ἐρωτᾷ:

— Καὶ τώρα, πατέρα, πόσα πουκάμισα ἔχει ὁ κύρ Σταμάτης;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιλλήτου Νουμάου.

*

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔγραψεν ἐν τῷ δωματίῳ του ἔχων ἀναμμένα δύο κηρία. Αἰφνης εἰσέρχεται ἡ μήτηρ του:

— Ἐ! τί σπατάλη εἶνε αὐτὴ ποῦ κάμνεις! δύο κηρία ἔχεις ἀναμμένα;

— Ὅχι, μητέρα, δὲν εἶνε δύο· εἶνε μόνον ἕνα, ἀλλὰ τὸ ἕνα εἰς δύο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλβέρτου Βάρμης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Σὲ συγχάριον, Τέκνον τῶν Ὁρέων, διὰ τὸν προσημασμένον σου. Μετὰ τὸν φύλλον τοῦτο σοὶ στέλλεται καὶ τὸ βραβεῖόν σου. Ἡ δημοσίευσίς τῶν κενετικῶν συγγραμμάτων θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἢ τοῦ μεθεπομένου ἡμέρας φύλλον. Ὁ δὲ ἴδιος πόσον εἶνε διασκεδαστικόν.

Τὸ διηγηματικόν σου, φίλε μου Γεώργιε Καλλοχορέση, τὸ ἐδιάβασα καὶ σὲ ἐθαύμασα πῶς τὸ ἐκατάφερες τόσο καλῶς. Εὐγέ σου!

Πολύ σοὺ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμόν σου, Στήριγμα τῆς Μητρός, καὶ ἀπὸ τὸ γραμματικόν σου ἐνοῶ δὲν πραγματικῶς θὰ γίνῃς τὸ στήριγμα τῆς μητρός σου καὶ θὰ τὴν κάμῃς γρήγορα νὴ λησιμονήσῃ τὰς λύπας αἱ ἅποιαι τὴν κάμνουν νὰ εἶνε πάντοτε μελαγχολικὴ. Γράφε μου συχνὰ νὰ βλέπω ἂν τὸ προαίτημά μου ἐπαληθεύῃ καὶ νὰ συμμετέχω καὶ ἐγὼ τῆς χαρᾶς τῆς μητρός σου.

Σπαραξικάρδιον τὸ τέλος τῆς γάτας σου, Κάλχηρ! Ἐπεὶ νὰ τῆς ὁμοιάσῃ εἰς τὰ προσημασμένα ἢ ἀντικαταστάσει τῆς, διὰ τὴν εὐρῆς τοῦλάχιστον ὀλίγην παρηγορίαν.

Ἄν μοῦ στείλῃς παιδικὰ πνεύματα ποῦ νὰ μοῦ ἀρέσουν καὶ νὰ μὴ τὰ ἔχω ἄλλοτε δημοσιεύσῃ, Μαγευτικὴ Δόξαρε, δὲν σοὺ θὰ δοθῆ ποτὲ ἀφορμὴ νὰ παραποιήσῃς ὅτι δὲν τὰ δημοσιεύω.

Εὐχαριστῶ πολύ καὶ τὴν μαμὰ σου καὶ τὰ ἀδελφάκια σου καὶ σέ, μικρὴ μου φίλε Κωνσταντίνε Παντερομυλῆ, διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν σου. Παρακάλεσε τὴν μαμὰ σου νὰ σοῦ εὐρῇ ἐν ψευδώνυμον συμφωνῶν

Εἰς τὰς ἐξατάσεις.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Εἰπέτε μας κανὲν ἐδάφιον τῆς Γραφῆς.

ΜΑΘΗΤΗΣ.....

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μὰ προσπάθησε, παιδί μου, νὰ ἐνθυμηθῆς σκέψου Ἰησοῦ.

ΜΑΘΗΤΗΣ. «Ὁ Ἰουδᾶς ἀπελθὼν ἀπήγγελετο.»

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καλῶς, πολὺ καλῶς! τίποτε ἄλλο τώρα ἐμπρός!

ΜΑΘΗΤΗΣ (μετ' ὀλίγην σκέψιν). «Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖς ὁμοίως.»

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτίδος Ἡθίου.

*

Πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη ἔρχεται εἰς φίλος του.

— Ἐφαγες καρύδια, Κουφιοκεφαλᾶκη; τοῦ λέγει.

— Πῶς τὸ ἐνόησες;

— Εἶδα τοὺς φλοιούς των ἔξω.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας πηγαίνει καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του.

— Ἐφαγες ἕνα γαϊδαρόν, τῷ λέγει.

— Τί λές, ἀδελφε! μὴλα καλὰί τῷ ἀπάντῃ ὁ φίλος του.

— Δὲν με γελᾷς ἐμένα! εἶδα τὸ σαμάρι του ἔξω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοκρίτου Ἰωνος.

ἀσκήτους ἐρωτήσεις. — Ταῦτα πρὸς γνώσιν τῶν παραπονοῦμένων ὅτι δὲν τοῖς ἀπαντᾷ.

Ἄν θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου ὁ «Πλοίαρχος» θὰ τὸ ἴδωμεν, Πλοίαρχε Χαίρωνε! καὶ ὅτι θὰ εἶνε ἀέχρι τέλους τόσοσιν τερπνὴ ἢ ἱστορία του δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἀφοῦ ἀπεφάσισα νὰ τὴν δημοσιεύσω θὰ εἶπῃ ὅτι μέχρι τέλους εἶνε ὠραία.

Ἡ ἐξοδέλφη σου ἔγινε καλὰ, Ἀνθοδέσμη; Γράφε μου νὰ χαρῶ.

Καὶ σὺ, Βρασίνη Χλόη, τῆς ὁποίας ἡ τόσοσιν μακρὰ σιγὴ εἶνε κατ' ὅλα δικαιολογημένη, γράφε μου ἂν ἐπανεκτίσῃς ἐντελῶς τὴν ὑγίειαν τοῦ ὁ καλὸς πατὴρ σου, ὡς ἀπὸ καρδίας εὐχομαι.

Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, θὰ φυλάξῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ, Μικρὴ Συμγραφε;

Δὲν θὰ σοῦ λείψῃ κανὲν φύλλον, φίλη Μαρία Σακκολεῖβα, θὰ σοὶ σταλοῦν ἔλα.

Πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ μου, φίλη Ὀλυμπία Σωτηροπούλου, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλουν λύσεις, καὶ παιδικὸν πνεῦμα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσιεύσιν ἐπομένως καὶ σὺ δύνασαι νὰ πράττῃς τὸ αὐτό. Μὴ λησιμονῆς ὅμως ὅτι ἐκ τῶν στελλομένων δημοσιεύω μόνον ὅσα μοῦ ἀρέσουν, καὶ ἂν δὲν τὰ ἔχω δημοσιεύσῃ ἄλλοτε.

Νὰ ποῦ σὲ γράφω εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, Μέγα Ρέθυμα, ἂν στείλῃς καὶ πολλὰς λύσεις θὰ σὲ γράφω καὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ ἂν βραβευθῇς θὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα σου. Τί ἄλλο θέλεις;

Τώρα βέβαια, Ἀσπρον Λαγουδάκι, θὰ ἐπιστρέψατε πάλιν εἰς Διεσπερπολιν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἐπερσάσατε τόσοσιν ὠραία, ποῦ καιρὸς πλέον διὰ περιπάτου εἰς τὸ δάσος καὶ ποῦ φραγχοστόφυλα. Κρῦο, μπρρρ... ὀμίλη, βροχὴ, ὑγρασία! Ἄμ! ἐκείνου τὸ ἐπεισόδιον τοῦ τέτοσιν, δὲν ἔχεις ἰδεῖν πόσον με διεσκέδασε. Ἦθελαν νὰ ἔλεπα ἀπὸ καμμίαν μεριά τὴν συντροφίαν σας ὅταν σὰς ἐπιασε ἡ βροχὴ καὶ ἀψήσατε τὸ ποσί σας εἰς τὴν μέση καὶ ἐμαζεύσατε τὰ πράγματά σας, καὶ ὅπου φύγη! Φίλησέ μου τὴν Ἀκτίνα τοῦ Ἡλίου.

Φίλιπτε Θεμ. Χριστοφίδη, προσπάθησε ἄλλοτε νὰ μὴ διακόπησῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου ἐνεκα ἀμελείας. Βέβαια ἡμπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τῶν ἰδίων σου αἰνιγμάτων τὰς λύσεις. Τοῦ Ἰσιδώρου αἱ περιπέτειαι ὅσον πηγαίνουν καὶ γίνονται ἐνδιαφερόμεται.

Τέλος πάντων, Ἀνδρεία Ἑλλάς, σὲ ἐπαναβλέπω καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ τύχουν πλέον ἐμπόδια, ἢ καὶ ἂν σοῦ τύχουν θὰ τὰ νικήσῃς, ὡς ἀνδρεία ποῦ ἔγινες τώρα, καὶ δὲν θὰ διακόπησῃ τὴν ἀλληλογραφίαν σου, ἢ ὅποια τόσοσιν με θέλγεις. Ὁ φίλος Ἀθανάσιος Β. δὲν πρέπει νὰ εἶνε θυμωμένος μαζί μου ἕως ἔλαθα τὴν ἐπιστολήν του ἢ πιθανόν καὶ νὰ τοῦ ἀπήγγελα καὶ νὰ μὴν εἶδε τὴν ἀπάντησιν μου, ὅπως σὺ ἄλλοτε ἄς μοῦ ξαναγράψῃ λοιπόν. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε καλὸν καὶ νὰ τὸ κρατήσῃς. Τὰ βιβλία τιμῶνται δρ. 3,50.

Ἐνδοξο Μελιτιάδῃ, αἱ προσπάθησί σου διὰ νὰ πάρῃς τὸ πρῶτον βραβεῖόν σέ τιμᾶν πολύ. «Ὁ ἐπιμένων νικά» λέγει τὸ λόγιον. Καὶ ἂν ἔχῃς τόσοσιν ἐπιμονήν, ὅσην καὶ ἐπιθυμίαν διὰ νὰ βραβευθῇς, μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς ἐπὶ τέλους.

Βέβαια πρὸ παντὸς τὸ καθήκον, φίλε Παναγιώτη Μαυροακίδῃ. Ἄ! αὐτὸ καὶ δὲν ἔχω παρὰπονεῖν ὅτι δὲν μοῦ ἔγραψες τόσοσιν καιρόν, ἐνεκα τῶν ἐξετάσεών σου.

Αἶνεο Λιοντοσκυπῆς, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀρεστόν. Λυσούμαι, Γαλιηναία Βάλασσα, διὰ τὴν ἀσθένειάν σου καὶ εὐχομαι γρήγορα, πολὺ γρήγορα νὰ φανοῦν πάλιν εἰς τὸ πρόσωπόν σου τὰ ἀνθηρὰ ρόδα τῆς υγείας. Σ' εὐ-

χαριστῶ πολύ διὰ τὴν σύστασιν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον θὰ βάλω εἰς τὴν καρδίαν μου κοντὰ σου, καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι με πολλὴν χαρὰν θὰ ἐξακολουθῶ νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς σου.

Καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις σου διὰ τὸ Γυμνάσιον, Βασιλεῦ τῶν Λειμῶνων.

Ἐκαμες καὶ ἐπισκεπήτρια, Κόσμα τοῦ Ἐδρείου; Ἄλλὰ ἵατι γαλλικὰ, παιδί μου; Δὲν πιστεύω νὰ ἐγτρέπῃσαι ὅτι εἶσαι Ἑλλήν. Ἄν τὸ θεωρῆς ἀπολύτως ἀναγκαῖον ἄλλαξε τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα μοῦ προτείνεις, εἶνε πολὺ ἀγρία. Ἄν ὁμοιάτῃς καὶ σὺ με αὐτὰ θ' ἀρχίσω νὰ σὲ φοβοῦμαι.

Στείλε μου τὰ ποιήματα τοῦ ἀδελφοῦ σου, Φιλέλλην, ὅθι τὰ διαβάσω ὅπως ἔτι μοῦ στέλλουν οἱ φίλοι μου καὶ οἱ φίλοι τῶν φίλων μου.

Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ στείλω τὸ βραβεῖόν, Τροικίηνιε Ὁρσεῖ, πρὶν βραβευθῆς καὶ χωρὶς νὰ εἰκείρω ἂν θὰ βραβευθῇς; Δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα, καὶ ἂν ὅλοι ἐξήρτουςαν ὅ, τι σὺ, ἢ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θὰ καταστρέφετο καὶ θὰ ἐλυπεῖτο περὰ καὶ σὺ ὁ ὁποῖος λέγεις ὅτι με ἀγαπᾷς τόσοσιν.

Βασιλεῖ τῶν Ἀσθένων, ἡ εὐχαριστήσίς σου διότι ὁ Πλοίαρχος ἐφάνη γενναῖος πρὸς τὸν δολοφόνου τοῦ Ὑθόσος ἀποδεικνύει τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου.

Φίλε Ἰωάννη Μπουρνιᾶ, ἂν εἰς ἔλα σου τὰ γραμμάτια μ' ἐρωτᾷς ποῖα παιδικὰ σου πνεύματα μοῦ ἀρέσουν καὶ ποῖα δὲν μοῦ ἀρέσουν, δὲν θὰ λαμβάνῃς ἀπάντησιν μου, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ ἐνδεδεικμένα πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ ἀρέσουν δημοσιεύω, τὰ ἄλλα δὲ ὄχι. Γράφε μου ἐνδιαφερόμετα πράγματα, νὰ λαμβάνῃς τακτικὰ ἀπάντησιν μου.

Φίλε Ἐδοξοθεῖ Μαργαρίτη, τὸ ψευδώνυμόν σου πρέπει νὰ εἶνε φιλόκαλον. Ἐκείνου τὸ ὅποσον προτείνεις ὄχι μόνον δὲν σημαίνει τίποτε, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ καὶ νὰ τὸ προφέρῃ κανεὶς. Δὲν βλέπεις τί ὠραία καὶ γλυκοπρόφερτα ψευδώνυμα ἔχουν ὅλοι οἱ φίλοι μου;

Βέβαια εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ἀγαπητὴ Βάκχε, καὶ ὀρθῶς ἐτήγησες τὴν σιωπὴν μου.

Ὁραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου, Λευκὴ Κελιδών. Εἶμαι εὐγνώμων διὰ τοὺς χαριετισμούς τῶν γονέων σου. Φίλησέ μου καὶ σὺ τ' ἀδελφάκια σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Λασιῶν, δεκτόν.

Ἄφου ἀρίνεις νὰ ἐκλέξω ἐγὼ μεταξὺ τῶν δύο ψευδώνυμων, Κόκκινη Καμέλια, προτιμῶ αὐτὸ.

Καὶ τὸ φυλλάδιον ποῦ ἐξήγησες σοὶ ἔστειλα, Κροκόπεπλος Ἀγγή, καὶ ἀπάντησιν σοῦ ἔγραφα εἰς τὸ δέκατον φύλλον, ἀλλὰ φαίνεται ἐλησιμονήσῃς ὅτι εἶχες πάρῃ τότε τὸ ψευδώνυμον Ἀσθῶν καὶ δὲν ἐνόησες ὅτι ἦτο δὲ ἔσθ' ἡ τετάρτη παράγραφος τῆς ἀλληλογραφίας μου.

Ὅλα τὰ ψευδώνυμα ὅσα μοῦ προτείνεις εἶνε ὠραία, φίλε μου Δ.Τ., ἐπειδὴ ὅμως ἐν μόνον πρέπει νὰ ἔχῃς προτιμήσῃς τὸν Ἀργυρότομον Ἀπόλλωνα.

Εἰς τοὺς ἔθους τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ λέγω καθαρά, παιδί μου Σκηπίων Ἀφρικανέ, ὅτι πάντες οἱ συνδρομηταὶ μου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάθουν μέρος καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητήσῃς ἰδιαιτέρως τὴν ἄδειάν μου. Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μάλιστα τῆς 15 Μαΐου ἔγραφα ὑπὸ πολλοῦ ἔθους εἰμποροῦν καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀκόμη τῶν συνδρομητῶν μου νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

Πολλὰ ἀπαντήσεις μου ἔμεναν διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον, ἐπειδὴ δὲν ἔχωροῦσε ἄλλην ἀλληλογραφίαν τὸ σημερινόν. Ὅστε μὴ λυπηθῆτε ὅσοι μοῦ ἔγραψατε καὶ δὲν εἶδατε σήμερον τὸ ὄνομά σας, καὶ μὴ νομίσετε ὅτι σὰς ἐλησιμόνησα· ὄχι, δὲν λησιμοναί κανένα φίλον τῆς ἢ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ φίλους σὰς ἀγαπῶ, καὶ θέλω ὅλοι νὰ μοῦ γράφετε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 21 Αὐγούστου]

1. Συλλαβόγραφος.

Ἡ λύσις μου ἐκ συλλαβῶν τριῶν ἀποτελεῖται,
Καὶ ἕκαστος ἀκούων με πολὺ εὐχαριστεῖται.
Ἄν μία δὲ τῶν συλλαβῶν ὡς ἀρχήστος ἀρθῆ,

2. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης εἶμαι μέτρον τι τῆς γῆς,
Ἄν μου βγάλῃς ἓνα γράμμα μ' ἔχουσε οἱ βασιλεῖς.

3. Στοιχειόγραφος.

Σθῦσε βῶ καὶ γράψε λά
Καὶ θά ᾄξῃς πολὺ καλά
Παλληκάρη ἐλαουσιμένο
ᾄ τῆ σσνίδα καρφαμένο.

4. Τρίγωνόν

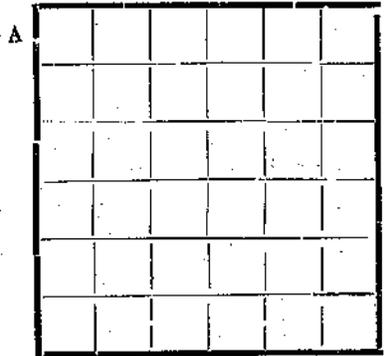
Τὸ πρῶτόν μου εἶνε φυτὸν, φιλοῦν τὴν ὕγρασιάν.
Τὸ δευτέρον μου ποταμὸς εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.
Βορείου χώρας κάτοικον τὸ τρίτον σοὶ γνωρίζει.
Σὺν τῷ τετάρτῳ πάντοτε ἡ ἄμαξα βαδίζει.

5. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Μυθολογοῦμαι αἰοιδὸς ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων
Τὸ δευτερον, διγῆμα, πλὴν πρὸς τὸ ψεῦδος κλίνον.
Ἴν μέρους τοῦ προσώπου σου τὸ τελευταῖον εἶνε
Κι' ἂν τὸ ὄωρξῃ ἀγαπητόν, ἔς τὸν στοχασμόν σου μείνε.

6. Παίγνιον.

Πῶς δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τοῦ σημείου Α τοῦ κατωτέρου πίνακος, συνισταμένου ἐκ 36 τετραγώνων, καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σημείου Β ἀποῦ περάσῃ ἀπὸ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸν τετραγῶνα ἀπαξ μόνον, καὶ οὕτως ὥστε ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τετραγώνου εἰς τὸ ἄλλο νὰ γίνεται διὰ τοῦ μέσου τῶν πλευρῶν αὐτῶν;

[Σημείωσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.—Ἡ ἀποστείλασα τὸ ἀνωτέρω παίγνιον ἀγαπητῇ μου φίλῃ ἀπέστειλεν εἰς τὴ Γραφεῖόν μου διάφορα καλλιτεχνικώτατα καὶ πολύτιμα κομψοτεχνήματα, ἔργα τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν, τὰ ὅποια μὲ παρεκάλεσε νὰ δωρῆσω πρὸς δέκα ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου οἱ ὅποιοι πρῶτοι πάντων τῶν ἄλλων θὰ μοὶ γράψουν, ὅτι εὐρήκαν τὸ δρόμον ὃ ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ σημεῖον Α εἰς τὸ Β, ὑφ' οὗς ὄρους προτείνεις].

7-9. Κεκρωμένα γεωγραφικὰ ὀνόματα.

Α.) Πρόσχευε καλὰ μὴ ἀκούσης τοὺς λέγοντάς σοι νὰ πράξῃς τὸ κακόν.
Β.) Εἰς τῶν ἀγρίων τὰ μέρη κηρύττουσιν ἱεραπόστολοι τὸν χριστιανισμόν.
Γ.) Οἱ Φαρισαῖοι προσήχοντο πρὸς τὸ θεαθῆναι.

10. Φύρτην—μέγδην.

Ενὲ μνὲ ὁ λωγὸς τὸ καριδιτικὸν σμιραγῶν τοῦ ἀνυθάρπου πᾶσι ντῶ ζῆνω· λάλ' ἐνεὶ χράτουνόντας ταξέμῳ τῶν πρωθῶνῶν ὁ αἰρᾶκος ἔκα πολάγαρος γέλωα τὸ κινδιρικώτα γινώσῳρα τῶν ρᾶμων ἐπᾶ τῶν φροσωνόντων.

11-20. Ἑκπυθῶσις λέξεων.

Μεταβέτων καταλλῆλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίζον τὰ ὀνόματα ποιητῶν καὶ ποιησῶν τῆς ἀρχαϊότητος.
1) ΑΙΟΡΕΤΤΥ.—2) ΑΔΕΝΟΠΡΡΕΤ.—3) ΑΙΔΙΟΡΡΕΧΧ.—4) ΑΔΚΑΜΝ.—5) ΑΠΣΦΩ.—6) ΑΔΙΝΟΠΡΕ.—7) ΓΕΘΙΝΟΣ.—8) ΑΙΚΝΝΟΡ.—9) ΑΕΘΝΩ.—10) ΔΕΗΠΠΡΣΥ.

21. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσε τὸ ὄνομα πετηνοῦ.
1. Μυθολογικὸν πρόσωπον. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 4. Οὐράνιον σῶμα.

22. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσε τὸ ὄνομα ἄγγλου φιλῆλληνος ποιητοῦ.
1. Ὄρος ἀναφερόμενον εἰς τὴν Γραφήν. 2. Μυθολογικὸν πρόσωπον. 3. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ζῶον. 5. Ἀρχαῖος νομοθέτης.

ΛΥΣΕΙΣ

228. Ἐκάθη (Ε, Κ, Β).—229. Πυρετὸς (Πῦρ, ἔτος).—230. Νινευὴ (Νῦν, εὐσί).—231. Παρᾶς, παπᾶς.—232. Πύρρα, Ἥρα.—233. Τῆνος, Μῆλος.—234. Τυρός.—235. Ὁ κοχλιάς.—236. Βελὸν με κλωστήν.—237.

Table with 3 columns and 5 rows of Greek letters: Ε, Μ Η Π Ω Σ, Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ, Σ Ω Ρ Ο Σ, Σ Ο Σ, Σ.

239-241. Α.) Ρῶμη, κόμη, Κόμη, κῶμα, θῦμα, θύρα, λύρα.—Β.) Ἐλος, ἦλος, ζῆλος, δῆλος, δόλος, πόλος, πόλις.—Γ.) Πάρις, χάρις, χάρος, Πάρος, Πόρος, πόλος, πῖλος, φίλος.—242-243. Α.) Ἰα.—Β.) Κρίνον.—244. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε περιοδικὸν ὀφείλιμον. (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ἀριστερώτερον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).—245. Οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ εἶνε ὁ 13111122 καὶ ὁ 511122 διότι 13111122 + 511122 = 18211122 καὶ 13111122 - 511122 = 8011122.—246-250. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς δεὰ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις. Κρίων, κῆρος καὶ δοκῆς, κάρφος, ἄκρᾶ, ἔκρος.—251. ΑΔΚΑΙΟΣ (1. ΑΣία. 2. ΑΟνδίων. 3. Κιβάρᾶ. 4. ΑΔράν. 5. ΙΚτίνας. 6. ΟΛυμπός. 1. ΣΑγήνη).—252. Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα (ἔκτον, μικρὸν τ, μέγα λ).

«Ο Ὑβῶν ἐπεριποιεῖτο τὸν Λάραν, τοῦ ἐβρέχε τοὺς κροτάφοὺς...» (Σελ. 18)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΟΤΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ [Συνέχεια· ἀπὸ σελίδα 1]

Εἰς τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἀστὴρ ἠτοιμάσθη, ἐκαθαρίσθη, ἐχρωματίσθη. Ὁ ὑπάρχων Δουρῶκης οὐδὲ τρεῖς ὥρας ἐκοιμήθη καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα, καὶ ὁ κ. Λεστούρης εἰργάζετο ἐπίσης πολὺ, διότι ἔπρεπε νὰ γράψῃ πολλὰς ἐκθέσεις διὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν.

Ὁ Ἰωσήκης ὁσάκις συνήντα τὸν κυβερνήτην ἢ τὸν Δουρῶκην ἠρώτα πάντοτε: Τί λέγετε, θὰ προφθάσωμεν ἐκεῖ κάτω ἐγκαίρως; θὰ προφθάσωμεν νὰ κολεμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς;

— Μὴ σὲ μέλη, τῷ ἀπεκρίντο ὁ κ. Ἰωάννης, θὰ πάρωμε καὶ ἡμεῖς τὸ μερδικὸ μας!

Ὅσοι οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἀξιωματικοὶ ἦσαν εὐθυμοὶ, ζωροὶ, ἐνθουσιασμένοι. Ὁ Λάρας πρὸ πάντων ἦτο ἀγνωρίστος· ἡ ἰδέα τῶν κινδύνων τοῦς ὁποίους ἐμελλον νὰ διατρέξουν διεσκόρπισε τὴν πληξὴν καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ ὅπου πνοῦ δροσεροῦ ἀέρος σκορπίζει τὰς ἀναθυμιάσεις. Ἡ προσφιλις του συνδιάλεξις μετὰ τοῦ Ὑβῶνος ἦτο ὁ πόλεμος, καὶ οἱ ὅσοι δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ κρύψωσι τὴν χαρὰν τῶν.

Ἔτος 12^{ον} — Τεῦχος 14^{ον}.

— Θὰ γίνῃς γρήγορα ἀξιωματικὸς, Ἰωσήκη, καὶ τότε θὰ εἴμεθα πάντοτε μαζί.

Ὁ μόνος ὅστις ἐμείνε ἀτάραχος ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἦτο ὁ Πλοίαρχος ὁ θερινὸς καύσων ἦτο ἀνυπόφορος καὶ τὸ δυστυχὲς ζῶον ἠσθαινε κρεμασμένην ἔχον τὴν ροδόχρουν γλῶσσάν του ἄλλ' εἶδομεν ὅτι ὁ Πλοίαρχος ἦτο παράδειγμα καρτερίας καὶ ὑπομονῆς, οὐδεμίᾳ δ' ὕλακῃ δυσαρσεσκείας ἐξήρχετο τοῦ στόματός του.

Τὴν 25 Ἰουνίου, περὶ τὴν αὐγὴν, ὁ Ἀστὴρ ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, διευθυνόμενος εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐκεῖνας χώρας, ὅπου προσεκάλει τὰ τέκνα τῆς ἡ Πατρίδος ν' ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός της.

Ὁ Λάρας καὶ ὁ Ὑβῶν ἀνέβησαν εἰς τὸ ἐπίστεγον καὶ ἀνέλαθον ὁμοῦ τὴν τετραωρίαν, παρετήρου δὲ τὴν λευκὴν αἰλακα τὴν ὅποιαν ἐχάρασσε τὸ ἀτμόπλοιν ἐπὶ τῶν ἠσόγων ὑδάτων τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ συνδιελέγοντο περὶ τοῦ πολέμου, ὄνειροπολοῦντες ἀνδραγαθήματα καὶ δόξαν.

Τόμος 18^{ος} — 2

I.

Εκ ΠΟΡΤ ΣΑΙΔ ΕΙΣ ΣΑΙΓΟΝΗΝ.—ΝΕΟΝ
ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Πορτ-Σαϊδ, Σουέζ, Ισμαηλία! Τρίτην ἡδὴ φορὰν διέπλεον τὴν διώρυγα ἐκείνην ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν ἀπ' οὗτου ἐταξίδευσαν μαζί.

Ὁ Ἀστὴρ εἰσηλθεν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡ θερμότης ἦτο τι φοβερόν καὶ ἀπερίγραπτον, θὰ ἔλεγε δὲ τις ὅτι τὸ πλοῖον ἐπλεεν ἐντὸς ζέοντος ὕδατος. Ὁ ἥλιος ἦτο κατάλευκος, αἱ δὲ ἀκτίνες του διήρχοντο καυστικαί ὡς πυρωμένα βέλη διὰ μέσου συννέφου ἁμμου, τὰ ὅποια ἔφρην ἐκ τῆς ἐρήμου, τῆς φλογερᾶς ἐκείνης καμίνου, ὁ νότιος ἄνεμος καὶ τὰ ἐξεσφενδύονεν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἀντὶ δροσεροῦ, ζωογόνου ἀέρος ἀνέπνεον τὴν κόκκινον ταύτην, ἥτις ἐξήραινεν τοὺς πνεύμονας, ἐπεκάθητο εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα, προσκολλᾶτο ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἰδρωμένων μελῶν τοῦ σώματος, προξενούσα ἀνυπόφορον φάγοῦραν καὶ γεννῶσα χιλιάδας μικρῶν ἐξανθημάτων ὀχληροτάτων.

Καὶ οἱ μᾶλλον καρτερικοὶ καὶ ῥωμαλέοι ἀπέκαμον, πολλοὶ δὲ, ἂν τὸ μαρτύριον ἐκείνου παρετίθειτο ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη θὰ περιήρχοντο εἰς κατάστασιν μὴ διαφέρουσαν πολὺ ἀπὸ τὴν παραφροσύνην. Φαντάζεσθε λοιπὸν πῶς ὅλοι, ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ ἤρχοντο νὰ ἐξέλθωσι τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν κατηραμένην ἐκείνην θάλασσαν. Φωτιά λοιπὸν εἰς τὴν μηχανήν. Ἀπὸ τοῦ Σουέζ μέχρι τοῦ Ἄδεν ὡς θερμασταὶ προσεληφθησαν Ἀραβες, διότι οὐδεὶς Ἑὐρωπαϊκὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ μηχανοστασίου. Οὐχὶ ἄνευ φρικίας εὐσχυρολογεῖοντο οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τί ὑποφέρουσι τὰ ἰσχυρότερα, τὰ ὅποια εἶνε καταδεδιχασμένα νὰ πλέωσιν ἀργὰ ἀργά, ἐκτεθειμένα ἐπὶ ἐβδομάδας ὅλας εἰς τὴν πυρωμένην ἐκείνην ἀτμόσφαιραν.

Σκηναὶ ἐξ ἰστίων προσφύλαττον τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Αἱ ἀντλίας κατέβρεχον ἀδιακόπως τὸ κατάστρωμα καὶ ἐδρόσιζον αὐτὸ ἐν μέρει. Ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον μηχανὰς δι' ὧν κατασκευάζεται πάγος· δὲν χρειάζεται δὲ μεγάλη σοφία νὰ ἐνοήσῃ τις πόσον χρήσιμος ἦτο ὁ πάγος εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην· ἀπέψυχε τὸ νερὸν καὶ τὸ ἔκανε δροσερὸν καὶ κατάλληλον εἰς πόσιν· ἀλλὰ τὰ μέτρα ἐκεῖνα, ὅσον καλὰ καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ προσφύλαξαι τὸ πλοῖον τοῦ Ἀστέρος ἐκ τῆς μεγάλης, τῆς ἀνυπόφορου θερμότητος· τὸ μαρτύριόν του ἦτο ἀνεκδιήγητον· καὶ οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ ὤφισταντο αὐτὸ μὲ καρτερίαν, διότι αὐτοὶ παντοῦ καὶ πάντοτε ὀφείλουσαν νὰ δίδουσαν τὸ παράδειγμα τῆς γενναιότητος

ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν ναυτῶν καταγόμενοι ἐκ βορείων πόλεων τῆς Γαλλίας ἦσαν εὐπαθέστεροι εἰς τὴν ζέστην· ἦσαν ἀνήσυχοι καὶ νευρικοὶ, παρεπονθῆντο καὶ ἐφαίνοντο ἀπλησιζόμενοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ ματαίως ἠγωνίζοντο νὰ τοὺς ἐμπνεύσωσι θάρρος.

Πρωίαν τινα, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ Ἀστέρος ἐκ τοῦ Σουέζ, ὁ Δουρόκης εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην:

— Ἄνδρες τινες τοῦ πληρώματος εἶνε ἀσθενεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ δόκιμος Λάρας, διὰ τὸν ὅποιον ὁ ἰατρός φαίνεται κάπως ἀνήσυχος. Ἡναγκάστην νὰ ἐξαίρῃσω τὸν Λάραν ἀπὸ τὰς τετραωρίας, ὀφείλω ἂν ἔμωσ νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὸς δὲν μοῦ τὸ ἐζήτησε· ἐντούτοις οἱ συναδέλφοί του εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν του, τὸ ὅποιον με τοιαύτην θερμοκρασίαν εἶνε ὁμολογουμένως φοβερόν. Πραγματικῶς τί καύσων εἶνε αὐτός! Δεκαπέντε ἔτη ταξιδεύω τώρα ἀλλ' οὐδέποτε εἶδα τοιοῦτόν τι!

Τὴν ἐσπέραν, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τῆς τετραωρίας, εἰς ἐκ τῶν κλειστῶν εὗρε ναύτην τινα ἐξηπλωμένον νεκρὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ Λάρας κατακαλιμένος ἐπὶ προσκεφαλαίων, εἰς τὴν πρῶραν ὅπου ἐβόα ἐνόησε ὀλίγος ἀπὸ μολίς παρεῖχε σημεῖα ζωῆς. Ὁ Ὑβὼν, εὐθὺς ὡς ἔμεινεν ἐλεύθερος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἔτρεχε πλησίον τοῦ φίλου του, τὸν ἐπεριποιεῖτο, τῷ ἤλασσε θέσιν, ἔβρεχε τοὺς κροτάφους καὶ τὰ χεῖλη του με ὕδωρ τῆς Κολωνίας, ἔπειτα δὲ τῷ ἔδειξε διὰ τῆς βίας νὰ κατακίη ὀλίγον ζωμόν ἢ κονιάκ. Ὁ ἰατρός ἐβεβαίωτο βραδύτερον ὅτι ὁ Λάρας ἄνευ τῆς ἀφροσύσεως τοῦ Ὑβῶνος θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ.

Ὁ Πλοίαρχος ἐνοῶν ἐξ ὀρμηφύτου ποῦ ἦτο ἡ σχετικὴ δρόσος δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν πρῶραν· ἡ μεγαλειτέρα του ἀπόλαυσις ἦτο τὸ παγώμενον νερὸν, τὸ ὅποιον τῷ ἔδιδεν ὁ κύριός του, στερούμενος μέρος τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς αὐτὸν μεριδίου.

Ὁ Ἰωσὶκὴς ἐξυράφισε τὸ σῶμα τοῦ Πλοίαρχου, πλην τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς οὐρᾶς, οὗτα δὲ ὁ πελώριος κύων ὁμοίαιε πρὸς μαῦρον λέοντα.

Ὅτε ἐφάνη μακρόθεν τὸ Ἄδεν φωναὶ χαρᾶς ἐχαίρετισαν τὴν ἐμφάνισίν του. Τὰ βάσανα ἐτελείωσαν πλέον. Ὁ Ἀστὴρ λαβῶν νέαν προμήθειαν ἀνθρώπων καὶ ἐφοδιασθεὶς με ναιπὰς ζωοτροφίας ἔστρεψε τὴν πρῶραν του πρὸς τὴν Κεϋλάνην, πλέων με ἰστία, διότι ἔπνεε δροσερὸς Σκίριον (μαϊστρός, νοτιοδυτικὸς ἄνεμος).

Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται λουσθέντες, δροσιθέντες ἀνέλαβον θάρρος καὶ εὐθυμίαν· τὸ μαρτύριον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐλησμονήθη ὡς κακὸν ὄνειρον καὶ τώρα συναμίλουν πάλιν περὶ τοῦ πολέμου, ἔκαμνον σχέδια πῶς νὰ νικήσωσι τοὺς Κινέζους.

Καὶ ὁ Λάρας συνήλθεν ὀλίγον· ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶχε πάντοτε ἐλαφρὸν πυρετόν, ἐκάστην δὲ πρωΐαν ἐφαίνετο ὠχρότερος. Ὁ Ὑβὼν ἀνησυχεὶ βλέπων ὅτι τὰ φάρμακα τοῦ ἰατροῦ δὲν ἐπέφερον κανὲν ἀποτέλεσμα. Ὁ Λάρας διεβεβαίωτο ἀμερίμκως ὅτι εὐθὺς ὡς παρέλθῃ ἡ θερμότης θὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ, προσέθετε δὲ μειδιῶν.

— Καὶ ἂν ἀσθενήσω, Ἰωσὶκὴ, νομίζεις ὅτι ἀνησυχῶ; δὲν εἶσαι σὺ ὁ καλλίτερος νοσοκόμος τοῦ κόσμου, σὺ ὁ ὅποιος με περιποιήθης ὡσὰν ἀληθινὴ μητέρα ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου;

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέπλεεν ἐξ Ἄδεν ὁ Ἀστὴρ, ἔλαβε τὴν ἐκ Γαλλίας ἀλληλογραφίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε κομίσῃ τὸ ταχυδρομικὸν Νίγηρ, ἀτράπλιον τῆς ἐταιρείας τῶν Θαλασσίων Διαπόρθμεύσεων.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος ἀνέμενον μετ' ἀνυπομονησίας τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας· ἤθελον νὰ ἴδωσι τί τοὺς ἐγγραφον οἱ συγγενεῖς, οἱ οἰκετοὶ των οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον ὅτι τὰ προσφιλή των ὄντα ἀπῆρχοντο εἰς τὸν πόλεμον, νὰ ριθῶσι εἰς τὸ μέσον τῶν κινδύνων, εἰς τὴν ἄκραν ἐκεῖ τοῦ κόσμου, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανήρχοντο ποτέ, ποτὲ πλέον εἰς τὸ ἀγαπητὸν τῆς πατρίδος χώμα, καὶ ἡ θέσις των θὰ ἔμεινε πάντοτε κατὰ τὴν εἰκογενειακὴν ἐστίαν.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς κυρίας Λεστούρης, τῆς Βριγίτης τῆς ἀδελφῆς τοῦ κ. Ἰωάννου, τῆς Μαρϊάννης, ὅλαι ἐνεπνεύοντο ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα· τὸ ὕφος αὐτῶν διέφερε, ἀλλ' ἐκάστη ἔλεγε: « Ἡράξει τὸ καθήκον σου, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι θὰ τὸ πράξῃς. Μὴ συλλογίζεσαι τὴν ἀνησυχίαν μας. Ἡμεῖς θὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ θὰ ἐλπίζομεν. Ἐν μόνον σου συνιστᾶμεν, πρόσχε τὴν υἰεῖάν σου, ὅσον εἶνε δυνατόν! »

Οὐδὲν παράπουν, οὐδεμία μομφὴ κατὰ τῆς πατρίδος ἢ τῆς τύχης, οὐδεμία κραυγὴ φιλαυτίας. Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Λεστούρης εἶχε ζεσχίση τρεῖς ἐπιστολάς πρὶν γράψῃ ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἔστειλε, διότι τὰς ἄλλας τὰς εἶχε βρέξῃ με τὰ δάκρυά της· ἡ δυστυχὴς δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ ρέουσι ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ!...

— Ἰδοὺ ἀληθινὰί γυναῖκες, ἰδοὺ ἀληθινὰί μητέρες ναυτικῶν! εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης συγγενινημένος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπερήφανος,

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Λάρας ἦσαν ἀμφότεροι τῆς τετραωρίας, ὁ Ὑβὼν ἀνέγνωσεν εἰς τὸν Λάραν ὅλην τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαρϊάννης. Ὁ δόκιμος ἐνδιεφέρετο πολὺ περὶ τῆς μητρὸς τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἔμεινε σύννοος, με συνεπασμένως τὰς ὀφρῦς.

— Τί ἔχεις σήμερον; εἶπεν ὁ Ὑβὼν, μήπως σ' ἐπείραθα τίποτε;

— Ὡ, διόλου!... ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Λάρας, Ἄλλ' ἐν ᾧ ἤκουα τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς σου, ἐσυλλογίζομην πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει ἡ μητέρα μου τὴν ἰδικήν σου. Ὅλα, βλέπεις, τὰ πράγματα δὲν ὁμοιάζουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

Καὶ ὁ δυστυχὴς νέος προσεπάθησε νὰ γελάσῃ, μολοντοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὑγροὶ ἐκ δακρύων.

— Ἰδοὺ, εἶπε μετ' ὀλίγον, ἐκβαλὼν μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ θυλάκιόν του, διάβασε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν. Βλέπων δὲ ὅτι ὁ Ὑβὼν ἐδίσταζε:

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ, εἶπε· θὰ μοῦ κάμης χάριν ἂν τὴν ἀναγνώσῃς.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς μητρὸς τοῦ Λάρα ἦτο γεγραμμένη ἐπὶ ὠραίου χαρτοῦ, εὐωδίαζε, εἶχε μεγάλον περιθώριον τριγύρω, ἀλλὰ δὲν ἦτο τοιαύτη ὅποιαν εἶχεν ἀνάγκη ὁ Λάρας. Ἡ μήτηρ του τῷ ἔγραφε ποῖαν ἐντύπωσιν τῇ ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις ὅταν ἔμαθεν ὅτι τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπέβαιναν ὁ υἱὸς της, ἀνεχώρησεν εἰς τὸν πόλεμον.

« Σοῦ τὸ εἶχα εἰπῆ πολλάκις ὅτι ἔκαμες ἀνοησίαν νὰ καταταχθῆς εἰς τὸ ναυτικόν· ἀλλ' εἶσαι φοβερὰ πεισματάρης καὶ πάντα θέλεις νὰ κάμης, ὅτι σοῦ καταβῆ. Πῶς θὰ μετανοῆς τώρα κοῦ δὲν ἤκουσες ὅταν σοῦ ἔλεγα ν' ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ πρόστυχον ναυτικὸν στάδιον!... Ἐπὶ τέλους, εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν... Χθὲς τὸ βράδυ συνήντησα εἰς τὸ θέατρον τὸν ναύαρχον Λαπλάντην. Τῷ εἶπα πόσον στενοχωρημένην ἦμιον ἐξ αἰτίας σου καὶ πόσον θὰ πλήττῃς καὶ θὰ στενοχωρῆσαι εἰς τὰ μακρυνὰ αὐτὰ μέρη. Ὁ ναύαρχος ἔχαμογέλα τὸ σκωπτικόν του ἐκεῖνο χαμόγελο τοῦ ξεύρεις.

« — Κυρία, ἂν ὁ υἱὸς σας στενοχωρεῖται καὶ πλήττει δὲν μοῦ λέγετε, ἤμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ δὲνα ἀντικαταστάτας πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου. »

« Ὁ ναύαρχος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὰς ἔδωκε πολὺ καλὴν συμβουλὴν. Λοιπὸν, παιδί μου, κότταξε νὰ ἐπωφεληθῇς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν πρὶν τὸ πλοῖόν σας φθάσῃ κάτω καὶ ἐνωθῇ με τὴν μάϊραν. Ἐνοῶ πολὺ καλὰ ὅτι ἅμα ἀρχίσουν αἱ μάχαι ἡ ἀντικατάστασις θὰ κάμῃ κακὴν ἐντύπωσιν. Λοιπὸν εὗρε τὸ γρηγορώτερον ἕνα ἀντικαταστάτην καὶ ἔλα· τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολον· εὐρίσκονται ἀξιωματικοὶ χρωμένοι, εἰς τοὺς ὁποίους μία χρηματικὴ ἀνακούφισις θὰ ἦτο ἀληθινὴ σωτηρία. Σὺ ξεύρεις πῶς νὰ τὰ καταφέρῃς. Τί δὲν γίνονται με τὰ χρήματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

« Κάμνομεν λουτρά εἰς τὴν Τρουβίλην καὶ διασκεδάζομεν λαμπρά, ἡ μόνη μου λύπη εἶνε ὅτι δὲν εἶσαι καὶ σὺ ἐδῶ. Μετὰ τὰς λεμβοδρομίας θὰ γίνῃ χορὸς μετημαρσιμένων. Ἐγὼ παρήγγειλα μίαν ἱστορικὴν στολὴν, ἡ ὅποια θὰ κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ τῆς ἀδελφῆς σου τὸ κουστόμ εἶνε

ἀληθινή μαγεία. Παύω την ἐπιστολήν μου διότι με περιμένουν διά μιαν ἐκδρομήν. Καλήν ἐντάμιων λοιπόν! ἡ Λουκία δὲν εὐκαιρεῖ τώρα νὰ σοῦ γράψῃ. Σε φιλοῦμεν κτλ...»

— Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, δὲν εἶνε ἀριστοῦργημα; ἀνέκραξεν ὁ Λάρας εὐθὺς ὡς ὁ Ὑδῶν ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσίν του. Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ἰδέα, ν' ἀγοράσω ἕνα ἀξιωματικὸν ὄστις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀντ' ἐμοῦ; Καὶ ἡ Λουκία, τὴν ὅποιαν ἀγαπῶ τόσο, εἰς τὴν ὅποιαν ἐφάνην τόσο καλὸς πάντοτε καὶ δὲν τῆς ἠρνήθην τίποτε, καὶ αὐτὴ ἀκόμη δὲν εὐκαιρεῖ νὰ μοῦ γράψῃ μιαν λέξιν. Κάμνουν ἱστορικὰς στολὰς διὰ χορὸν μετρημισμένων, αἱ κυρίαί! ὦ, Θεέ μου! πῶς εἶνε δυνατόν αὐτὰ τὰ πράγματα!... Καταλαμβάνεις λοιπὸν τώρα, καλέ μου Ὑδῶν, διατὶ ἡ ἐπιστολή τῆς μητρός σου μ' ἔκαμε ζωηρότερον τὴν ἀντίθεσιν αὐτῆς μὲ τὴν ἰδικήν μου;...

Ὁ Λάρας ἐθιμάτις τεταραγμένος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέτου συνθλίβων σπασμωδικῶς τὴν ἐπιστολήν τῆς μητρός του, τὴν ὅποιαν ἐπὶ τέλους ἐξέσχισεν εἰς ὅσα περισσότερα τεμάχια ἠδυνήθη καὶ τὴν ἔριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ χαρτίον δι' ὅσα ὑπέφερε τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Μὴ νομίζεις, Ἰωσήκη, ὅτι ἡ μητέρα μου εἶνε ἐξαιρέσις αἱ περισσότεραι γυναῖκες τῆς κοινωνικῆς τάξεως εἰς τὴν ὅποιαν ἀνηκόμεν εἶνε ὅμοιαι.

— Δὲν ἠξεύρω ποία εἶνε ἡ κοινωνικὴ τάξις σας, ἀπήντησεν ὁ Ὑδῶν, οὐτε καμμίαν ἄλλην κοινωνικὴν τάξιν ἠξεύρω. Ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγνώρισα τοὺς ψαράδες τοῦ χωρίου ἔπειτα τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Λεστούρη καὶ τοὺς φίλους τῆς, ἀλλ' αἱ γυναῖκες τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἔχουν γενναῖα αἰσθήματα, ἔχουν καρδιά, αὐταπάρησιν. Ἡ μητέρα μου μοῦ ἔκαμε πολλάκις λόγον περὶ μιᾶς φίλης τῆς κυρίας Λεστούρη, ἡ ὅποια ἔχει καλοσσιαίαν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ ὅποια ἀφ' οὗ ἔχασε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς, περὶ τὸν περισσότερο καιρὸν τῆς εἰς ἕν νοσοκομεῖον νοσηλεύουσα ἀσθενεῖς πάσχοντας ἀπὸ τὸ ροθερὸν νόσημα τὸ ὅποion λέγεται καρκίνος.

— ὦ, βεβαίως Ἰωσήκη, ὑπάρχουν καὶ τοιαῦται γυναῖκες καὶ αὐταὶ εἶνε ἀληθιναὶ γυναῖκες ἀλλ' εἴτε πλοῦσαι εἴτε πτωχαὶ εἶνε ἀνετράφησαν ἀνθρωπινὰ καὶ ὄχι ὡς κοῦκλαι. Ἐργάζονται, ἀρισιοῦνται, κάμνουν τὰς μεγαλειτέρας θυσίας ἐν ἀνάγκῃ, καὶ δὲν νομίζουν ὅτι ὅλα ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τελειοῦν εἰς τὰ χρήματα ὅπως αἱ γυναῖκες τῆς κοινωνικῆς τάξεως, εἰς τὴν ὅποιαν ζῆ ἡ μητέρα μου... ὦ ναί, ἠξεύρω τί σκέπτεσαι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι δὲν σέβομαι τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἡ ἐπιστολή τῆς μ' ἔκαμε πολὺ κακόν. Πρὶν δὲν τὰ πολυξέεταζα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔκαμα

κ' ἐγὼ ὅπως οἱ ἄλλοι... Τώρα ἔμωσ ἀνοῖξα τὰ μάτια μου καὶ βλέπω τί ἐγωιστικά, τί πρότυχα, τί ἀνάξια ἐνδὲς ἀνθρώπου εἶνε αὐτὰ τὰ αἰσθήματα. Τώρα, ἂν ζήσω, θὰ μείνω εἰς τὸ ναυτικόν, θὰ ταχθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος, ἡ ζωὴ μου θὰ ἔχῃ ἕνα σκοπὸν καὶ ἡ συνειδήσίς μου θὰ μοῦ λέγῃ ὅτι χρησιμεύω εἰς κάτι ναί, θὰ μείνω εἰς τὸ ναυτικὸν καὶ θὰ κάμω ἀγαθοεργίας μὲ τὰ χρήματά μου, ὠφέλιμα πράγματα. Πές μου, Ὑδῶν, τί μὲ συμβουλεύεις νὰ πράξω, πῶς νὰ διαθέσω χρησιμώτερον τὰ χρήματά μου;

Ὁ Ἰωσήκης δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ ὁ Λάρας τὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν, τότε δὲ ὁ Ὑδῶν ἀπήντησε γελῶν:

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν εἶχα καμμιά ἀφορμὴ ἕως τώρα νὰ σκεφθῶ εἰς τί ἤμπορουν νὰ χρησιμεύουν καλλίτερα τὰ χρήματα. Εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα καλλίτερα νὰ ἐρωτήσετε τὴν γνώμην τοῦ κυβερνήτου καὶ τῆς μητρός του.

— Καλὰ λέγεις, ἀλλὰ θέλω καὶ τὴν ἰδικήν σου γνώμην, καὶ ὅτι μοῦ εἶπτε θὰ τὸ κάμω.

Ὁ Ἀστὴρ ἐκ Κεϋλάνης προσωμίσησεν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πόλιν Κολόμβον. Ἀλλ' οὐδ' ἔλαβε τὰς ἀναγκαῖας προμηθειὰς δημοθύνθη πρὸς τὴν Συγγαπόρην.

Εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης συνήντησε ἕν μεταγωγικὸν προερχόμενον ἐκ Κεχίγκίνης καὶ μετακομίζον εἰς Εὐρώπην ἀξιωματικούς τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, καὶ τὰς στρατιωτικὰς πρὸ πάντων ἀσθενεῖς ἢ ἐν ἀναρρώσει· ὅλων οἱ φυσιογνωμαὶ ἦσαν ὄχραι καὶ ἀσθενεῖς, αἱ ἐπιδημιαὶ εἶχον ἀρχίσῃ νὰ δεκατίζωσιν ἐκεῖ κάτω τὸν στρατόν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Λάρας εἶχε πάλιν προσβληθῆ ὑπὸ τῶν πυρετῶν καὶ κατέκειτο κλινῆρης. Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρος συνομιλῶν μετὰ τοῦ κυβερνήτου τοῦ μεταγωγικοῦ, ἔφερε πρὸς ἄλλους τὸν λόγον καὶ περὶ αὐτοῦ.

— Ἐγὼμεν ἕνα σηματοφόρον ὁ ὅποιος δὲν πιστεύω νὰ δυνηθῇ ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὰς κακουχίας τῆς ἐκστρατείας. Ἐν τούτοις, ὅπως λέγει ὁ ἰατρός, δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἀσθενής, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸν ἀποδιβάσωμεν δικαίωματι ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅτι θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σαγγόνης.

Ὁ ἕτερος κυβερνήτης ἀπήντησεν:

— Ἐγὼ ἐπὶ τοῦ πλοίου μου ἕνα σηματοφόρον, λαμπρὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὅποιος ἐτελείωσε τὰ δύο ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του καὶ τώρα τὸν στέλλουν ὅπως ἐζήτησε ματαίως νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ πολεμῶν διατάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω καὶ εἶνε καταλυπημένος. Θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἂν ὁ ἀξιωματικὸς σας δέχεται νὰ κάμῃ ἀνταλλαγὴν μὲ αὐτόν, καὶ νὰ ἔλθῃ ὁ ἰδικός μου εἰς τὸ πλοῖόν σας.

Ὁ κ. Λεστούρης κρίνων ὀρθὴν τὴν ἰδέαν ταύτην διευθύνθη εἰς τὸν Λάραν. Οὗτος κατέκειτο σχεδὸν ἀναίσθητος, παγωμένος. Ὁ Πλοίαρχος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὸ πλευρὸν του, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τὴν ὅποιαν τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Ὑδῶν, διότι ἡ θερμότης του ἐθερμαίνε ὀλίγον τὸν ἀσθενή. Ὁ κυβερνήτης ἐμειδίασε ἰδὼν τὸν Ὑδῶνα περιποιοῦμενον μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιδειξιότητα τὸν ἀσθενή φίλον του ὡς νὰ ἦτο καμμία ἐξησκημένη νοσοκόμος.

Ὅτε συνήλθεν ὁ Λάρας, ὁ κυβερνήτης ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὸ σχέδιόν του, ἀλλ' ὁ Λάρας ὡς ἤκουσε τὴν πρότασιν ἐκείνην ἀνέλαβε ζωὴν καὶ τὴν ἀπέκρουσεν ἐντόνωσ.

— Κυβερνήτα, ἐν ὀνόματι τῶν ἱερωτέρων, τῶν προσφιλεστέρων σας ὄντων, τῆς γυναίκῆς σας, τῶν παιδιῶν σας, ἀκούσατέ με. Μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ κάμω τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην. Ὅχι! μὴ μοῦ λέγετε ὅτι ὀφείλω νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω σαν βρεγμένη γάτα διότι δὲν ἤμπόρεσα νὰ ἀνθῆξω εἰς τὰς σκληραγωγίας τῆς ἐκστρατείας. Ξεῦρετε τί θὰ συμβῇ ἂν κάμω ἀνταλλαγὴν; Θὰ γίνω καλὰ ἐπὶ τοῦ μεταγωγικοῦ καὶ ὅταν θὰ φθάσω εἰς Τουλὸν θὰ εἶμαι ὑγιής. Τότε δὲ ὅλοι θὰ νομίζουν, καὶ θὰ ἔχουν δίκαιον νὰ τὸ νομίζουν, ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Κίναν, διότι ἤμην ἀνανδρός, διότι δὲν ἠθελε νὰ πολεμήσω. Ἄς περιμένωμεν ἕως τὴν Σαγγόνην, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἀφήσω νὰ μὲ νικήσῃ πλέον ὁ καταπραμένος αὐτὸς πυρετός.

— Καλὰ λοιπὸν, ἕως τὴν Σαγγόνην τὰ πράγματα θὰ μένουν ὅπως ἔχουν· ἀλλ' ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶσαι ἀσθενής, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐννοῶ νὰ σὲ κρατήσω ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἰωσήκη, δὸς του κανὲν καταπραυντικὸν διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ, διότι ἡ συζήτησις αὐτὴ τὸν ἐτάραξε πολὺ.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Ἀστὴρ ἀπέπλευσε διευθυνόμενος εἰς Σαγγόνην.

Ὁ κ. Λεστούρης διηγῆθη εἰς τὸν ὑπαρχον τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λάρα συκηνήν, ἐπεράτωσε δὲ τὴν διήγησίν του ὡς ἐξῆς:

— Ἦτο πραγματικῶς συγκινητικὸν νὰ τὸν βλέπῃς, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη του ἦσαν πελιθνὰ ἐκ τοῦ ῥίγους, νὰ διαμαρτύρεται κατὰ πάσης ἰδέας νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, νὰ θέλῃ, καλὰ καὶ σάνει, νὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, νὰ πολεμήσῃ. Δὲν σοῦ ἔλεγα ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦτο τόσο κακὸς ὅσον ἐφαίνετο;

— Ἐχετε δίκαιον; εἶπεν ὁ ὑπαρχος.

Μετὰ νύκτα, κάπως ἥσυχον, ὁ Λάρας ἐξύπνησε τὴν πρωίαν καλλίτερα. Ἐφαγε μὲ ὄρεξιν, ὁ δὲ πυρετός δὲν ἐπανῆλθε μέχρι τῆς ἑσπέρας, οὐδὲ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Λάρας ἐπέμεινε τὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν Σαγγόνην ἦτο ἐντελῶς καλὰ, ὅπως διεβεβαίω γελῶν καὶ ἀστείουόμενος. Ἀλλ' ὅμως ἦτο ἰσχυρὸς ὡς τσίρος.

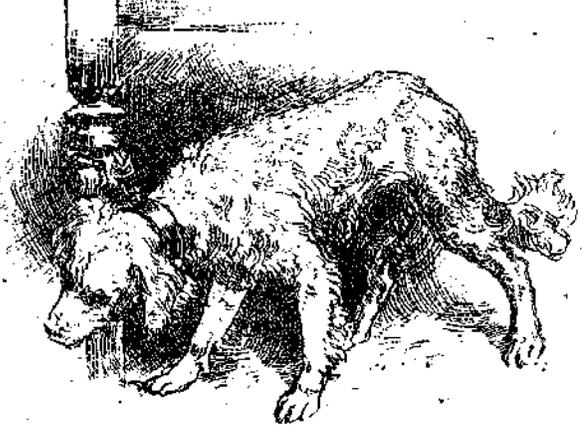
— Λοιπὸν, Λάρα, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, εἶχα ἄδικον, τὸ ἐμολογῶ, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, φίλε μου, ὅτι δύναμαι νὰ σὰς κρατήσω εἰς τὸ πλοῖόν.

— Τὸ κινίνο, ἔκαμεν ἐπὶ τέλους τὴν ἐνεργείαν του, ἔλεγεν ὁ ἰατρός.

— Ἡ ἰσχυρὰ θέλησίς σου τὸν ἐγίανε· εἶπεν ὁ Δουρόκης· ὅταν κανεὶς θέλῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ἠμπορεῖ κάποτε νὰ νικήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν.

Τὴν 26 Ἰουλίου ὁ Ἀστὴρ ἠγκυροβόλησεν εἰς Σαγγόνην· πάντες δὲ ἀνέμενον μὲ καρδιοκτύπι πῆθου τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ συνησοῦντο μὲ τὴν μεγάλην ναυτικὴν μοῖραν καὶ θὰ ἤρχιζον καὶ αὐτοὶ τὸν χορὸν μὲ τοὺς Κινέζους!

[Ἐπεται συνέχεια] ΑἰΜΑΙΟΣ ΕἰΣΑΡΜΕΝΟΣ κατὰ παραφρασίν, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTOUIL

« Τὸν ἐβασάμεν εἰς τὸ ποδί τῆς μεγάλης τραπέζης » (Σελ. 3)

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Νείγκ! ντούκ! κτυπᾷ τὸν ἐρυθρὸν σιδηρὸν ὁ μάστρο-Γιάννης ἐπὶ τοῦ ἄκμονος καὶ ἡ θερμότης τῆς πλησίον του πυρᾶς μὲ τὴν ζέστην τοῦ καλοκαιριοῦ τὸν λύνει. Ὁ ἰδρῶς τρέχει κατὰ σταγόνας κυλιόμενος ἐπὶ τῆς ρινῆς του, ἐκ τῶν ὤτων του, καὶ τὸ κυανὸν του ὑποκάμισον εἶνε ὑγρὸν ὑπὸ τὰς μασχάλας, εἰς τὴν μέσσην. Ἐργάζεται ὁμως, ἐργάζεται εἰς τὸ ἀπομεινωμένον του ἐργαστήριον, — τέσσαρες τοῖχοι ἐκεῖ — καὶ κερδίζει τὸν ἄρτον τῆς καλῆς του γυναίκας, τῆς Μαρίνας, καὶ τοῦ ἀγαπημένου του μοναχογιοῦ, τοῦ Νικόλα.

Οἱ τέσσαρες τοῖχοι αὐτοῦ τοῦ ἐργαστηρίου του εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν ράχιν ἐνὸς βουνοῦ βραχώδους, ἐνῶ κάτω εἰς τὴν ρεμματιάν συκῆς καὶ ροδιῆς καὶ ἀμυγδαλιῆς ἐπιδεικνύουν εἰς τὸ φῶς τὰ εὐμορφα πράσινα χρώματά των. Ἀλλὰ βλέπει πέραν τὴν ἄκραν τοῦ ναυπηγείου, καὶ φθάνουν μέχρις αὐτοῦ οἱ ἤχοι καὶ οἱ κρότοι τῶν κατασκευαζομένων πλοίων καὶ αἱ συνεχεῖς φωναὶ καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς, γλυκὺς, σκιερὸς, ἀστροφεγγής, ὅπως εἶνε ὅλον τὸ καλοκαίρι, τὸ ἀεράκι ἐκεῖνο ποῦ τὸν ξεκουράζει ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας φέρει ἕως ἐκεῖ καὶ τὸν μουρμουρισμὸν τῆς θαλάσσης ποῦ φιλεῖ τὰ χορταριασμένα βραχάκια τῆς παραλίας καὶ τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα καὶ σκληρὰ ξύλα τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸν σκελετὸν τῶν πλοίων.

Διότι ὀλίγον παραπάνω εἶνε τὸ σπιτάκι του, λευκόν, ἀσβεστωμένον ἀπ' ἔξω, καὶ καθαρὸν νοικοκυρεμένο μέσα. Τὸ εὐμορφώτερον ὁμως στολίδι τοῦ πτωχικοῦ του εἶνε ὁ Νικόλας, τὸ καλὸ τοῦ παιδὶ τὸ ὑπήκοον του παιδὶ, ποῦ τοῦ μεταπιάνει εἰς τὸ σιδηρουργεῖον καὶ τοῦ φυσᾷ τὴν φωτιάν καὶ τοῦ πυρῶνει τὰ σιδήρα ἐνῶ ἐκεῖνος τὰ κόπτει, τὰ ὀξύνει, τὰ κτυπᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν καὶ πλατύνονται καὶ γίνονται καρφιά διὰ τὰ καράβια ποῦ ἐτοιμάζουν κάτω εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν. Κατασκευάζει ὁμως καὶ κλειδωνιῆς δυνατῆς καὶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀγοράζουν, διότι εἶνε καὶ φθηνὸς καὶ πωλεῖ καλὸ πρᾶγμα. Καὶ ὅλοι γνωρίζουν τὸν μπάραμπα-Γιάννη, τὸν χρυσὸν ἄνθρωπον καὶ ἄξιον σιδη-

ρουργὸν καὶ ἀνεκτίμητον πατέρα. — Μόνον πῶς δὲν εἶνε πλούσιος.

Ἀλλὰ τί σοῦ χρειάζονται τὰ πλούτη ὅταν ζῆς εὐτυχημένα, ὅταν ξεύρης ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ χαθῆς ἀφοῦ ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν; Ὅταν ἔχεις παιδί εὐπειθὲς ποῦ θὰ σὲ γεροκομήσῃ μίαν ἡμέραν, ὅταν ἔχεις γυναῖκα ποῦ θὰ σοῦ πῇ κατὶ νὰ γέ δικασκεδάσῃ, θὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ ὀρεκτικώτατον τὸ πτωχικόν σου γεῦμα; Πλούσιος εἶνε καὶ αὐτὸς ἀφοῦ εἶνε εὐτυχής. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον σταθερά, εἶνε ἐν ὄνειρον ὅπου μᾶς δεικνύει τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν τὴν ὅποιαν θὰ εὐρωμεν ὅταν ζήσωμεν ἐναρέτως ἐδῶ καὶ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐτοίμασεν ὁ Πλάστης μᾶς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε σταθερά, φυσικὰ νὰ μὴν ἦτον καὶ τοῦ μάστρο-Γιάννη καὶ τῆς Μαρίνας καὶ τοῦ Νικόλα του.

Ὁ Αὐγουστος ἐτελείωνε ἓνα ἀπόγευμα ἤρχησε νὰ συννεφιάζῃ καὶ ἄνεμος ψυχρὸς νὰ σκορπίζῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅ,τι εὕρισκε εἰς τὸν δρόμον. Σιγὰ, σιγὰ ἐστοιβάχθησαν μαῦρα σύννεφα, ἐσκοτίνασε καὶ ἤρχησαν νὰ φαίνωνται αἱ ἀστραπαὶ καὶ νὰ ἀκούωνται αἱ βρονταὶ ὀλονέν πλησιέστερον. Μεγάλαι σταγόνες ἐσημάτισαν κηλίδας ἐπὶ τῶν βράχων, κατόπιν ραχδαία ἐξέσπασεν ἡ βροχὴ μετὰ κεραυνῶν. Ὁ Νικόλας πρὸ ὀλίγης ὥρας ἐπῆγε φῶνις εἰς τὸ σπιτί καὶ εἶμινε, ἐνῶ ὁ πατέρας του ἀφοῦ ἐσταυροκοπήθη ἐξηκολούθει μόνος του τὴν ἐργασίαν ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῆς ἐστίας του.

Δάμψις ἀπλετος τὸν ἐτύφλωσε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κατέφερε τὸ τελευταῖον κτύπημα πρὸς τελειάν κατασκευὴν χαλκίνου καρφίου, καὶ ἡ σθάνθη ὀδυνηρὸν κλονισμόν εἰς ὄλοντου τὸ σῶμα· ἐν ταύτῃ βροντῇ μεγάλῃ ἐπηκολούθησε σεισάσα τὸ μικρὸν οἰκοδόμημα καὶ διαρκέσασα ἐπὶ πολὺ κατόπιν ὑποκάψως. Ὁ δυστυχὴς μάστρο-Γιάννης ἐκεραυνώθη! Δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ παρέλυσε τὸ ἡμισὺ του σῶμα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀποτυφλωθέντες δὲν θὰ ἴδωσι πλέον τὴν Μαρίνα του, καὶ τὸ ἀγαπημένον του παιδί!

Μετ' ὀλίγον ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ,

προσκρούσας εἰς παρακείμενον ἐργαλεῖον τῆς τέχνης του, εἶμινε. Ἐσυλλογίζετο πῶσον θὰ δυστυχῆσῃ ἡ οἰκογένεια του! πῶς θὰ τὴν ζήσῃ! καὶ ἐλυπείτο πολὺ διότι ἐκεῖνα τὰ δύο ὄντα ἦσαν δι' αὐτὸν αἱ πολυτιμότεραί του ὑπάρξεις εἰς τὴν γῆν!

Μετὰ δύο ὥρας ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε, οὐδὲ ἴχνος παρουσίαζεν ἐκ τῆς θυέλλης· εἰάν δὲν ἐβλεπες τὴν γῆν κάτω ὑλακωμένην ἀπὸ τὰ νερά, δὲν θὰ ὑπέθετες ὅτι ἐβρεξε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἔφερε καὶ δυστυχήματα μαζί της ἡ κακοκαιρία! — Ἐτσι ἔρχονται τὰ πρωτόδροχια, μὲ φούρια! λέγει ὁ κόσμος.

Ὁ Νικόλας σπεύδει πρὸς τὸ ἐργαστήριον οἱ γυμνοὶ τοῦ πόδες κολλοῦν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν βράχων καὶ τῷ ἐπιτρέπεται νὰ τρέχῃ. Ἡσυχία ἐπικρατεῖ ἐκεῖ! «Ἄν ἔπαθε τίποτε! Χριστέ μου!» ἐψιθύριζεν ὁ Νικόλας καὶ ἔτρεχεν ὀλονέν!

— Πατέρα! καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του.

— Παιδί μου! Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Ἐμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀφωνοί.

— Ποῦ εἶνε ἡ μάνα σου;

— Σπίτι· μὰ πῆς μου τί ἔπαθες; Ἄχ! στραβός! Παναγιᾶ μου! μητέρα!... πατέρα, πατέρα μου! καὶ ἐκλαίει ὁ Νικόλας καὶ ἐπιλεῖ τὰς χονδρὰς χεῖρας τοῦ μάστρο-Γιάννη!

— Ὑπομονή, παιδί μου· τί νὰ γίνῃ; ἔτσι ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! τί νὰ ποῦμε μεις; Ἐλα πάμε σπιτί. Κλείσε τὰ παράθυρα, βάλε τὸ σφυρὶ 'ς τὴ γωνιά, τὴ βρεκτοῦρα μέσα 'ς τὸν κάδο, ... σβύσε τὰ κάρβουνα, κρέμασε τὴν μασίαν ἐκεῖ δά 'ς τὸ καρφί της... Ἐλα τώρα, πάμε ἔξω...

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ τὰ μέλη του δὲν ὑπήκουον· ἐσύρθη τῇ βοηθείᾳ τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ μετὰ κόπου μεγάλου ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ βουνοῦ τοῦ βραχώδους ἐγείρεται μεγαλοπρεπὲς ἐργοστάσιον καὶ οἱ

ὕψηλοί του καπνοδόχοι, σύντροφοι τῶν νεφῶν, τοῖς παρέχουσι καθ' ἡμέραν μέλανας ἀδελφοὺς. Βόμβος βαρὺς, τοῦ ἀναλυομένου σιδήρου, ἀκούεται ἀπὸ μακρὰν συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν ἀτμομηχανῶν. Εἶνε τὸ σιδηρουργεῖον τοῦ Νικόλα Νεμπότη, τὸ γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Ὁ Νικόλας Νεμπότης ὁ υἱὸς τοῦ μάστρο-Γιάννη ἔγινε μεγάλος ἐργοστασιάρχης, πλούσιος, καλός, ἀγαθός, ἐτοιμάσας διὰ τὴν μητέρα του βίον ἀνετον κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς ἔτη. Ὁ κεραυνωθεὶς πατήρ του δὲν ἐπέζησε πολὺ. Ἀλλ' ὁ Νικόλας ἐκαλλιέργησε τὰς ἀρχὰς τὰς ὀπίσθεν τῶ ἐνέπνευσεν ὁ ἀνεκτίμητος μάστρο-Γιάννης, ἠκολούθησε τὰς συμβουλὰς τῆς καλῆς του μητέρας τῆς Μαρίνας καὶ ἐγίνεν ἄνθρωπος. Ἄνθρωπος δηλαδὴ τέλειος, ὄχι νὰ ζῇ βαρὺς τῆς γῆς, ἀλλὰ ὠφέλιμος εἰς τοὺς ὁμοίους του. Ἐργάτης κατ' ἀρχὰς, ἀνέλαθεν ἔπειτα τὸ μικρὸν ἐργαστήριον τοῦ πατρός του, μεγαλυνθὲν κατόπιν καὶ φθάσαν εἰς τὴν σημερινὴν ἀκμὴν του.

Εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον φυλάττει τὰ πατρικά, πενήχρα, ἀλλὰ σπουδαῖα δι' αὐτὸν ἐργαλεῖα· τὰ ἐπισκέπτεται συχνάκις ἵνα ἀρύεται δυνάμεις καὶ θάρρος καὶ ἀναλογιζόμενος τὸ τί ἦτο μὴ ὑπερηφανεύηται διὰ τὴν τωρινὴν του κατάστασιν. Τὴν μητέρα του τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, πάρα πολὺ· τὴν ἔχει ὡς βασίλισσα! Καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς, γλυκὺς, σκιερὸς, ἀστροφεγγής, ὅπως εἶνε ὅλον τὸ καλοκαίρι, τὸ ἀεράκι ἐκεῖνο, ποῦ τὸν ξεκουράζει ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ ἀροσιζει τὴν ἐρυτιδωμένην μορφήν τῆς μητρός του, φέρει πάλιν ἕως ἐκεῖ τὸ μουρμουρισμὸν τῆς θαλάσσης ποῦ φιλεῖ τὰ χορταριασμένα βραχάκια τῆς παραλίας καὶ τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα καὶ σκληρὰ ξύλα τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸν σκελετὸν τῶν πλοίων· ἀλλὰ καὶ τοὺς κάμνει νὰ ἀκούουν καὶ ἄλλο μουρμουρισμὸν, τὸν ψιθυρὸν τῆς ψυχῆς τοῦ πατρός ἧτις περιπέτταται γαλήνιος, εὐχαριστημένη καὶ εὐλογεῖ τὸν υἱὸν καὶ εὐχεται εἰς τὸν Πλάστην διὰ τὴν εὐμερίαν τῆς μητρός καὶ τοῦ τέκνου!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

[Έκ τῶν ΕΡΕΠΙΩΝ, βραβευθέντων εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἀγῶνα]

Τὴν ὥρα ποῦ προσεύχεται μὲ χέρια σταυρωμένα,
Μὲ μάτια δακρυσμένα,
Ἄθωα, λευκὴ ψυχῇ,
Λευκοκυτμένος ἄγγελος ἀπ' τὰ οὐράνια γέρνει
Κι' ὅλα τὰ λόγια παύρνει
Ποῦ λέγ' ἡ προσευχὴ.

Καὶ χάνεται 'ς τὰ σύννεφα καὶ τὰ οὐράνια σχίζει,
Ἐκεῖ ὅπου ἀνθίζει

Αἰῶνια ἡ ζωὴ,
Καὶ μέσα 'ς τὸν παράδεισο σπάρνει τὰ λόγια ἐκεῖνα
Κι' ἄνθη χλωρὰ καὶ κρίνα
Φυτρώνουν τὸ πρωί.

Καὶ τ' ἄνθη αὐτὰ τῆς προσευχῆς, ποῦ εὐγενικὰ μυρίζουν,
Τὸ σπόρο τους σκορπίζουν
Γύρω τριγύρω ἐκεῖ,
Κι' ἀγάγια ἀγάγια γίνεται καινούργιο περιβόλι
Ποῦ τὸ ποτίζουν ὅλοι
Οἱ ἄγγελοι οἱ λευκοί.

Γιὰ τοῦτο ὅποιος προσεύχεται μὲ χέρια σταυρωμένα,
Μὲ μάτια δακρυσμένα
Σὲ λύτην ἢ σὲ χαρὰ,
Θαύρη μὲσ' 'ς τὸν παράδεισο, ὅταν τὸν κόσμον ἀφήσῃ,
Γωνιὰ νὰ κατοικήσῃ
Μὲ λουλούδι' ἄνθηρά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

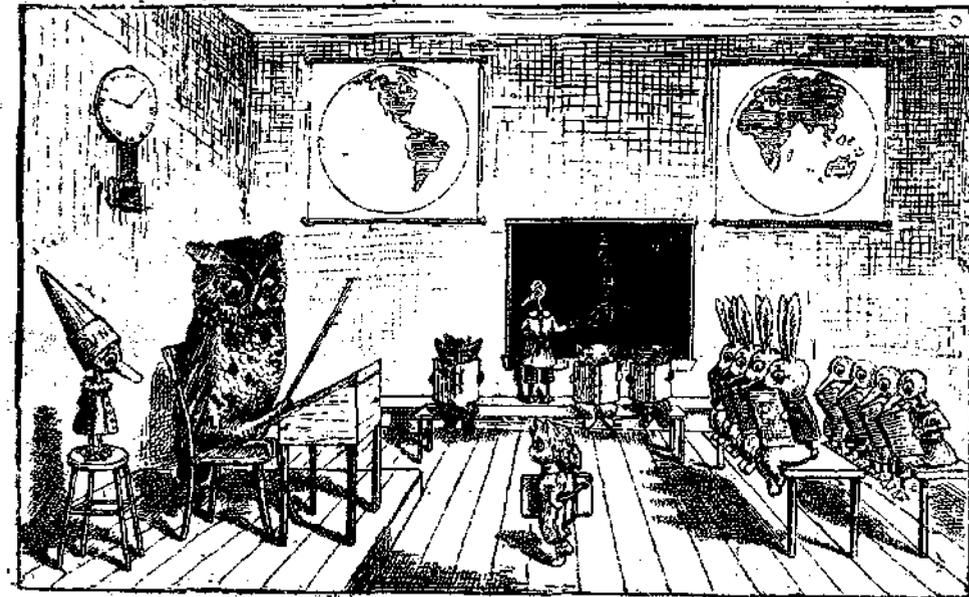
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἦλθε, Αὐγουστε, καὶ ἄδει
Τὸ πτηνὸν ἐν ἑορτῇ·
Δένδρων καὶ ἀμπέλου κλάδοι
Κατανεύουσι κυρτοί.

Πλουσιόδωρος προσφέρει
Πάνσημον ὄπωρικόν.
Ἐπαξίως ὄντως φέρεις
Ἵνομα βασιλικόν.

Ψάλατε, ἀνθρώπων χεῖλη,
Τὴν στοργὴν τοῦ Ποιητοῦ.
Μετ' ὀλίγον θ' ἀνατείλει
Ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Κυρά-Κουκουβάγια κάθηται εἰς τὴν ἑδραν τῆς, σοβαρὰ, μὲ μεγάλα γούρλωμένα μάτια καὶ μὲ τὴ βέργα 'ς τὸ χέρι. Μεγάλῃ ἤσυχία μέσα εἰς τὸ σχολεῖον οὔτε βήχας, οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἀκούεται.

Ἴδέτε πῶς τὰ τέσσαρα λαγουδάκια κάθονται 'ς τὴν ἀράδα, καὶ πῶς τσιτάνουν μὲ ἐπιμέλεια τὰ μεγάλα τους αὐτιά, καὶ πῶς κρατοῦν σφικτὰ συμμαζευμένα τὰ πόδια τους! Ἔ! δὲν μοῦ λέγετε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ποῖος ἀπὸ σᾶς ἐκάθησε τόσο ἤσυχος εἰς τὸ θρανίον του ὅσον αὐτὰ;

Ἴδέτε, μὲ τὰ στρογγυλά τους μάτια κυττάζουν εἰς τὸ βιβλίον, ὡς νὰ διαβάζουν μὲ εὐχαρίστησιν κανὲν διήγημα ποῦ τοὺς ἀρέσει.

Ἴδέτε καὶ τὰ χηνόπουλα μὲ πόσῃ προσοχῇ μελετοῦν μὴ βλέπετε πῶς τὰ ράμφη των

είνε έξω από το βιβλίον, τὰ μάτια των κυττάζουν μέσα. Ἀλλά, καθώς φαίνεται, με ὄλην των τὴν ἐπιμέλειαν δὲν κάμνουν τίποτε δὲν εἶνε προκοπὴ ἀπ' αὐτά. Ἰδέτε τὸ χηνόπουλον ποῦ εἶνε εἰς τὸν πίνακα, τί πρόσθεσι ἔκαμε. Ἐπρόσθεσε 5 καὶ 4 καὶ 3 καὶ 2 καὶ εὗρηκε ἀθροισμα 27. Καὶ τὸ χηνόπουλον φαίνεται κατευχαριστημένον με αὐτὸ ποῦ ἔκαμε καὶ κυττάζει τὴν κυρὰ Δασκάλα ὡσάν νὰ περιμένῃ κανὲν «εὖγε!»

Ἀλλὰ ἡ Κυρὰ Κουκουβάγια δὲν ἔχει καιρὸν αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ ἰδῇ τί κάμνει τὸ χηνόπουλον, ἔχει νὰ τιμωρήσῃ μίαν μαθήτριαν.

Βάζει ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν скаμνὶ ἐν χηνόπουλον, τὸ ὅποιον τὸ εἶχε ριζῆν κανόνι ἐχθές, καὶ ἔλειψε ὄλην τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ποῖος ἔρχεται σιγὰ σιγὰ;

Παρατηρεῖτε τὸ θρανίον ποῦ κάθονται τὰ γατάκια; Μία θέσις εἶνε ἄδεια, τὸ γατάκι ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐκεῖ ἔρχεται τώρα μόλις ἤξεύρει τὸ σφάλμα του καὶ δι' αὐτὸ πηγαίνει σιγὰ σιγὰ με φόβον, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ἰδῇ τὰ φοβερά μάτια τῆς Κουκουβάγιας ποῦ τὸ κυττάζουν ἄγρια.

— Λέγε μου, διατί ἔρχεσαι τόσον ἀργά; Ἐκοιμήθηκες πολὺ αἶ; φωνάζει ἡ κυρὰ Κουκουβάγια.

— Δὲν τὸ ξανακάμω! ἀποκρίνεται με τρέμουσαν φωνὴν τὸ γατάκι.

— Καλὰ, σήμερον σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ἂν τὸ ξανακάμῃς, κύτταξε κακόμοιρο! Καὶ ἡ Κυρὰ Δασκάλα κυττᾷ δυνατὰ τὴν βέργα ἐπάνω εἰς τὴν ἔδραν.

Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε με ποίαν ἐπιμέλειαν μελετᾷ καὶ τότε βυθισμένο εἶνε εἰς τὴν μελέτην του ποῦ οὔτε στιγμὴν δὲν ἐκούνησε τὴν οὐρίτσα του.

Ὅταν τὸ ὡρολόγι ἐκτύπησε δώδεκα, ἐκτύπησε καὶ ἡ καρδιά του με χαρὰν, καὶ τρέχει ἀμέσως με τὴν ἀδελφοῦλα του καὶ τὰ λαγουδάκια καὶ τὰ χηνόπουλα εἰς τὸ σπῆτι των νὰ φάγουν, καὶ εἰς τὸν δρόμον συνομιλοῦν καὶ λέγουν:

— Τί; μονάχα τὰ παιδιὰ θὰ μιθαίνουν γράμματα καὶ θὰ φαίνωνται προκομμένα; κ' ἡμεῖς, πρέπει νὰ μάθωμεν, γιατί ἔς τὸν καιρὸ ποῦ ζοῦμε σήμερον χωρὶς γράμματα κανένας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζήσει.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μία μητέρα εἶχε τρία παιδιὰ τὰ δύο τὰ μόνον νὰ τὰ ἐβλεπεσ καὶ σοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ τὰ καταβροχθίσῃς. Ἡ μητέρα εἶδωσε ἀπὸ ἓνα ζακχαρωτὸν εἰς τὰ παιδιὰ καὶ εἶπε:

— Τὰ ἄλλα θὰ τὰ κρύψω εἰς τὸ ἔρμαρι καὶ κάθε ἡμέρα ὅταν εἴσθε φρόνιμοι θὰ σᾶς δίδω ἀπὸ ἓνα. Προσέχετε ὅμως νὰ μὴ τὰ ἐγγίσετε χωρὶς τὴν ἀδειάν μου, διότι.

Ἡ Καλλιόπη εὗρηκε θαυμάσια τὰ ζακχαρωτὰ καὶ ὀλονέν αὐτὰ ἐσκέπτετο.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιον ἔτρεξεν εἰς τὸ ἔρμαρι ὅπου ἦσαν κλεισμένα καὶ ἤρπασε ἓνα μηλαράκι κόκκινον, κόκκινον.

Ἡ μικρὰ λαίμαργος τὸ κατεβρόχθισε εἰς τὴν στιγμὴν. Τί εὐμορφο ποῦ εἶνε! ἔλεγε λείχουσα τὰ δακτυλά της ἄλλ' ἔκαμα ἄσχημα γρήγορα ἄς κλείσω τὸ ἔρμαρι καὶ δὲν τὰ ἐγγίζω πλέον.

Ἀλλ' ἄμα κανεὶς κάμη ἓνα βῆμα πρὸς τὸ κακὸν θὰ κάμη καὶ ἄλλο ὄλην τὴν νύκτα ἡ Καλλιόπη ζακχαρωτὰ ὀνειρεύετο! Ἐτρωγ' ἓνα μεγάλο καλάθι καὶ ὅσον ἔτρωγε τόσον ἐκείνο ἐγεμίζε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ κακοκόριτσο κρυφὰ κρυφὰ ἐπῆρε ἓνα ζακχαρωτὸν ἀπίδι, ἔπειτα ἓνα κεράσι, ἔπειτα ἓνα μεγάλο κομμάτι κίτρον... καὶ ὀλονέν ἔτρωγε ἕως ὅτου ἤκουσε βήματα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν ἡ μητέρα ἤνοιξε τὸ ἔρμαρι, εἶδε νὰ λείπουν τὰ περισσότερὰ ζακχαρωτὰ.

— Ποῖος εἶνε ὁ λαίμαργος, εἶπε, ποῦ ἤγχισε τὰ ζακχαρωτὰ αὐτὰ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσίν μου;

— Ἡμεῖς ὄχι! εἶπον μαζί ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἰωάννα.

— Οὐτ' ἐγώ! ἔκραξε ζωηρῶς ἡ Καλλιόπη

ἐρυθρίασασάως τὸ κεράσιον τὸ ὅποιον εἶχε φάγῃ.

— Καὶ ὅμως ἓνας ἀπ' τοὺς τρεῖς σας τὸ ἔφαγε, καὶ ἀφοῦ ὁ ἐνοχος δὲν θέλει νὰ ἡμελογήσῃ μόνος τὸ σφάλμα του, θὰ μοῦ τὸν μαρτυρήσῃ τὸ δακτυλάκι μου. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἐπλησίασε τὸν μικρὸν δακτυλὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς της εἰς τὸ αὐτὴν της καὶ προσεποιήθη ὅτι ἀκραῖται.

— Τί λὲς μαρὰ! ἐφώναξεν ἡ Καλλιόπη γελῶσα: ξεῦρω πολὺ καλὰ πῶς τὸ δακτυλάκι σου δὲν θὰ σοῦ εἴπῃ τίποτε μιλῶν ποτὲ τὰ δακτυλά;

— Νὰ ποῦ γελᾶσθήκες, παιδί μου, διότι ὄριστε! τὸ δακτυλάκι μοῦ λέγει πῶς ἐκείνο τὸ παιδάκι ποῦ ἔφαγε τὰ ζακχαρωτὰ ἔχει μιά μελανιά ἔς τὴν μύτην του.

Ἀμα ἤκουσε τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ Καλλιόπη, μηχανικῶς καὶ χωρὶς νὰ τὸ συλλογιόσῃ, ἐσφόγγισε με τὴν χειρίδα τοῦ φορέματος της τὴν μύτην της ἡ δὲ μήτηρ εἶπε:

— Δὲν χρειάζεται τώρα νὰ ἐρωτήσω ποῖον νὰ τιμωρήσω, διότι ἐπροδόθης μόνη σου.

Γ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

Ὁ Μανωλιὸς καθάλλα εἰς τὸν γαϊδαρόν του φθάνει ἐμπρὸς εἰς μίαν γέφυραν.

— Ντέ! φωνάζει ὁ Μανωλιός, καὶ κτυπᾷ τὴν κοιλίαν τοῦ ὄνου με τὰς δύο πτέρνας του. Ἀλλ' ὁ κύρ Μέντιος μένει ἀκίνητος.

Ὁ Μανωλιὸς καταβαίνει, καὶ προσπαθεῖ νὰ σύρῃ ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸν ὄνον. Ἀλλ' οὗτος, τεντώνων τὸν λαμόν του, πρὸς τὰ ὀπίσω ρίπτων τὸ σῶμα του ἀνθίσταται. Τότε ὁ Μανωλιὸς θυμῶναι καὶ τὸν ἀρχίζει εἰς τὸ ζύλο. Ἀλλ' ὁ κύρ Μέντιος δὲν εἶχεν εὐαίσθητον ἐπίδερμίδα.

Ὁ Μανωλιὸς πηγαίνει ἀπὸ πίσω καὶ τὸν σκουντᾷ με τὸν ὄμον του ἄλλ' ὁ κύρ Μέντιος ἐστηρίζετο δυνατὰ εἰς τὰ τέσσαρα πόδια του καὶ ὁ Μανωλιὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κινήσῃ. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἐμαζεύθησαν ἄνθρωποι καὶ ἐβλεπον τὴν σκηνὴν γελῶντες. Μερικοὶ ἔλεγον: «Θὰ περάσῃ», ἄλλοι ἔλεγον: «Δὲν θὰ περάσῃ».

Ἀλλὰ μία ἰδέα κατέβη τοῦ Μανωλιοῦ.

Πιάνει τὴν οὐρὰν τοῦ κύρ Μέντιου καὶ τὴν τραβᾷ με δύναμιν ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν σύρῃ ὀπίσω. Ὁ κύρ Μέντιος τραβᾷ πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν.

Ὁ Μανωλιὸς ἀπολύει τὴν οὐρὰν... καὶ ὁ κύρ Μέντιος διαβαίνει τὴν γέφυραν τρέχων. Τότε ὁ Μανωλιὸς στρέφεται πρὸς τοὺς γελῶντας καὶ λέγει: — Νὰ σᾶς πῶ ἓνα λόγο; Εἶνε πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ μοιάζουν τὸν γαϊδαρόν μου.

Ὁ Μανωλιὸς ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι εὐχαριστοῦνται νὰ λέγουν καὶ νὰ κάμνουν τὸ ἐναντίον τοῦ ὁ,τι σκέπτονται οἱ ἄλλοι. Ἄν τοῖς εἴπῃτε ἄσπρο, αὐτοὶ θὰ εἰποῦν μαῦρον ἂν εἴπῃτε μαῦρον αὐτοὶ θὰ εἰποῦν ἄσπρο. Εἶνε κακὸν ἐλάττωμα, καὶ λέγεται πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας.

ΦΙΑΘΜΗΛΑ

Η ΚΙΣΣΑ

Ἡ κίσσα ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν κοράκων. Τὸ σῶμα αὐτῆς, πλὴν τοῦ στήθους, καὶ τῶν πλάγιων, καλύπτεται ἀπὸ μαῦρον πτέρωμα, ἀκαστράπτου μεταλλικῶς, καὶ ἔχον ἀποχρώσεις χρυσοπρασίνου, χρυσοκυάνου, ἰώδους καὶ ἐρυθροῦ. Τὸ στήθος, καὶ τὰ δύο πλάγια εἶνε λευκά. Τὸ ἰσχυρὸν ῥάμφος καὶ οἱ δυνατοὶ πόδες τῆς εἰσὶ μαῦρα. Ἡ μεγάλη σφηνοειδῆς οὐρά τῆς ταλαντεύεται ἄνω καὶ κάτω, ὅταν βαδίζει.

Ἡ κίσσα ζῇ ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ. Καὶ ἐν Ἑλλάδι εἶνε γνωστὸν τὸ πτηνὸν τοῦτο· ἐν εἶδος αὐτοῦ καλεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ *καρά*, ἐν ἄλλο εἶδος συχνότατον ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ζῇ ἰδίως ἀπὸ βαλάνους. Ἡ εἰκὼν μᾶς παριστάνει κίσσαν τὴν μακρόουρον τὴν κοινῶς λεγομένην *καράκαζα*.

Ἡ κίσσα κτίζει τὴν φωλεάν τῆς ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων ἐντὸς δασῶν ἢ μεγάλων κήπων ὅχι μακρὰν τῶν πόλεων καὶ χωρίων. Κατασκευάζει αὐτὴν ἐκ φρυγάνων καὶ ἀκανθῶν, τὴν περιχρίει μὲ λάσπην καὶ τὴν στρώνει ἐντὸς μὲ λεπτὰς ἴνας ριζῶν, μὲ τρίχας καὶ πτερά. Διὰ τὴν προστασίαν ἀπὸ τὸν ἀνεμον καὶ τὴν κακοκαιρίαν περικαλύπτει αὐτὴν μὲ κλαδιά, εἰσοδὸν δὲ ἀφίνει εἰς τὸ πλάγιον μέρος.

Ἡ κίσσα γεννᾷ ὀκτὼ παρδαλά στακτερά καὶ ἐλαιόχροα, ῥυπαροῦ πρασίνου χρώματος, ὠά. Μετὰ εἴκοσιν ἡμερῶν ἐπώασιν ἐκκολάπτει τὰ νεόσσια, τὰ ὅποια περιποιεῖται καὶ τρέφει

μετὰ πολλῆς ἀγάπης. Ὅχι μόνον ἔντομα, σκώληκας, κοχλίας, δημητριακοὺς καρπούς, μούρα κτλ. φέρει πρὸς τὰ τέκνα τῆς, ἀλλὰ θανατώνει χάριν αὐτῶν, ὡς νὰ ἦτο ἀρπακτικὸν πτηνόν, διάφορα ὀδρικά πτηνά, αὐτὴ δὲ ἢ τόσον δειλὴ καὶ προφυλακτικὴ, ὅταν ἔχει νεόσσια νὰ θρέψῃ, δὲν φοβεῖται τίποτε, καὶ κλέπτει πετειναράκια καὶ παπάκια πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κατοικῶν τῶν ἀγρῶν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ταγίσῃ τὰ μικρά τῆς. Ἴδου τί δύναται νὰ κάμῃ ἡ μητρικὴ στοργή· μεταβάλλει καὶ τοὺς δειλοὺς εἰς τολμηροὺς!...

Τὴν κίσσαν ὅταν πετᾷ δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν μακρόθεν ἐκ τοῦ μαύρου καὶ λευκοῦ πτερώματός τῆς, ἐκ τῶν στοργύλων κτερύγων τῆς, τῆς μακρᾶς καὶ ταλαντευομένης οὐράς τῆς καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ δυνατόν καὶ ζωηρὸν φῶναγμά τῆς: «Σάκ, Σάκ Σακεράκ!» Τὸ πέταγμα τῆς εἶνε βραδύ καὶ ἀβέβαιον.

Ὅταν εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους βαδίζει μὲ ἀργὸν βῆμα, κάποτε δὲ ἐν τῷ μεταξύ κάμνει καὶ ἐν δύο πηδήματα. Ἄν ἡ κίσσα ἀνατραφῇ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τρεφομένη μὲ κρέας καὶ ψωμί, ἡμερώνεται τόσον πολὺ ὥστε πετᾷ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἐπιστρέφει πάλιν, μανθάνει νὰ προφέρῃ λέξεις, συρίζει μικρὰ τραγοῦδια καὶ διασκεδάζει πολὺ τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν ἀνήκει.

A.

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μαζεύετε τὰ μαραμμένα φύλλα.

ΣΟΙ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀγαπᾶτε τὰ ἄνθη, μὴ ἀφήνετε νὰ καταστρέφονται τὰ κίτρινα φύλλα, τὰ ὅποια πίπτου τὸ φθινόπωρον ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἄν μαζεύσεται τὰ φύλλα αὐτά, τὰ σωρεύσετε καὶ τοὺς ρίψετε ἐπάνω ὀλίγον ἀσβέστι ἢ ὀλίγην σάκχην ἀπὸ ξύλα, τὴν ἄνοιξιν θὰ ἔχετε λαμπρόλιπασμα (φουσκῆν) καταλλήλοτατον διὰ τὰ εὐγενῆ φυτά. Ἡμπορεῖτε μάλιστα καὶ νὰ ρίψετε εἰς στρώματα τὰ φύλλα, μὲ ὀλίγον χῶμα ἀνάμεσα, καὶ νὰ τ' ἀφήσετε νὰ σαπίσουν χωρὶς ἄλλην φροντίδα· θὰ ἔχετε καὶ πάλιν ἑξαιρετον φουσκῆν.

Πόσαι ἡμεμερίδες υπάρχουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατὰ τοὺς ἀκριβετέρους ὑπολογισμοὺς εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἐκδίδονται αἱ ἑξῆς ἡμεμερίδες: Εἰς τὴν Γερμανίαν 5500, εἰς τὴν Ἀγγλίαν 3000, εἰς τὴν Γαλλίαν 2819, εἰς τὴν Ἰταλίαν 1400, εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν 1200, εἰς τὴν Ἰσπανίαν 850, εἰς τὴν Ρωσίαν 800, εἰς τὴν Ἑλβετίαν 450. Εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐκδίδονται ἐν ὅλῳ 20,000 ἡμεμερίδες.

Ἐν Ἀσίᾳ ἐκδίδονται 3,000 ἡμεμερίδες, ἐκ τῶν ὁποίων 1500 ἐκδίδονται εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν μόνην εὐρωπαϊκῶς πολιτισμένην χώραν τῆς Ἀσίας, καὶ ἐξ ὧν μερικαὶ ἔχου ἀστειότατα καὶ δυσκολότατα ὄνματα, ὁμοιάζοντα πρὸς παρυδὸν μᾶλλον παρὰ πρὸς λέξεις, δηλαδὴ π.χ. *Κοτζισαμπόν, Νιτσινιτσισιμπρόν, Μαϊνιτσιτσιμπόρν*. Οἱ Ἰάπωνες βέβαια πρέπει νὰ εἶνε διαρκῶς συναχωμένοι διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ προφέρου τὰ ὀνόματα τῶν ἡμεμερίδων τῶν.

Τὰ μεγαλύτερα κράτη τοῦ κόσμου.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἶνε τὸ πολιτισμένον κράτος, τὸ ὅποιον ἔχει τὸν μεγαλιέτερον πληθυσμὸν μετὰ τὴν Ρωσίαν. Ἐντὸς εικοσαετίας, ἐάν ὁ πληθυσμὸς τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας αὐξάνῃ ὅπως τώρα, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι θὰ γίνου τὸ πολυπληθέστερον ἔθνος τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Θὰ ἔχου 120 ἐκατομμύρια κατοικῶν. Ἡ ἀξῆσις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα εἶνε πρωτοφανῆς· εἰς τὴν

ἱστορίαν τῶν λαῶν. Σήμερον ἡ Ρωσία ἔχει 105 ἐκατομμύρια κατοικῶν αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι 67 ἐκ. ἡ Γερμανία 47, ἡ Γαλλία 38, ἡ Αὐστρουγγαρία 38, ἡ Μεγάλη Βρετανία 37, ἡ Ἰταλία 30, ἡ Ἰσπανία 17.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἐδίσσων.

Εἰξεύρετε ἀπὸ ποῦ κατάγεται ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἐδίσσων, τοῦ περιφημοῦ Ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου τοῦ τηλεφώνου, τοῦ φανογράφου, τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός καὶ τῶσαν ἄλλων ἀνακαλύψεων; Ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου οἱ πρόγονοι τοῦ ἐξήσκουον πατροπαράδοτος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μολωθροῦ, μέχρις ὅτου ὁ τελευταῖος Ἐδίσσων μετηνάστευσεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ μακροβιότης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἐδίσσων εἶνε καταπληκτικὴ. Ὁ προπάππος του ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 102 ἐτῶν, ὁ πάππος του δ' εἰς ἡλικίαν 103 ἐτῶν. Ὁ πατήρ τοῦ Ἐδίσσων ὁ ὁποῖος ζῆ ἀκόμη καὶ εἶνε θαλερώτατος, εἶνε 85 ἐτῶν, ἡ εὐρωστία του δ' εἶνε σπανία. Πρὸς τούτους εἶνε καὶ ὑψηλότατος, διότι ἔχει ἀνάστημα 2 μέτρων.

Μετροφοροσύνη συγγραφῆς.

Ὁ Αἰμίλιος Ὠζιέ, ἐπιφανῆς Γάλλος συγγραφεὺς, μέλος τῆς Ἀκαδημίας, κτλ. παρεκλήθη ἀπὸ ἑνα δημοσιογράφου νὰ τοῦ διηγηθῇ τὸν βίον του, διὰ νὰ τὸν δημοσιεύσῃ μὲ τὴν βιογραφίαν ἄλλων ἐπισημῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν ἡμεμερίδα του.

Ὁ Ὠζιέ κατ' ἀρχὰς ἀνέστη, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δημοσιογράφος ἐπέμενεν, ἔκαμε δῆθεν ὅτι σκεπτεται ὀλίγας στιγμᾶς καὶ ἀποτεινόμενος μὲ πολλὴν ἀφέλειαν εἰς τὸν ἐπισκέπτην του:

— Ἐγεννήθην, τοῦ εἶπεν, εἰς τὴν Βαλεντίαν τῷ 1820. Ἐκτοτε δὲν μοῦ συνέβη τίποτε...

Τὰ σῦκα τοῦ Βυφφῶνος.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διασήμευ φυσιογράφου Βυφφῶνος (1707—1788) εἰς γνωστότατος τῆς εποχῆς ἐκείνης κηπουρὸς Τουὲν ἐκαλλιέργει μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν μίαν συκῆν, ἡ ὅποια ἔμελλε νὰ κάμῃ ἑξαιρετικῶς μεγέθους σῦκα. Ὁ Βυφφῶν ἐπερίμενεν ἀνοπομόμως τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἡ συκὴ δὲν ἔκαμε παρὰ δύο σῦκα, ἀλλὰ δύο θαυμάσια σῦκα. Ὁ Τουὲν τὰ ἔβαλεν εἰς ἑν πιάτον καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς ἑν παιδί νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸν μέγαν φυσιογράφου.

Ἄλλὰ καθ' ὅδον ὁ κομιστῆς ὠρέχθη τοὺς λαμπροὺς καρπούς καὶ ἔφαγε τὸν ἑνα.

— Διατί εἶνε ἐν σῦκον; ἠρώτησεν ὁ Βυφφῶν.

— Τὸ ἄλλο... τὸ ἄλλο... τᾶφαγα... ἀπήνησεν ὁ ὑπηρετῆς κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του.

— Βρὲ κακομοῖρη, ἀνέκραξεν ὁ Βυφφῶν, καὶ πᾶς τῶφαγες τόσο μεγάλο σῦκο;

— Νὰ ἀφεντικὸ, ἔτσι!

Καὶ χωρὶς νὰ γάσῃ καιρὸν ὁ ὑπηρετῆς ἀρπάζει καὶ τὸ ἄλλο σῦκον καὶ τὸ κατρώσθιζει.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

του προταθέντος εν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου ε. ε. πρὸς εἴρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλάδιοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, καὶ Ἀπριλίου, ε. ε. 183 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς ἐπιπέσει ἀπέστειλεν ἕκαστος ἱμνησίον]

ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ (Ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον : Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά, 174.
Δεύτερον βραβεῖον : Μεγάλη Δούκισσα, 132. — Γ. Κλ. Λεοντίδης, 130.
Τρίτον βραβεῖον : Μιχαὴλ Σ. Λυκούδης, 120. — Κυματοθραύστης, 118. — Χιονοσκεπὴς Κορυφή, 118.
Ἐπαινος : Μαρία Ε. Ποσειδωνίδου, 104. — Κλέων Πασιγίδης, 98. — Μαγνητικὸς Πόλες, 87. — Μυστηριώδεις Πλοῖον, 85. — Εὐθύμος Κόρη, 70. — Στατῶν Ὑδατός, 64.
Εὐφημὸς μνεῖα : Περικλῆς Ὁ. Μάνος, 55. — Ἀθανάσιος Κουρούσης, 54. — Γράμ-Καμ-Καμ, 52. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 48. — Ἀμάραντος, 45. — Νικόλ. Γ. Μπότσας, 41. — Θεραπειῶν τῶν Μουσῶν, 38.
Πρῶτον βραβεῖον : Πάσχουσα Κρήτη, 158.
Δεύτερον βραβεῖον : Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, 143. — Βασιλεὺς τῶν Ἠπείρων, 139.
Τρίτον βραβεῖον : Ἀθῶς Παῖς, 136. — Κύμα τοῦ Εὐθείνου, 135. — Χαράλαμπος Γ. Σαράντης, 128.
Ἐπαινος : Σαπρῶ, 126. — Πύρρος ἡ Ἠπειρώτης, 120. — Μαγνητικὸς Βόσπορος, 115. — Στρατηγὸς Γόρδων, 111. — Οὐρανία Θ. Ἀθανασίδου, 110. — Ἡρωικὴ Πάργα, 109. — Ἀνακία, 105. — Ἀφρικανὸς Ἄεας, 105. — Ἄεας ὁ Ἀρμένιος, 98. — Χαράλαμπος Ζυμβρανακίης, 97. — Βράχος τῶν Γλάρων, 84. — Δ. Π. Τρ., 75. — Ἀμφιρίτη, 69. — Κ. Σ. Γιαννηχόλας, 68. — Κασσιόπη, 67. — Παναγ. Μαλιμῶ Μαυραγάνης, 66.
Εὐφημὸς μνεῖα : Μυροδόλος Ἀνοιχτῆς, 81. — Καλὴ Ἑλπίς, 61. — Σπινθηροβόλων Ἥλιος, 60. — Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 50. — Τορπιλλοβόλον Ψαρρῶ, 47. — Μεγαλοπτερυγὸς Ἀετὸς, 45. — Ἐλένη Ν. Κομνηνοῦ, 41. — Ἀθάνατος Σωκράτης, 44. — Χρυσάλλης, 44. — Μαυροθαλασσίτης, 39. — Φιλόπατρις, 36.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 10—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Τέννον τῶν Ὀρέων, 146.
Δεύτερον βραβεῖον : Κάλχας, 141. — Κρόνιον Ὅρος, 140.
Τρίτον βραβεῖον : Αἶας Μασαγοφόρος, 139. — Ἡρώων, 127. — Ἀττικὴ Νύξ, 122.
Ἐπαινος : Φοῦν-Σῆ, 113. — Ὀχθὴ τοῦ Στρυμόνος, 113. — Μιχαῆλος Ι. Μέτης, 110. — Καλλικάνταρος, 109. — Κυναίγειρος, 108. — Μυκάμενος Βορρᾶς, 107. — Ὀλύμπιοι Θεοί, 102. — Ἀπρόδοκτον Σκάνδαλον, 101. — Περικλῆς Καραπάνος, 101. — Φίλος τῶν Ἀνθέων, 99. — Πρασίνη Σλόη, 93. — Κυρὰ Καίτη, 89. — Ἐκτωρ Σερβοδάκ, 89. — Ἰακίνθος, 83. — Κορκοράν, 79. — Γορφαλλὸν τῆς Κίτας, 76. — Πύργος Ἀίφρα, 75. — Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, 73. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, 71. — Ἀνθοδέσμη, 69. — Μεσολογγιτοπούλα, 61.
Εὐφημὸς μνεῖα : Μαυρομάτα, 59. — Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων, 57. — Καποδίστριας, 54. — Ἐθελοντῆς τῆς Κρήτης, 53. — Κ. Σ. Βασαρδάνης, 51. — Κνακίων, 51. — Βράν, 48. — Μαργαριτοφόρος Δυγῆ, 47. — Φαληρικὴ Αὔρα, 45. — Μπιρμπίρα, 44. — Καρδερίνα, 43. — Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς, 42. — Φαλανίς, 42. — Ναυαρχος τοῦ Αἰγαίου, 41. — Δημ. Ἀθαν. Μπάτσας, 41. — Χαρ. Ν. Τσερούλης, 35. — Γέρος τοῦ Μωραῖ, 33. — Οὐρανία Θ. Ἀθανάτου, 31. — Φλόρος Χελιδίων, 30.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας ἕως 9 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἰούλιος Καίσαρ, 142.
Δεύτερον βραβεῖον : Πικνὴ Ὀμίλη, 121. — Κορυδαλὸς, 112.
Τρίτον βραβεῖον : Χάρις τοῦ Θεοῦ, 101. — Ἀραχθός, 93. — Πρασίνη Γουσταρίτσα, 68.
Ἐπαινος : Κλειὸ Ἀγιοπούλου, 62. — Ἀκαλὸν Κύμα, 60. — Πολεμιστῆς τῶν Θερποκυλίων, 58. — Ἀθανάσιος Κυπριαδῆς, 43. — Δημήτρα Δ. Γελέκη, 34.
Εὐφημὸς μνεῖα : Χρυσομαλλούσα, 28. — Καλλιρρόη Πετροκοκκίνοῦ, 22. — Φιλόμοσος Πολυένη, 19. — Λευκὴ Παριστερά, 18.

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμῆξ καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων τάξεων καὶ οἱ ἐπίμοτοι :
Ἀγαθὸς Τυπογράφος, 21. — Ἀπόστολος Γ. Ἀναστασίου, 2. — Ἀνθεσμένη Λεμονιά, 13. — Ἀντίλαος, 10. — Ἄεας τοῦ Κόσμου, 21. — Ἀρτεμὶς Ἀραβαντινοῦ, 2. — Δυγῆ, 24. — Νικόλαος Βάρφης, 26. — Βασιλεὺς Ἀετὸς, 5. — Ι. Α. Βιδάλης, 1. — Γλαυζώπις Ἀθηνᾶ, 3. — Ἀλέκος Κε. Ἐπιφανίου, 22. — Γ. Κ. Εὐαγγελινούπουλος, 6. — Θάλεια Ἀ. Σοφιάδου, 25. — Ἡρώς τῶν Ψαρρῶν, 1. — Ἐλένη Θεοτόκη, 12. — Καρέλια, 19. — Μαρίνα Καπίρη, 10. — Φωτεινὴ Καραγιαννίδου, 20. — Μαρία Κ. Καραθεοδωρῆ, 1. — Σπυριδίων Κατσουλίδης, 34. — Βασιλικὴ Κατσουλίδου, 2. — Κίτρινον Πουλλόν, 2. — Στέφανος Κορνέλλος, 11. — Λευκὴ Ἀρκτος τοῦ Πυρός, 1. — Ἄεας τῆς Ἀνατο-

λῆς, 19. — Λιγχοβάνης, 10. — Ἐμμανουὴλ Ι. Αἰλιώφ, 8. — Κ. Α. Λοῖζος, 19. — Ἀχιλλεὺς Ι. Ματζίνης, 6. — Μαῦρον Σύννεφον, 10. — Ἰακίνθη Μεσογνήζη, 2. — Μόλις, 6. — Μονοσάδαλος, 27. — Νικόλαος Νικολαΐδης, 2. — Ξενοφῶν ὁ Ἀθηναῖος, 21. — Σ. Ν. Οἰκονόμου, 31. — Γεώργιος Οὐδινώτης, 26. — Οὐρανία Αὔρα, 19. — Κωνσταντίνος Παντεράλης, 9. — Παπλωματάκι τοῦ Καθῆκοι, 12. — Παρθενικὴ Καρδιά, 16. — Πασχοδὸς Ἐρβάνου, 17. — Μ. Ν. Πάσχας, 17. — Τάκης Ν. Πατανίτης, 24. — Πολεμιστῆς τοῦ 21, 14. — Πολύκροτον Βέντισεστερ, 20. — Πυραμις 8. — Πυραμις τῆς Κλειοπάτρας, 4. — Σπυριδίων Ι. Ράγκος, 4. — Μεγαλὴ Σκελετοβόλος, 8. — Γεώργιος Σαρρῆς, 24. — Σπινθ. Ἰα, 10. — Ἄννα Σαφέρη, 6. — Ἰωσήφ Ν. Σκράνης, 32. — Ἄελα Κλειῶ Σολωμοῦ, 9. — Α. Ν. Στυρακόπουλος, 11. — Ταραντέλλα, 6. — Τορπιλλοβόλον, 11. — Μαρία Γ. Τσιγαδά, 14. — Ἀθανασία Φάρου, 9. — Ἐλένη Γ. Φλώρη, 19. — Ἰωάννης Ν. Χριστοφίδης, 7. — Μιχαήλης Σ. Γιαννουλάτος, 8.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Μίμνη ἔχουν εἰπῆ νὰ μὴν ὀμιλῆ εἰς τὸ τραπέζι ἂν δὲν τὸν ἐρωτοῦν, καὶ πρὸ πάντων δὲν εἶνε καὶ ἔνοοι.
Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν λοιπὸν τοῦ γεύματος προχθὲς ὁ Μίμνης ἐτήρησεν ἀξέπαινον σιγήν, ἀλλ' ἔβαν ἔβραν τὸ γλυκίσμα δὲν ἐκρατίθη πλέον.
— Μαμά! ἀναφωνεῖ, μήπως θέλεις νὰ μ' ἐρωτήσης;
— Τί νὰ σ' ἐρωτήσω, παιδί μου;
— Νά, ρώτησε με, ἂν θέλω γλυκίσμα.

Ὁ Ἀντωνάκης ἔπαιζεν εἰς τὴν αὐλήν, ἀλλ' ἤρχθη νὰ στενοχωρηθῆται μόνος του, καὶ ἐρώνατε τὸν ἀδελφόν του. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤρχθη, καὶ ὁ Ἀντωνάκης ἀπελπισθεὶς πλέον φωνάζει :
— Μὰ ποτε τέλος πάντων θὰ καταβῆς;
— Ὅταν θέλω! ἀπαντᾷ ὁ ἀδελφός του.
Καὶ ὁ Ἀντωνάκης εὐχαριστημένης ἐκ τῆς ἀπαντήσεως
— Καλά, μὰ ὅχι ἀργότερα!
Ἐστὴν δὲ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου *

Ὁ Καθηγητὴς συλλαμβάνει μαθητὴν παίχοντα.
— Τί κάνεις αὐτοῦ, ἀνόντε;
— Πολὺ καλὰ, κύριε καθηγητά! καὶ σεῖς;...
Ἐστὴν δὲ τοῦ Κολυμνοῦ *

Ὁ Τοτὸς λέγει εἰς τὴν μητέρα του ὅτι τὸ πρωτὸ ἐκτύπησε τὸ πόδι του εἰς τὸ σίδερον τοῦ κρεββατιοῦ, καὶ τοῦ ἐπόνεσε πόδι.
— Καὶ δὲν ἐκλαψες καθόλου; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του.
— Ὅχι! δὲν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ, τί νὰ κλάψω!
Ἐστὴν δὲ τῆς Παναγῆς Ὀριζήτης *

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει πολλοὺς πολλοὺς ἀσκαμοὺς εἰς τὸν Ἀγγέλου, καὶ περιμένει καὶ ἄλλα γράμματα του.
— Εἰς τὴν Ἐργάνην Ἀθηναίων καὶ τὸν Φιλόπατριον Ἰωάννα, τὴν αἰκογένηται τῶν ὀλοῶν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς φιλικούς ἀσκαμούς της — εἰς τὴν Μικρὰν Φιλίσσοφον, ἡ ὁποία ἂν μοῦ στείλῃ καλλίτερα παιδικὰ πνεύματα ἢ τὰ ἴδη δημοσιευόμενα — εἰς τὸν Φοῦν Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος εἶνε καταγοητευμένος μετὰ τὸν Πλοίαρχον ὅπως ὄλοι οἱ φίλοι μου — εἰς τὴν Μικρὰν Ακαθολοβόλου, τὴν τὸσον ἀνυπόμονον — εἰς τὸν Νικόλαον Σπιθάκη, πού ζεῦρε τὸσον ὠραία νὰ μεταρραχῆ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ θὰ μᾶλλον, εἶμαι βεβαία, ἀκόμη ὠρατότερα — εἰς τὸν Ἰωάννην Μαλαμῶ Μαυραγάνην ὁ ὁποῖος ἀπορεῖ πῶς δὲν ἐδημοσιεύσα κανὲν ἰδικόν του παιδικὸν πνεῦμα, ἐνῶ εἰξευρε διὰ δημοσιεύω μόνον ὅσα μοῦ ἀρίστου καὶ ἔχει ὅσα δὲν μοῦ ἀρέσκου — εἰς τὸν Βασιλικὸν Ἀετὸν, ὁ ὁποῖος ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μοῦ στέλλῃ ἀξίας λόγου πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ τὰς βλεπὴ τυπωμένας — εἰς τὸν Ἐλπιδοφόρον, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔξῃ ἕλλας καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μοῦ στείλῃ — εἰς τὸν Λεοντοκαρδὸν Λεωνίδα, αἱ λύσεις τοῦ ὁποῖου λαμβάνονται ὑπ' ὄφιν — εἰς τὸν Ναύαρχον τοῦ Αἰγαίου, μετὰ πολλὰ συγχαρητήρια — εἰς τὴν Ἀθηναίαν Τσιμαγίδου, τὴν τὸσον παρεκίνησαν οἱ ἐκδοτικοὶ τοῦ δάσους νὰ μοῦ γράψῃ πρώτην φορὰν — εἰς τὸν Βασιλικὸν Ἀετὸν, τὸν Ἀνδρέου Λαγωνί, τὸν Λαμπορτῆ Ἥλιον, τὸν Πολεμιστῆ τοῦ 1891, τὸν Κλεάνθη τὸν Στωϊκόν, τὸν Σπυριδίου Ἀναστροφῶν, τὸν Εὐδοκῶν, τὸν Ἀρσενίου Ἀέρα, τὸν Βάκχον καὶ τὸν Ἀστακόν, οἱ ὁποῖοι εἶνε δεκτοὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσων — εἰς τὴν Ἰσομνην καὶ Ἐπιμονῆν, τὸ Τορπιλλοβόλον Ψαρρῶ, τὸν Πύργον τοῦ Ἀίφρα, τὸν Τρόνα Ἰωσήφην, τὸν Ἀρόλδον τὸν

Ἄδαμαστον καὶ τὸν Πονηρόγατον, τῶν ὁποίων τὰ ψευδῆ ὄνομα μοι ἀρέσκου καὶ εἰμποροῦν νὰ τὰ κρατήσων.
Ἐκαμὲς τὸ ταξιδίον σου, Ἀττικὴ Νύξ; Σὲ ὠφέλησε; Τώρα ἔξηγά, Ἀφρικανὸς Ἄεας, διατί δὲν μοῦ ἔγραψες τὸσον καιρὸν. Ἄχ, αὐτὲς ἡ ἀρρώστειαι, νὰ μὴν ἦσαν εἰς τὸν κόσμον!
Εἶσαι ἀξέπαινος, Κυπριακὸς Ἀσπὴρ, διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῆς πυρκαϊῆς ἐν Θεσσαλονικῇ! ἐλπίζω ὅτι καὶ συ καὶ πάντες οἱ φίλοι μου θὰ στείλατε τὸν ὀβολόν σας εἰς τὴν συστάσαν μεγάλην ἐπιτροπὴν πρὸς συλλογὴν ἐράνων.
Διὰ τὰ σοὶ στέλλεται τὸ φύλλον μετὰ τὴν νέαν σου διεύθυνσιν, Πλοῦταρχε Χαιρωτεῦ, ἀνάγκη νὰ μᾶς γράψῃς ποῖα ἡ παλαιά.
Εἶπα καὶ ἄλλοτε, Χρυσόροπι Ἀργεῖφῶτα, διὰ ὀρθὰς λύσεις λογίζονται αἱ συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς δημοσιευόμενας, διότι ἄλλως θὰ ἦτο δυσχεροτάτη ἡ ἐξελεγεῖς αὐτῶν τούτων οὐδένα τῶν διαγωνιζομένων ἀδικεῖ, διότι πάντες ὑπόκειται εἰς τὸν αὐτὸν κανόνα.
Εἶμαι εὐτυχῆς, Μπιρμπίρα, διότι αἱ ὀλίγα γραμματὰ μου ἔβραν τὸσον εὐχάριστον δι' ἐσὲ ἀποτέλεσμα. Εἶπέ εἰς τὴν μικροῦλάν σας Νανὸ ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (καθὼς προφέρει τὸ ὄνομά μου) τῆς στέλλει πολλὰ πολλὰ φιλήματα.
Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, εἰ ἄλλο λάθος κορὰ τυπογραφικῶν ἦτο τὸ μεταμορφώσαν σε εἰς Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων;
Καλὴ Βασίλειά τῶν Αἰμιώνων, εἶσαι λοιπὸν μετὰ ἀγάπης; νὰ μοῦ λέγεις διὰ ἔχω μίτος ἐναντίαν σου; Ἐστὶν ὡς νὰ μὲ ὕβριζε; μικρὸ μου φίλε! Ἐλα τώρα νὰ σὲ φιλῶ καὶ μὴν εἶσαι ἕλλη φορὰ ἀπερίσκεπτος. Πού χωρεῖ μίτος εἰς τὴν καρδίαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πού εἶνε γεμάτη ἀγάπῃ καὶ συμπάθειαν!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θά δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Σεπτεμβρίου]

23. Στοχειόγραφος.

Ψυχὴν δὲν ἔχω καὶ ψυχᾶς ἀναριθμήτους ἔχω. Μ' εὐρίσκεις εἰς τὴν θάλασσαν, πλὴν πρόσθετον, δὲν τρέχω. Ἐπάνω μου περικατεῖς, ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς. Ἄν δὲ καὶ δίχως τράχηλον συγχρόνως μὲ ἀφίσης, Μ' εὐρίσκεις στερεότυπον ἔ τὸ τοῦ ἐπαίτου στόμα. Σοῦ εἶπα ὅσα ἔπραξε, καὶ σκέπτεσαι ἀκόμα;

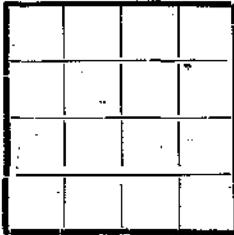
24. Στοχειόγραφος.

Διῶξέ ὄω καὶ βάλε λά Καὶ θά ὄῃς πολὺ καλά Πῶς τὸν ἄνθρωπον ἀρίτω, Μὲ τὰ ψάρια πάω νὰ μείνω.

25. Τρίγωνον.

Εἶμαι λαμπρὸς κιθαρωδὸς, ἔ τὴν Λέσθον γεννηθεὶς. Ἐγὼ δὲ εἶμ' Ἑλληνικὸν μικρὸν τι ἀκρωτήριον. Ἐμὰ ἀπέφαιγε πολὺ, γιὰτ' εἶμαι δηλητήριον. Μία μετοχὴ τὸ ἄλλο μου, ἦν θαύμας παρῆνός. Κε' ἂν δὲν τὴν εὐρὺς πρόστραξῃς ἔ τὸ τελευταῖον γράμμα. Ὁ ἔχων νῦν ἐνόησε, καὶ νῦν νοεὶ συνάμα.

26. Παίγνιον.

Ἐντός τῶν 16 τετραγωνίων τοῦ παρόντος πίνακος νὰ γραφῶσιν οἱ 16 ἄριθμοὶ ἀπὸ τοῦ 2 μέχρι τοῦ 32 οὕτως ὥστε ὀριζοντίως, καθεύτως καὶ διαγωνίως νὰ εὐρίσκειται ἄθροισμα ὁ ἀριθμὸς 68.

27. Κρικιστῶν.

οἱ ἔα

Ἄντι τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι λέξεις μονοσύλλαβοι ἢ πολυσύλλαβοι, τοιαῦτα ὅμως ὥστε συνδεόμενα μετὰ τῆς προηγούμενης αὐτῶν λέξεως νὰ ἀποτελεῖσι μίαν λέξιν καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης ἑτέραν. Ἡ τέρσις τῆς ὀρθογραφίας δὲν εἶνε ἀκαταίτητος.

28-32. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἐνὸς καὶ μόνου φωνηέντος ἐπαναλαμβάνομένου τρεῖς φορές εἰς ἐκάστην λέξιν.

Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δόναται νὰ μεταβληθῇ. Αἱ δὲ εὐρεθησόμενα λέξεις θά σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

- 1) Πατριάρχην ἑβραίων. 2) Χερσόνησον τῆς Ἀσίας. 3) Ἰβήρων. 4) Ὅρος ἀναφερόμενον ἐν τῇ Γραφῇ. 5) Ποταμῶν.

α.) ΒΜΡ. β.) ΚΑΜ. γ.) ΡΞΧ. δ.) ΡΡΤ. ε.) ΔΛΠΣΤ.

32. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσον λέξιον λεγόμενον ὑπὸ μεγάλου φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος καὶ συγκείμενον ὑπὸ πάντε λέξεων.

ΑΑ ΔΑΔ ΕΕ ΗΓ ΝΝ ΟΟΟ ΤΥ

34-38. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Τέρας, βήμα, μοῖρα, ταρῆ, τοῖχος.

39. Ἀκροστυχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίσατε τὸ ὄνομα ἄνθου.

- 1. Δένδρον. 2. Ἀρχαῖος θεός. 3. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ὅστου. 5. Ζῶον. 6. Ποτᾶν. 7. Πτηνόν.

40. Ψυλλαδικὴ ἀκροστυχίς.

Αἱ μέσαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι ὄνομα ἕπερ πολλαὶ συνδρομητικαὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἔχουσιν.

- 1. Κάτοικος κράτους τῆς Εὐρώπης. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Γλῶσσιμα.

42. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ὁψ—εαιεά—άια—ἔει—ὄω—ειοῖεῖο—ἔει—ᾶ—εἶαι.

41. Γρίφος.

Ὁψ * * ὡς Ι Ο,Λ,Τ,Κ, τῆμα Ζῶμα θῶ ἂν Ἐρατικός. * * *

ΑΥΣΕΙΣ

- 253. Σκιάθος (Σκιὰ, θῆς). — 254. Ἀήλος, Μήλος. — 255. Γαῖνα. — 256. Ρήγας, γήρας. — 256. Ι Μ Σ

— 257. Η — ΠΙΝ — ΝΑ ΠΙΝ — ΘΩΝ ΝΑ Κ Α Λ Α Μ Α Ι Γ Χ Ν Ε Ο Ι Μ Ν Α

- 258. Ὁ πρῶτος ἔδωκε 18 δρ., ὁ δεύτερος 54 καὶ ὁ τρίτος 72. — 260. Γάλλος, ἄλλος. — 261-263. Α.) Ἀσπλάξ. Β.) Θάλασσα. Γ.) Καναδάς. — 264-267. Α.) Ρωσία. Β.) Γαλλία. Γ.) Ἑλλάς καὶ Ἰταλία. Δ.) Πρωσία. 268-270. Α.) Μῆδος, Μῆλος, Δῆλος, δῆλος, δλος, δνοκ. — Β.) Θύρα, Θύρα, Ἡρα, πήρα, πῆμα, πῶμα, δῶμα. — Γ.) Ἦχος, ὄχος, ὄρος, ὄνος, μόνος, μένος, μέλος. — 271. Ἡ πενία τοῦς ἀνθρώπους πρὸς τὰς τέχνας δεινοτέρους καθίστησιν. — 272. ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΥΝΗ, ἔλαφος, γάμος, ἄργυρος, λάγνος, ὄμφαλος, ὄμομος, βάμπος, Σμύρνη, ἕλος, νῆσσα, ἦγαν. — 273. Ἰδοῦ : κινέζικα τὸ «Πάτερ ἡμῶν». — 274. ΚΕΡΚΥΡΑ. (1. ΚΕΡΚίς. 2. ΚΥθνος. 3. ΡΑφνας). — 275. ΔΗΛΟΣ. ΝΗΣΟΣ (1. ΔρέπανοΝ. 2. ἨλιάκτΗ. 3. ΛάροΣ. 4. ὈδυσσεύΣ. 5. ΣαῦΡΑ). — 276. Ποτὲ μὴ μετανοῆς διότι ἔραγες δλίγων.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν βαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.